Fantastic Club

GÜNTHER KRUPKAT

NABOU

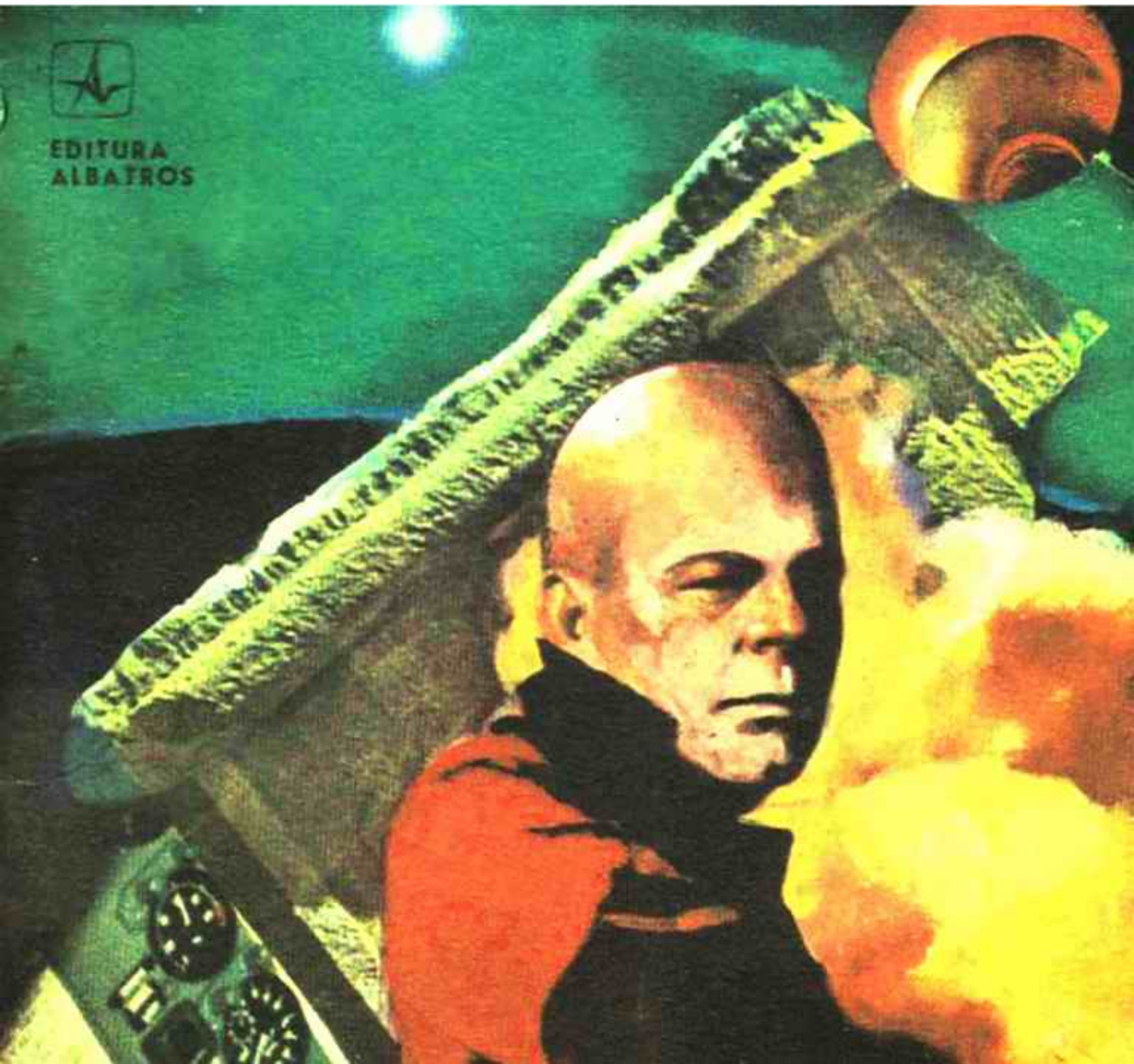

Fantastic Club

GÜNTHER KRUPKAT

NABOU

Roman

În românește de
FLORIN MANOLESCU

EDITURA ALBATROS - București - 1979

Titlul cărții în original :

Günther Krupkat
NABOU

Verlag das Neue Berlin, 1978

PARTEA ÎNTÎI

YAMINA

Exact la ora șaptesprezece, avionul aterizează pe aeroportul Kaldeh. Pasagerii se îndreptară spre ieșire.

Am rămas pe loc dezorientat și m-am uitat de jur împrejur. Nici un reprezentant al Academiei care să mă întîmpine ? Oricum, soseam ca participant la o expediție pe care Consiliul mondial al cercetării o încredințase spre îndeplinire Academiei arabe de științe.

Mi-am spus că, probabil, toată lumea era prinsă pînă peste cap cu pregătirile expediției. În orice caz, această explicație nu era prea convingătoare. Puțin indispus, m-am îndreptat spre clădirea principală.

Pe acoperiș flutura steagul roșu-alb-roșu, avînd un cedru verde în mijloc. Liban — țara pădurilor de cedri ! Cîndva, sub coroanele umbroase ale copacilor susurau izvoare. Oamenii erau înviorați de parfum și răcoare, iar cîmpiile și grădinile dădeau rod îmbelșugat. Aici fusese raiul pe pămînt.

Dar oamenii s-au alungat singuri din rai, în măsura în care au doborît copacii uriași de dragul lemnului lor prețios. Lucrul acesta s-a petrecut cu milenii în urmă.

Și deșertul s-a întins peste munți. El a făcut ca apa să sece și răsuflarea lui a pustiit văile. Era ca și cum un geamăt s-ar fi întins pe deasupra țării. Mult timp, locuitorii munților palizi au fost stăpîniți de un dor arzător după pădurile dătătoare de viață. Pînă cînd omul a hotărît să modeleze înfățișarea pămîntului după voința sa. Și astfel, deasupra platourilor înalte ale Libanului foșnesc din nou cedrii cei veșnic verzi.

Aerul era înăbușitor. Cămașa mi se lipise de corp, mi-am desfăcut gulerul. Cu cîteva clipe în urmă încetase o furtună violentă, însoțită de ploaie torențială — primele

semne ale anotimpului ploilor. Sub razele soarelui sudic, norii se împrăștiau în grabă și urmele ploii dispăreau văzînd cu ochii. Pe vîrfurile frunzelor de palmier sclipeau ultimele picături.

În clipa în care am pătruns în holul aeroportului, am zărit un robot care îmi transporta bagajul spre ieșire. Uimit și îngrijorat că ar putea fi vorba de o eroare m-am adresat automatului de la ghișeul de informații din sala pasagerilor și l-am întrebat dacă nu cumva are vreun mesaj pentru mine.

Automatul era programat în mai multe limbi. În franceza mea aproximativă a descoperit numaidecît elemente sonore ale limbii germane, așa că mi-a răspuns în nemțește :

„Vă rog, îndreptați-vă spre ieșire, monsieur Pertenkamp. Graviplanul șapte-nouăzeci și trei vă va transporta la hotelul dumneavoastră." Apoi, îmi indică numărul de contact pentru pilot.

În drum spre stația taxiurilor aeriene, mi-am recăpătat buna dispoziție. Care va să zică, sosirea mea nu fusese scăpată din vedere la Academie, și totul se desfășura normal.

Pilotul avionului care îmi fusese indicat era un robot de rangul doi, din clasa servoautomatelor. Cînd am pronunțat numărul de contact, el a repetat monoton informația care i se furnizase și prin care i se indicase să mă transporte la hotel. Vorbea o franceză aspră, cu accent arab.

Graviplanul — unul dintre acele mici avioane de tip nou, construite pe principiul accelerației gravitaționale — se înălță fără zgomot și se îndreptă spre orașul deasupra căruia plutea aburul pîlpîitor al zilei încinse.

Soarele se afla deja la orizontul mării, spre vest. Lumina lui se răsfrîngea în fațadele clădirilor și ale blocurilor-turn, în sutele de pereți de sticlă. Străzile și piețele erau scăldate în umbra violetă a amurgului.

Beirutul secolului XXI nu-ți mai permitea să identifici aproape nici o urmă a trecutului său agitat. Totuși, acel fluid misterios care ne îmbată dintotdeauna pe noi, cei din nord, părea că tot mai izvorăște din vechea metro-

polă orientală. Pluteam oare pe covorul zburător, în brațele unei Șeherezade, pentru a-i asculta poveștile timp de o mie și una de nopți ? Cu siguranță, Șeherezada mea va fi un academician bărbos, care îmi va prezenta amănuntele — minuțios stabilite — ale programului expediției.

Ne-am apropiat de centru plutind ca un nor peste grădinile de pe acoperișurile caselor și am aterizat în cele din urmă în parcajul hotelului.

Contorul de taxare arăta că aveam de plătit pentru zbor suma de o liră libaneză. Era convenabil. Am introdus monedele în deschizătura casei automatului.

Individul de oțel aruncă însă banii afară. „E plătit deja !“ — îmi explică el scurt.

Față de această generozitate a necunoscuților mei prieteni arabi n-am vrut să mă las mai prejos, cu atît mai mult cu cît știam din relatările unor persoane care călătoriseră mult că, în Orient, bacșișul este dintotdeauna la fel de firesc ca și aerul pe care îl respiri.

Desigur, nevoile unui automat nu țin de domeniul lăcomiei omenești. Dar chiar și celui mai perfect automat-pilot i se poate întîmpla să înregistreze un minus în depozit. De aceea, am mai introdus o dată banii, rostind în același timp cu energie vechea formulă magică arabă, „bacșiș“.

Rezultatul a fost pe cît de neașteptat, pe atît de logic. Automatul mi-a înapoiat patru piese de cîte 25 de piaștri. Circuitele sale electronice reacționaseră în felul următor : fără să se exprime vreo comandă, a fost introdusă o nouă sumă de bani ; motivul probabil — schimbarea monezilor. Nemaifiind întrebuințat, cuvîntul „bacșiș“ nu fusese programat de către creatorul pilotului. Am luat cele patru monede, îmbogățit cu o nouă experiență.

La hotel, automatul-șef de la recepție m-a întîmpinat, adresîndu-mi-se tot în limba germană :

— Bine ați venit la Beirut, monsieur, și vă dorim ședere plăcută. Apartamentul dumneavoastră are numărul doi-șapte-unu-unu-nouă-opt, bloc C, vă rog.

— Cel puțin am vedere la mare ? am întrebat eu sceptic.

— Desigur, monsieur. Cea mai bună poziție centrală. Mergeți vă rog spre liftul-expres unu-șapte. Automatul numărul șase-trei vă va conduce spre apartament.

— Dar geamantanele mele...

— Are grijă sub-automatul numărul doi-trei-patru, monsieur. Aveţi vreo dorinţă deosebită ?

Nu, aşa ceva nu aveam. Dar automatul-şef tot mai clipea, solicitîndu-mi atenţia.

— La ora unu-nouă, veţi fi aşteptat de un reprezentant al Academiei. În camera numărul unu-zero-cinci-patru. Vă rog să fiţi pregătit.

— Excelent ! M-am gîndit la Şeherezada şi am zîmbit. Să sperăm că voi reţine totul.

— Nu-i nevoie, monsieur. Poftiţi, vă rog ! Automatul îmi întinse un bilet cu informaţiile pe care tocmai mi le comunicase :

27 — 11 — 98 — C — 17 — 63 — 234 — 19 — 10 — 54.

Era minunat. Cu o astfel de perfecţiune nu avusesem de-a face în noile oraşele din Antarctica, unde trăisem timp de mai mulţi ani. Firește, nici nu era nevoie acolo de o atît de dezvoltată memorie a cifrelor pentru a face rost de un pat şi pentru a găsi un acoperiş care să te adăpostească.

După ce automatul şaizeci şi trei m-a condus cu liftul numărul şaptesprezece la etajul al douăzeci şi şaptelea, şi prin coridorul unsprezece la apartamentul al nouăzeci şi optulea al blocului C, m-am convins că mi se acordă toată atenţia şi m-am simţit mulţumit.

Numărul două sute treizeci şi patru îmi şi adusese bagajul. Am scos din geamantan doar strictul necesar, pentru că îmi făceam socoteala că mă voi îmbarca, chiar în ziua următoare, pe bordul lui Sindbad, vasul nostru expeditionar.

Mai întîi, am făcut o baie ca să mă răcoresc şi mi-am schimbat hainele. În timpul acesta, mă întrebam ce aş putea să întreprind. M-am dus la fereastră, am deschis-o larg.

În faţa mea se întindea golful Saint Georges. În planul îndepărtat se înălţau munţii Libanului şi amurgul înroşise piscurile. Am inspirat adînc mireasma pinilor şi a portocalelor coapte şi m-am simţit cuprins de o irepresibilă poftă de viaţă. Dacă aş fi putut, aş fi cuprins în braţe toată această lume plină de culori.

Am urmărit cu privirea arcul larg al coastei. Într-unul din golfurile acelea trebuia să se afle ancorat și Sindbad, cu care urma să întreprind o călătorie cum nu se mai făcuse pînă acum.

Și întrebarea care mă mai frămîntase de sute de ori, îmi venea din nou în minte : voi fi oare la înălțimea speranțelor pe care Consiliul cercetării și le punea în mine ?

N-aș putea spune că m-am subapreciat vreodată sau că am suferit de vreun complex. Dimpotrivă, posed o porție bună de autoîncredere și pînă acum m-am descurcat în toate situațiile.

De data aceasta însă, lucrurile arătau altfel. Trebuia să pătrundem, de pe fundul mării, în interiorul Pămîntului, în zone care continuau să fie cu totul necunoscute.

M-am gîndit la toți cei care urmau să participe împreună cu mine la această călătorie neobișnuită. Pe cei mai mulți îi cunoșteam doar din auzite. Erau savanți de renume, mai în vîrstă și mai experimentați decît mine. Plin de nerăbdare, așteptam prima noastră întîlnire.

Pînă la vizita anunțată mai aveam la dispoziție o oră bună. M-am gîndit că poate ar fi bine să mă odihnesc puțin. Deasupra patului se afla un hipnolator, care mă putea transporta într-un somn de scurtă durată, dar profund. Însă nu prea aveam chef pentru asta. În cele din urmă m-am decis pentru o plimbare prin oraș, mi-am azvîrlit pe umeri haina, și am părăsit hotelul.

INCIDENTUL

Un vînt răcoros de munte pătrundea pe sub acoperișurile de sticlă ale străzilor și împrăștia arșița zilei. Viața de seară se desfășura din plin. Trecătorii alunecau comod pe trotuarele rulante.

Am privit un timp valurile de oameni, care se mișcau de colo-colo. Benzile largi puteau să transporte douăzeci de mii de persoane într-o oră, fără să depășească viteza normală de mers a pietonilor. Nici în Beirut circulația auto, obișnuită în trecut, nu mai exista de mult. Ea se desfășoară acum doar pe autostrăzile suspendate, de la periferie, sau pe căile subterane de acces.

Nu aveam nici o țintă precisă. Am pășit pe prima bandă transportoare și m-am lăsat purtat de-a lungul ei. Din cînd în cînd coboram, priveam vitrinele prăvăliilor, barurile, restaurantele, mă uitam la forfota oamenilor.

Dintre toate obiceiurile strămoșilor săi, orientalul pare să fi păstrat numai unul : ceremonialul sacru al băutului cafelei. Această licoare fierbinte, neagră-maronie, este consumată peste tot și cu orice prilej. Doar băiatul cu turban sau cu fes, care servea odinioară delicatele ceșcuțe, a fost înlocuit de servoautomate.

Drumurile rulante din Beirut sînt prevăzute pe partea interioară cu scaune. Printr-o simplă apăsare cu piciorul, un arc de oțel face ca scaunul să se desprindă de podea, iar după întrebuințare acesta dispare automat. Mi-am făcut rost de un astfel de scaun și, instalat comod, mă delectam cu imaginea pitorească a străzii. Lîngă mine se afla un bărbat mai în vîrstă. Mi-a trezit de fapt interesul abia cînd am auzit că stătea de vorbă cu o femeie. Pentru asta, utiliza un videofon de buzunar. Dialogul, purtat în limba arabă, se desfășura mai mult într-o singură direcție.

Femeia de pe ecranul minuscul vorbea cu bărbatul făcînd gesturi vii. Acesta se mulțumea să mormăie din cînd în cînd un „mda" aprobator. După un ultim torent de cuvinte, femeia dispăru de pe ecran.

Probabil că bărbatul observase că mă uitam la el cu coada ochiului. De aceea, ca și cînd ar fi vrut să se scuze, dar cu indiferența tipică a orientalului, el spuse :

— Allah a înzestrat-o pe femeie cu o limbă ascuțită, monsieur.

— Și cu un videofon, am adăugat eu înveselit.

Dus pe gînduri, interlocutorul meu lăsă micul aparat să-i alunece în buzunar.

— Într-adevăr, tehnica ! Ea ne modifică lumea din ce în ce mai mult. Adesea mă întreb, unde vom ajunge ?

— Evoluția seamănă cu o spirală fără sfîrșit, i-am replicat eu. Nu există un țel, ci numai năzuința spre desăvîrșire și armonie.

El clătină capul cu scepticism.

— Se prea poate, monsieur. Sînteți tînăr și, cu siguranță, plin de planuri de viitor. La vîrsta mea însă, respirația devine mai anevoioasă și nu mai e deloc ușor să ții pasul cu timpul. De curînd, la rețeaua de comunicații prin satelit s-a spus că se vor instala pe cer sori artificiali Vă întreb : nu e oare prea mult ? E vorba chiar ca marea noastră să dispară !

— Trebuie să regularizăm din nou consumul de apă al planetei și avem nevoie de resursele submarine. Astăzi trăiesc opt miliarde de oameni care cer mult de la viață. Nu e o problemă, dar este un fapt de care trebuie să ținem seama și pe care trebuie să-l rezolvăm.

— Cîndva, vor fi zece și apoi douăsprezece miliarde. Atunci va fi o problemă ! obiectă bătrînul.

Scepticismul lui m-a făcut să zîmbesc.

— Nici o grijă ! Se experimentează deja cu succes ca prin mutanți artificiali ai anumitor bacterii să se creeze condițiile vegetative pentru viața umană pe Lună și pe Marte.

— A, așa ! spuse bătrînul și îmi aruncă o privire întrebătoare. Sînteți om de știință ?

— Geolog.

— Și ce sînt de fapt mutanții ?

— Purtători ai unor însușiri ereditare modificate. În cazul acesta, microorganisme ale căror aptitudini naturale le-am schimbat corespunzător intențiilor noastre. Ele trebuie să formeze suportul nutritiv pentru o nouă lume a plantelor care, la rîndul lor, vor face în așa fel încît, într-o bună zi, omul să găsească pe corpurile cerești străine o atmosferă respirabilă.

— Asta va dura o veșnicie și există un semn de întrebare dacă așa ceva poate reuși.

— Aveam la dispoziție mijloacele de a influența ritmul acestei dezvoltări.

Rîzînd iritat, bătrînul lăsă capul pe spate.

— Dar ce nu aveți la dispoziție voi, tinerilor plini de voi ! Apoi se răzgîndi. Bine, atunci s-o pornim spre Marte, spre Venus sau mai știu eu unde ! Oricum, e o soluție. Și străinii au procedat așa, chiar dacă din alte motive.

Nu l-am înțeles și l-am întrebat ce vroia să spună.

— Păi, cosmonauții ăia care au vizitat cîndva Pămîntul, și a căror urmă a descoperit-o arheologul Erik Olden. Din anul nouăzeci și șase, sîntem în legătură radio cu Meiu.

Ochii îi străluceau. Era limpede că acesta era un subiect care îl incita în mod deosebit. Tăcerea mea îl îndemnă să-mi dea și alte amănunte.

— Din păcate, comunicarea este dificilă, deoarece Meiu se află la o distanță de peste trei parseci de Pămînt. Asta înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît o sută de bilioane de kilometri, domnul meu. Bilioane, înțelegeți ? Între întrebare și răspuns se scurg cam douăzeci și doi de ani. Nu mai e mult însă pînă cînd știri de pe Meiu vor ajunge la noi. Întreaga omenire așteaptă lucrul acesta. El se uită uimit la mine. N-o știați ?

Poate că auzisem ceva dar, preocupat de alte lucruri, știrile acestea fuseseră imediat uitate.

Mărturisirea mea fu primită cu vădită dezaprobare.

— Dumneavoastră, savanții de astăzi, nu mai cunoașteți decît propriile dumneavoastră probleme ? Sper totuși că ați văzut măcar terasa meiuană din Baalbek.

Cînd i-am spus că abia sosisem în Beirut, a insistat ca nu cumva să pierd ocazia de a face o excursie la Baalbek.

I-am promis că o voi face.

Apoi, el se recomandă, asigurîndu-mă că i-a făcut plăcere să mă cunoască.

Puţin mai tîrziu am părăsit şi eu trotuarul rulant, coborînd într-o piaţă mare. Miresme îmbietoare m-au ademenit spre un automat care se bucura de mare atenţie. „Ali Baba şi cei patruzeci de pui" se numea acest loc al plăcerilor gastronomice — un nume care trezi iarăşi în mintea mea amintirea vechiului romantism oriental, dispărut de mult.

Deoarece voiam să mănînc la hotel, am renunţat deocamdată la a-l cunoaşte mai îndeaproape pe „Ali Baba".

Urmînd indicaţiile unui automat care supraveghea circulaţia, am folosit legătura directă spre faleză şi am pornit-o apoi agale, de-a lungul ei, în direcţia hotelului.

Pe drum, nu am întîlnit decît puţini trecători. Locuitorii Beirutului obişnuiesc să facă plimbarea de seară abia o oră mai tîrziu. În felul acesta, am putut să mă las, nestingherit, în voia gîndurilor, care se îndreptau spre viitoarea convorbire cu reprezentantul Academiei.

Din cînd în cînd mă opream pentru a privi aranjamentele de flori ale aleii. Se lăsase seara şi lumina albalbăstruie a reflectoarelor conferea vegetaţiei subtropicale de sub coroanele înalte ale palmierilor un farmec deosebit.

După aprecierea mea, mă aflam deja în apropierea hotelului, cînd am observat un lucru care m-a neliniştit.

La marginea falezei stîncoase stăteau două femei. Întoarse către mare, acolo unde pîlpîiau şiragurile de lumini ale unor vapoare în cursă, erau adîncite într-o discuţie animată. În timpul acesta un băiat de vreo zece ani, care era cu femeile, îşi petrecea timpul în felul lui.

El traversă promenada, lîngă care se afla o autostradă suspendată, şi începu să meşterească la o instalaţie care fusese montată pentru consolidarea unui stîlp de susţinere. Apoi, începu să se caţere pe treptele instalaţiei, fără îndoială în intenţia de a ajunge la autostradă.

Le-am strigat femeilor să aibă grijă de băiat. Deoarece însă avertismentele acestora nu erau luate în seamă, am alergat spre instalaţie şi m-am căţărat după fugar. La nevoie, eram hotărît să-l împiedic cu forţa de la intenţia lui nechibzuită.

Am înțeles prea tîrziu că procedasem cît se poate de greșit. Puștiul a început să fie amuzat de acest presupus joc de-a urmărirea și a început să se cațere și mai repede. Mai înainte de a-l fi putut prinde, reușise să escaladeze balustrada autostrăzii. Rîzînd satisfăcut, începu să alerge de-a lungul părții carosabile.

Ce altceva îmi rămînea de făcut, decît să-l urmăresc? Pericolul de a intra orbește în primul automobil era mare. Cele mai multe mașini erau înzestrate cu cuplare autonomă, sistemele automate funcționau prompt și fără greșeală. Dacă însă apărea o mașină condusă manual... Și în fața noastră se afla o derivație în curbă.

Nici n-am apucat să mă gîndesc la consecințele posibile, cînd se și întîmplă lucrul de care mă temeam. În curbă străluceau farurile unei mașini pe pernă de aer.

Era imposibil să-l mai salvez pe băiat, pentru că mă mai despărțeau de el cel puțin zece pași. Putea să fie prins și zdrobit de vîrtejul duzelor de aer comprimat. Același lucru mă amenința și pe mine. Instinctiv, am sărit într-o parte.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor cînd am văzut că mașina s-a oprit la doi pași de copilul împietrit de groază.

Disperat, m-am aruncat asupra lui și l-am prins în brațe, deși nu mai era nevoie de asta. Băiatul se lipise de mine tremurînd.

În fața tabloului de comandă al mașinii aerodinamice, vopsită în roșu și alb, se afla un bărbat de vîrstă mijlocie. Privirea lui rece era îndreptată asupra mea, fără ca în ea să poți citi însă enervare sau revoltă. Nu spuse nimic. Poate că aștepta o scuză sau un cuvînt de mulțumire, pentru că trebuia să presupună că băiatul îmi aparținea.

Înainte totuși să fi apucat să-i mulțumesc el se întoarse privind în altă parte. Cu un zgomot înfundat, duzele de aer intrară în funcțiune, mașina se ridică puțin de la pămînt și dispăru.

Toată întîmplarea mi s-a părut un vis. L-am dus pe băiat înapoi pe faleză. Femeile ne întîmpinară din mijlocul unui grup de trecători care se adunaseră între timp în jurul lor. Am fost sărbătorit cu exuberanță, ca un adevărat salvator, în ciuda explicațiilor mele că nu trebuiau să-mi fie mie recunoscătoare, ci șoferului necunoscut.

În drum spre hotel, am mai recapitulat o dată cele întîmplate. Prezența de spirit a acelui bărbat din mașină îmi rămînea de neînțeles. Pe vremea aceea, mașinile pe pernă de aer mai erau conduse manual. Prin urmare, el a trebuit să realizeze întreaga situație și să reacționeze într-un interval de timp incredibil de scurt, altfel, accidentul nu ar fi putut să fie evitat.

Abia în holul hotelului mi-am recăpătat liniștea și calmul. Aici, automatul de la recepție mă înștiință că profesorul Maktabi mă aștepta deja.

ABDUL MAKTABI

Profesorul era recunoscut ca o capacitate în domeniul oceanografiei. Urma să participe și el la expediția Sindbad. Era deci de înțeles că dorea să vorbească cu mine. Totuși, mă simțeam onorat de vizita unui membru atît de proeminent al Academiei.

Maktabi m-a întîmpinat într-o cameră de lîngă restaurantul hotelului.

A venit zîmbind spre mine, mi-a luat mîinile și mi le-a strîns atît de puternic, încît m-au durut articulațiile.

— Acesta este deci Will Pertenkamp al nostru! exclamă el cu o voce puternică, pe măsura staturii sale robuste. În numele Academiei, îți urez bun venit! Începusem să fiu îngrijorat. Am crezut că te-am pierdut chiar în ultimul moment.

Eram jenat de faptul că întîrziasem. Am bîiguit o scuză, invocînd incidentul prin care tocmai trecusem.

— De necrezut, se revoltă el. Se construiesc autostrăzi, sînt luate toate măsurile de precauție posibile și pe urmă vine un puști și dă peste cap toate prevederile. Dar să ne așezăm! Se lăsă într-un fotoliu și mă examină cu o mină veselă. Ești încă foarte tînăr. Cîți ani ai lăsat în urmă, Will?

— Treizeci de ani.

— Eu aproape dublu! Și îmi făcu în glumă cu ochiul. Nu face nimic. Adevărata tinerețe începe abia de la o sută de ani. Cum ți se pare orașul nostru după primul contact, lăsînd, firește, la o parte sperietura trasă?

Maktabi îmi plăcea. Eram plăcut surprins, pentru că mă așteptam ca acest cunoscut savant să aibă un caracter ceva mai dificil.

— Beirutul a făcut asupra mea cea mai bună impresie posibilă, am spus eu.

— Păi sigur, vii din Antarctica. În cazul acesta, firește că orice comparație este în favoarea Beirutului

— Regret doar faptul că din fluidul orientului nu prea se mai simte nimic.

— Prea multă automatizare, vrei să spui. Și zîmbi pe sub mustață. Da, stimate colega, a început și la noi mileniul al treilea. Nu am nimic împotriva tradiției culturii arabe ! Dar resping vechiul, prăfuitul romantism care ne era mereu atribuit cu atîta plăcere. Dar, mă rog, dacă dorești să simți ceva din fluidul acela, cum îl numești, atunci îți stau cu plăcere la dispoziție. Maktabi se îndreptă spre un stereoproiector care se afla în încăpere și căută într-un index. Dacă îmi aduc bine aminte, arhiva noastră de stat dispune de un film despre Beirutul anilor șaizeci. Poate că nu corespunde întru totul imaginii pe care ți-o faci despre vechiul Orient, dar el ilustrează o interesantă perioadă de dezvoltare.

Maktabi găsi ce căuta și formă un număr pe cadranul proiectorului. Apoi, își reluă locul.

Am așteptat pînă cînd memoria electronică a centralei arhivei intră în funcțiune. După cîteva secunde, spațiul din jurul nostru se metamorfoză și, după cît se părea, ne-am aflat într-o piață largă și întinsă.

— Probabil că aici te aflai în momentul în care ai vrut s-o pornești spre faleză, îmi explică el.

Nu mai recunoșteam piața. Totul era altfel, casele, celelalte construcții și mai ales viața care se desfășura aici. Ce viață !

Pe trotuarele mult prea înguste se înghesuiau oamenii. Puteau fi văzuți beduini care făceau cumpărături, turiști transpirați, cu ochelari de soare, femei cu fața acoperită de văluri, purtînd pe cap legături imense, șeici respectabili și imami îmbrăcați în galabija *, copii fără nici o ocupație, cerșetori orbi, hamali desculți.

---

* Galabija = îmbrăcăminte arabă, semănînd cu o cămașă, care se poartă pe deasupra celorlalte haine.

Printre prăvăliile luxoase, circiume, agenţii de schimb, şi aşa-numitele cinematografe, ale căror afişe ţipătoare promiteau delicii îndoielnice, se instalaseră negustori cu cele mai îngrozitoare suveniruri, cofetari şi vînzători de alune americane ambulanţi. Fără să se sinchisească de agitaţia intensă, musulmani cu bărbile albe stăteau în faţa cafenelelor, adînciţi în convorbiri tihnite şi fumau narghilea, pînă cînd ceasul rugăciunii îi chema la moschee.

Spre bazare dădeau nişte ulicioare laterale înguste. Din reţeaua labirintică a străzilor întunecoase se înălţa mirosul de tămîie, peşte, fructe şi grăsime de berbec. Deasupra pieţei, el se amesteca cu mirosul de benzină, aşa încît simţeam că aproape mi se taie respiraţia.

Pe partea rezervată maşinilor era o înghesuială de nedescris, şi fiecare şofer căuta s-o ia înaintea celuilalt. Cu ocazia asta se produceau carambolaje şi scandaluri. Trebuiau să intervină poliţişti, pentru a face ordine şi pentru a descurca harababura.

La locurile de trecere, pietonii aşteptau un semnal care să le permită să traverseze strada. Cînd acesta apărea, toţi năvăleau preocupaţi de grija de a nu fi, totuşi, călcaţi de vreo maşină.

Deşi cunoşteam din alte filme astfel de imagini de groază, caracteristice oraşelor din epoca timpurie a maselor plastice, am mai mulţumit o dată întîmplării că nu am trăit în anii aceia.

Maktabi observă indispoziţia mea şi zîmbi.

— Ei ? Destul cu fluidul vechiului Orient ?

— Cred că da, am mărturisit eu. Agitaţia acelor vremuri are un efect deprimant.

În timp ce decupla proiectorul, Maktabi îmi replică :

— Etapă tipică de dezvoltare. Datorită posibilităţilor pe care le oferea tehnica, oamenii căzuseră într-o stare de adevărată beţie. Lucrul acesta era evident mai ales în domeniul circulaţiei. Fiecare vroia să aibă maşina lui, avionul lui, ba chiar o rachetă personală pentru călătorii. Mai repede, mai repede — aceasta era lozinca zilei. Oamenii nu mai mureau de epidemii sau de bătrîneţe, ci datorită grabei, zgomotului şi poluării aerului. Situaţia

aceasta a durat pînă cînd toate șoselele din lume au fost blocate de automobile și nici un avion nu ar mai fi putut ajunge la destinație fără pericolul unei coliziuni.

— Să nu uităm că, adesea, contactul personal nu era posibil decît prin călătorii, am observat eu. Videofoanele nu existau încă. Astăzi ne instalăm în fața ecranului și vorbim cu oricine vrem, indiferent unde s-ar găsi, ca și cum ne-am afla în aceeași încăpere.

Maktabi nu acceptă obiecțiunea mea.

— Se puteau întrebuința mijloacele publice de transport, rapide, comode și care puteau fi perfecționate. Folosirea unui automobil putea fi deci limitată doar la cazurile de imperioasă necesitate, în interesul colectivității, așa cum se obișnuiește acum.

— După concepția de atunci, asta ar fi fost interpretat ca o încălcare a libertății personale.

— Tocmai! Egoismul, vanitatea, goana după profit erau adevăratele cauze ale acestei situații. În afară de asta, contradicțiile unei societăți încă de pe atunci depășită, îl împingeau pe individ, în multe părți ale lumii, la o luptă disperată pentru existență. Am văzut odată, într-un muzeu, agenda unui bărbat din anul 1968. Nici nu-ți poți imagina cîte credea omul că trebuie să rezolve într-o zi. M-ar mira dacă a scăpat pînă la urmă fără să facă vreun infarct.

— După această excursie în trecut, nu pot decît să admir și mai mult Beirutul de astăzi — am declarat eu, și asta nu era în nici un caz spus doar din politețe, deși Maktabi părea s-o interpreteze așa.

— Foarte mulțumesc ! — spuse el surîzînd și apoi, uitîndu-se la ceas, mă întrebă dacă am luat masa de seară. Cînd i-am răspuns că nu, mă luă de braț prietenește și mă conduse în restaurant. Să prindem mai întîi puteri. Pe urmă, mai am și alte planuri. El rîse de figura mea uimită, fără să-mi mai dea vreo explicație.

Restaurantul se afla într-o sală rotundă. În centru era un bazin și fîntînile arteziene care țîșneau din el răspîndeau o răcoare plăcută. În jurul bazinului — mesele. O bandă transportoare, pe care erau servite felurile de mîncare, se mișca între bazin și mese.

Maktabi alese cu mare grijă mîncărurile.

— Mănînc cu plăcere aici, îmi explică el. Automatele-bucătar ale hotelului sînt de cea mai bună calitate. Au un program excepţional. Aici n-ai să găseşti supe sărate sau fripturi arse. La capitolul acesta sînt sensibil.

După ce a compus meniul, Maktabi transmise dorinţele la bucătărie, cu ajutorul unui tablou de butoane numerotate.

Mai întîi apăru carafa obligatorie cu apă şi, împreună cu ea, coşul cu pîine.

Maktabi umplu paharele.

— Gustă ! Apă de izvor din munţii Libanului ! Ceva mai minunat ca asta, nu există !

Am băut şi a trebuit să-i dau dreptate.

— Cum te simţi cu puţin înainte de călătoria de probă ? — mă întrebă el, privindu-mă cercetător. Puţin agitat ?

Întrebarea fu atît de neaşteptată, încît am ridicat privirea uimit. Pînă acum nu mă lăsase să ghicesc adevăratul motiv al întîlnirii noastre.

— Profesore, n-aş putea susţine că privesc cu indiferenţă evenimentele care vor urma, am răspuns eu. Dar agitat nu sînt.

El dădu mulţumit din cap.

— Excelent. Şi în altă ordine de idei, te-aş ruga să renunţi la titulatură. Ajunge prenumele, aşa cum se obişnuieşte între tovarăşii unei echipe. Maktabi îmi întinse mîna, iar eu i-am strîns-o bucuros. Dar să intrăm în subiect. Cu siguranţă că eşti nerăbdător să-mi pui unele întrebări.

— Firește, în primul rînd mă interesează ceilalţi participanţi. Ce fel de om este, de exemplu, conducătorul expediţiei ?

— Ca organizator şi constructor, Nabou Tebar este neobişnuit de înzestrat. Consiliul cercetării îşi pune mari speranţe în el. În treacăt fie spus, şi eu. Fără nici o îndoială, Sindbad este opera sa. Un conducător mai bun nu puteam să ne dorim pentru expediţie. Altfel este rezervat, foarte obiectiv şi foarte raţional. Sentimentele nu prea au mare trecere la el.

— Fiecare cu particularităţile lui.

— Ia-l pe Nabou aşa cum este ! Nu pune prea multe întrebări, nu face speculaţii silite şi atunci te vei înţelege bine cu el.

— Oswin Hayl a ajuns deja în Beirut ?

— Locuieşte chiar aici, în hotel, de mai multe zile. În momentul acesta se află cu Nabou pe Sindbad, pentru a mai verifica o dată instalaţiile cibernetice. Îl cunoşti cu siguranţă. E un compatriot de-al tău.

— E adevărat, ne-am întîlnit de mai multe ori în timpul convorbirilor preliminare de la Consiliul mondial al cercetării.

— Să ai un cunoscut la bord e un avantaj.

— Avantaj ? Nu ştiu. Rareori am fost de aceeaşi părere.

— Pe durata călătoriei noastre va trebui să îngropi securea războiului, glumi Maktabi. Se poate ?

— În ce mă priveşte, cu siguranţă.

— Singurul care mai lipseşte este biologul şi medicul nostru, Clifford Shelder. Despre el nu-ţi pot spune nimic. L-am văzut astăzi pentru prima dată la videofon. Mîine va fi şi el aici.

— Cîte persoane vom fi în total ?

— Vasul este, firește, automatizat. Pentru supravegherea tehnico-nautică ajung trei oameni : căpitanul Duval, telegrafistul Khoram şi Bilar, cel de al doilea inginer. La asta se adaugă ca ajutoare cîteva servoautomate. Cu grupul nostru sîntem deci nouă persoane.

Între timp îşi făcu apariţia antreul comandat. Era un fel de pateu, o specialitate a casei. Înainte de a pune mîna pe tacîmuri, Maktabi supuse mîncarea unui sever control optic. Era cu adevărat excepţională.

În timpul mesei convorbirea secă. Lumea părea că nu mai există pentru Maktabi, s-ar fi putut spune că mînca oarecum cu toate simţurile. Cînd ducea o bucăţică la gură, închidea ochii extaziat. Pur şi simplu, nu mă înduram să întrerup cu un cuvînt această evlavie culinară.

Abia cînd am ajuns la inevitabila cafea, Maktabi se lăsă confortabil pe spate şi se uită la mine făcîndu-mi cu ochiul.

— N-ai fi dispus să mergem împreună la Antelias, la Nabou ?

Propunerea îmi convenea. Doream să-l cunosc cît mai repede posibil pe conducătorul expediției. După observațiile lui Maktabi în legătură cu firea lui Nabou, eram sigur că vom găsi repede mijlocul de a comunica unul cu altul. Reținerea și obiectivitatea strictă puteau fi de folos pentru o colaborare armonioasă. Și de asta depindea în mare măsură succesul unei expediții pentru care nu exista încă nici o experiență, nici un precedent.

— De acord, să mergem. Eram deja pe punctul de a mă ridica.

Maktabi îmi făcu însă semn cu ochiul.

— Să nu ne grăbim. Cafeaua trebuie băută în liniște. La Nabou îl vom întîlni pe Hayl și poate și pe doctorul Farah.

— Doctorul Farah ? N-am auzit niciodată de el. Un colaborator al Academiei ?

— A, nu știi încă ? Maktabi își trecu palma peste față. Inginerul Rohan a fost schimbat. O ușoară indispoziție, dar asta a fost de ajuns pentru comisia de medici. În locul lui a trecut doctorul Farah.

— Păcat ! Ca specialist, Rohan se bucură de un bun renume.

— Alegerea s-a orientat după propunerea lui Nabou.

— Nu am nimic împotriva acestui coleg. Doar că el răspunde de agregatele de dezintegrare ale navei și, în faza decisivă a călătoriei, eu voi depinde cu totul de priceperea și de sîrguința lui. Înțelegi ?

— Sînt convins că doctorul Farah nu te va dezamăgi, îmi răspunse el zîmbind. Această... *colegă* este specialistă în tehnica iradierilor și cea mai apropiată colaboratoare a lui Nabou. În afară de asta, o fată fermecătoare. Se spune că strămoșii Yaminei urcă pînă la califii abasizi. Deci rudă cu Harun-al-Rașid. E ceva, nu ? Maktabi făcu haz de figura mea uluită. Ai vreo rezervă pentru că este vorba de o femeie ?

— În principiu, sigur că nu, în cazul acesta special însă, da. Gîndește-te, o astfel de încercare ridică, pentru fiecare dintre noi, probleme deosebite. Numai cu intenții frumoase nu rezolvăm nimic. Dacă, de exemplu, și-ar

pierde nervii ? Sub înfățișarea unei tinere și fermecătoare fete — acestea sînt propriile tale cuvinte — nu-mi pot imagina o natură robustă.

— Nici nu e nevoie. El continua să rîdă. Împrejurarea că însuși Nabou a propus-o pe Yamina este cea mai bună garanție pentru faptul că e potrivită.

După ce Maktabi a achitat nota de plată la automatul-casă, am pornit-o spre Antelias.

CASA DIN ANTELIAS

Antelias se află pe autostrada care duce de-a lungul coastei spre Tripoli, prin Jebail, fostul oraș fenician Byblos, vestit odinioară. Deasupra unei foste așezări de pescari, micul și liniștitul cartier de vile apare printre dumbrăvi de pini și livezi ca o pată pestriță pe pantele promontoriului. De aici ți se deschide o minunată perspectivă a golfului și a orașului Beirut, aflat la numai cîțiva kilometri depărtare.

Mergeam cu o mașină a Academiei. Era un tip mai vechi, pus în funcțiune de o baterie cu izotopi. La întrebarea mea ironică dacă venerabila instituție a culturii spirituale arabe nu și-a putut permite un vehicul mai modern, Maktabi răspunse sec că la administrația Academiei, rezolvarea acestei probleme nu trecuse încă de stadiul evaluărilor ipotetice.

După o scurtă călătorie, am ajuns la țintă. Casa lui Nabou se afla pe o colină, în mijlocul unor pini și chiparoși înalți. Exteriorul ei surprindea prin combinația ciudată, dar armonioasă, a unor elemente de stil oriental, cu o arhitectură stranie, care făcu asupra mea o impresie aproape apăsătoare. La intrare ne întîmpină un bărbat mai în vîrstă. Era Youssef, ajutorul și îngrijitorul credincios al lui Nabou, după cum am aflat mai tîrziu. El ne conduse într-o încăpere de la parter, care era despărțită de parc printr-un glasvand semicircular.

Aici ne întîmpină o femeie tînără, a cărei apariție mă fascină. Delicată, cu membrele fine, îmbrăcată într-un costum alb, confecționat dintr-un material care arăta ca pielea, apoi părul negru, sclipitor, ce îi cădea pe umeri, totul făcea să pară o figurină vie de porțelan

Ea îl salută pe Maktabi respectuos. Apoi, cu grația incomparabilă a orientalelor, îmi întinse mîna și îmi spuse, ca și cum ne-am fi cunoscut de mult, foarte simplu, „Marhaba !", ceea ce corespundea aproximativ cu familiarul „bună !". În același timp se apropie de mine și, pentru că sînt foarte înalt, își lăsă capul puțin pe spate pentru a se putea uita în ochii mei. Privirea ei se opri un timp cercetătoare pe fața mea.

— Atît de blond ! murmură ea uimită.

Probabil că se așteptase să vadă un savant cu părul cărunt și poate că avusese de gînd să spună „tînăr" în loc de „blond". Eroarea păru s-o amuze.

E frumoasă, mi-am spus, cu adevărat frumoasă. Ca prin vis am înregistrat vocea lui Maktabi :

— Aceasta este Yamina Farah.

Aproape instinctiv i-am luat mîna și i-am sărutat-o. Maktabi mormăi ceva și rîse încet.

M-am necăjit, simțindu-mă ridicol. Ca să salvez situația, i-am spus cu o indiferență intenționată :

— Dumneavoastră, deci, i-ați luat locul inginerului Rohan.

— Da, răspunse ea. Și îmi închipui, Will, că avem de discutat o groază de lucruri.

Îmi folosea prenumele, ca și cum asta ar fi fost de la sine înțeles. Înainte de a putea răspunde ceva, doi bărbați coborîră dinspre etajul superior. Unul dintre ei — îndesat, cu fața roșie, urîțită de un barbișon hidos — îmi era cunoscut. Era Oswin Hayl, expert pentru cibernetică la Consiliul mondial al cercetării. Celălalt trebuia să fie Nabou Tebar. Auzisem multe despre el, dar nu văzusem niciodată vreo fotografie care să-i arate mai mult decît profilul. Se spunea că trăiește retras și că nu-i face nici o plăcere să se expună camerelor de luat vederi.

Acum îl aveam în sfîrșit înaintea ochilor, suplu, cu o statură robustă, de vîrstă mijlocie. Deasupra costumului negru, încheiat pînă la gît, un cap ras la chelie. Fața era deschisă, aproape palidă și cu trăsături regulate, așa încît puteai să cauți zadarnic vreo linie marcantă, care să-ți ofere un indiciu asupra caracterului.

În timp ce cobora cu pași ușori treptele, își ținu privirea ațintită asupra mea. Pînă în clipa în care ne-am aflat față în față.

— Will Pertenkamp ? întrebă el cu o voce armonioasă, și îmi întinse mîna. Era puternică și rece. Mă bucur să vă văd. Fața îi rămase imobilă, nici cel mai mic surîs nu apăru pe ea.

Tăceam încurcat. După cuvintele lui Maktabi mă pregătisem să am de-a face cu un om foarte reținut, dar nu mi-am închipuit că primirea va fi atît de rece și de indiferentă. Am răspuns deci scurt că mă bucur și eu să-l cunosc, asta a sunat mult mai forțat decît aș fi vrut de fapt.

Nabou se întoarse și întinse pe masă niște suluri de pergament. Am luat loc.

Hayl, care se așezase lîngă mine, mormăi :

— Bine că ai venit, Pertenkamp. Începusem să cred că te-ai răzgîndit.

Am ridicat din umeri și am evitat să-i răspund, pentru a nu-i oferi prilejul unei discuții gratuite.

Pentru a o scoate la capăt cu Hayl era nevoie de o răbdare de înger. Era un coleric cu un incorijibil spirit de contradicție, care se simțea bine doar atunci cînd găsea un partener de care să se poată agăța. Consiliul cercetării a chibzuit de aceea multă vreme înainte de a-l repartiza colectivului nostru. Oricum însă, era un excelent specialist și cunoscător al domeniului său, și acesta fusese argumentul decisiv pentru alegerea sa.

Între timp, Nabou desfășură două schițe. Prima prezenta proiectul M în faza lui finală. Potrivit schiței, în aproximativ douăzeci de ani, întregul teritoriu al Mării Mediterane urma să arate astfel : Strîmtoarea Gibraltar, Dardanelele și Canalul de Suez, erau zăvorîte prin stăvilare și ecluze. Instalații de pompare, cuplate cu instalații de desalinizare, împingeau apa pării Mediterane în marile depresiuni ale Saharei, pentru a transforma mari porțiuni ale deșertului în terenuri cultivabile.

În chip asemănător se desfășoară deja irigarea deșertului Karakum, cu ajutorul apei din Marea Caspică, al cărei nivel este reglat prin transfuzii de apă din Marea Neagră.

Nivelul apei din Mediterană — unde în terțiar fusese o cîmpie joasă, cu numeroase lacuri interioare — a scăzut considerabil în decursul timpului și a cedat agriculturii mari porțiuni de teren nămolos fertil. Pe fostele praguri submarine s-au construit baze industriale. De aici se efectuează extracția bogatelor zăcăminte de sub fundul mării și eliberarea surselor vulcanice de gaz și de căldură, ceea ce face ca permanenta amenințare cu erupția, care apasă Europa, să fie diminuată.

Lacurile naturale de adîncime au rămas. Completate cu canale artificiale și cu instalații de ridicare a apei, ele fac legătura dintre porturile pe care le integrează, în felul acesta, în circuitul navigației maritime mondiale. Întregul proiect amintește de sistemul de canale al planetei Marte, cîndva atît de viu controversat.

Același lucru se va întîmpla într-o bună zi și cu Marea Baltică. Aici se ridică însă anumite probleme climatologice, care vor trebui să fie rezolvate cu ajutorul unor sori de plasmă. De asta depinde apoi transformarea întregii zone polare într-un teritoriu cu climă temperată. Firește, toate acestea sînt încă vise de viitor, dar primii pași spre acest țel îndepărtat au fost făcuți deja. Și proiectul nostru era un astfel de pas.

Nabou dădu la o parte planșa. Mai importantă era acum cea de a doua schiță. Ea prezenta în secțiune transversală fundul Mării Mediterane, între coasta libaneză și Cipru. O linie punctată parcurgea fundul mării, pe care îl străpungea într-un anumit loc.

— Sindbad va ocoli lacul abisal vestic, explică Nabou, urmărind cu degetul linia trasată pînă în punctul de străpungere. Aici vasul va pătrunde în interior. În zona aceasta, grosimea litosferei nu atinge decît aproximativ șapte mii de metri. La o adîncime de zece mii de metri, ne mișcăm deja prin straturile superioare ale mantalei terestre. Și acolo se află și limita de siguranță a vasului. (Nabou ridică ochii de pe schiță și se uită la mine. Privirea sa era goală, inexpresivă. Sau era doar o impresie provenind din faptul că figura lui nu trăda nici un gînd ?) În partea subterană a călătoriei, răspunderea vă revine dumneavoastră.

Am incuviințat din cap, știam asta.

— Împreună cu Yamina, continuă Nabou.

Yamina ședea în fața mea. Am privit-o. Ochii îi erau ațintiți asupra lui Nabou, și nu era nevoie de vreun deosebit spirit de observație ca să constați că se uita la el cu admirație. Exista oare vreo legătură mai strînsă între ei ?

Involuntar am ridicat din umeri. Ce mă privea pe mine asta ? Îi cunoscusem abia de cîteva minute și nu știam despre ei aproape nimic mai mult decît că trebuiau să întreprindă împreună cu mine o călătorie de probă. După aceea, drumurile noastre urmau să se despartă din nou, iar eu nu-mi voi mai aminti decît numele lor și întîmplările petrecute împreună.

— Ce părere ai, Will, în calitate de gëolog ? — mă întrebă Maktabi. Toți așteptau răspunsul meu. Era inevitabil.

— Iertați-mă, am fost o clipă neatent. Despre ce era vorba ?

Maktabi zîmbi.

— Oswin Hayl a întrebat de ce ne deplasăm tocmai într-o zonă de activitate tectonică ?

— Aproape întreg bazinul mediteranean stă pe o zonă geosinclinală, am răspuns eu. Adică pe o parte a scoarței pămîntești în care mai domnește o activitate intensă. A verifica lucrul acesta la fața locului reprezintă o sarcină geologică esențială în cadrul proiectului mediteranean. Ea este la fel de necesară pentru instalarea unor centrale furnizoare de căldură, cu ajutorul vetrelor vulcanice, ca și pentru cercetarea straturilor mai adînci ale scoarței, în ceea ce privește structura și bogăția lor în materii prime.

— Mai întîi însă, este vorba de testarea lui Sindbad, precizâ Maktabi. Dacă tipul acesta de navă își confirmă calitățile, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci în curînd vase de felul acesta, mai mari, vor fi gata pentru expedițiile la mare adîncime. De aceea aș dori să revin încă o dată asupra întrebării lui Oswin, spuse el, adresîndu-i-se lui Nabou. După cîte știu, nu există nici un pericol de erupții pentru Sindbad.

— Vasul este prevăzut cu o instalație de siguranță automată, răspunse Nabou.

Hayl rise strident, ceea ce îl determină pe Maktabi să-l întrebe uimit pe cibernetician dacă nu cumva se îndoiește de eficacitatea acestei instalații.

Ochii lui Hayl sclipiră provocator.

— Dacă țineți neapărat s-o aflați, eu consider că proiectul Sindbad este prematur. Cu toate măsurile de prevedere, rămîne un risc ce nu poate fi ignorat. Urmează să pătrundem în regiuni interioare ale Pămîntului, despre care știm mai puțin decît despre Lună. Este ca la începutul călătoriilor cosmice. Pentru primii cosmonauți au existat unele necunoscute în calcul. Între timp au trecut aproape șaptezeci de ani, dar în principiu nu s-a schimbat mult în această privință. Și noi, primii geonauți, sîntem feriți de surprizele periculoase numai în măsura în care acestea intră în calculul omenesc.

Maktabi înălță din umeri.

— Fără risc nu există progres, spuse el scurt. Evident, el considera, la fel ca și mine, că, în această fază a proiectului nostru, aprecierile lui Hayl erau inutile, ba chiar neavenite.

Nabou nu se pronunță. El se uită fix la Hayl, ca și cum ar fi așteptat ca acesta să dea și alte explicații.

Yamina reacționă altfel. Figura ei trăda nemulțumire, aproape indignare. A trebuit să surîd în fața unui consum atît de mare de emoții, în raport cu o observație pur academică. Poate că își închipuia că trebuie să-l apere pe Nabou și opera acestuia.

— În definitiv ce doriți ? — întrebă ea agresiv. Ar fi trebuit poate ca nava să plece în expediție complet automatizată, deci fără echipaj ?

Era o lipsă de înțelepciune să te angrenezi într-o controversă cu Hayl. Pe terenul cibernetícii, Yamina nu putea în nici un caz să-i facă față.

Am intervenit, pentru a o feri de un eșec inevitabil :

— Noi am sondat de mult straturile mai profunde ale Pămîntului, dar pînă la urmă omul trebuie să intervină singur și să-și riște viața de dragul cunoașterii.

Urmarea intervenției mele a fost că de data asta afrontul îmi fu adresat mie.

— Absurd ! mîrîi Hayl în direcția mea. Peste cîțiva ani toți se vor minuna de un astfel de punct de vedere.

Dar ce să-i faci, unii vor s-o ia înaintea dezvoltării firești. Mai există oameni pripiți, chiar și în Consiliul cercetării.

Nu era sigur dacă mă număra și pe mine printre „pripiți". În orice caz, am protestat energic.

— Testul nostru a fost pregătit cu cea mai mare atenție.

Mă așteptam să urmeze un schimb dur de cuvinte, cînd Yamina îl întrebă pe Hayl la ce fel de evoluție se referise.

În ciuda felului său de a fi, Hayl deveni pașnic. Chiar și el părea să nu poată rezista farmecului Yaminei.

— Asta se poate explica în cîteva cuvinte, replică el aproape curtenitor, și se lăsă comod în fotoliu.

Știam ce înseamnă de fapt cele „cîteva cuvinte" ale lui Hayl. Nu va ști să se mai oprească. Maktabi se temu de ceva asemănător, căci îi spuse repede lui Nabou :

— Să trecem totuși la chestiunea noastră !

— Un moment ! protestă Hayl, și se întoarse iarăși spre Yamina. Probabil că mă considerați un pisălog sau un pesimist. Nu sînt. Mă feresc doar de opinii cum sînt cele susținute de Will Pertenkamp, pentru că sînt false.

— Da, dar... Yamina nu știa unde vroia să ajungă. Orice am face pentru a explora drumuri noi — fie în cadrul experiențelor de laborator, în cadrul zborurilor de informare în cosmos sau în timpul acestui test — există mereu, cu toate măsurile de prevedere, un factor de nesiguranță pe care îl reduceam cu ajutorul automatizării perfecte, dar pe care nu-l putem elimina cu totul. Eu găsesc că Will are absolută dreptate.

— Tocmai acesta este punctul sensibil ! — exclamă Hayl. Ne înconjurăm la fiecare pas de automate de tot soiul. Aceste mașini electronice îi întrec de departe pe oameni în ceea ce privește capacitatea lor de a reacționa. Cu toate acestea există accidente, catastrofe. Cibernetica tehnică nu reprezintă deci ultimul cuvînt al științei. Și într-adevăr, ne aflăm înaintea unui nou salt calitativ, înaintea unei faze superioare. Este vorba de automatele biologice, pe scurt — *biomate*. Ele nu numai că ne vor ajuta, dar îl vor înlocui pe om oriunde acesta este amenințat de vreun pericol serios. Ne vor netezi drumul spre necunoscut pînă cînd le vom putea urma fără nici un risc.

Această perspectivă îndrăzneață nu îmi era străină. Știam că se lucra de decenii la producerea în laborator a albuminei, pentru alcătuirea unor celule vii, cu ajutorul substanțelor anorganice ; mă îndoiam însă, ca mulți alți savanți, că se va reuși vreodată ca organismul uman să fie înlocuit în totalitatea lui. Am fost cu atît mai uimit să aud din gura lui Hayl că, totuși, ținta era foarte aproape.

Hayl continua să vorbească.

— În contextul acesta ar mai trebui spus că, de fapt, nu vrem să aducem pe lume oameni, artificial. Lucrul acesta se mai poate face — să mă ierte Yamina — cu mai puțin efort, pe cale naturală. În cazul biomatelor este vorba doar de un analog produs în retortă, care nu poartă un caracter mecanic, ci biologic. Veți înțelege acum de ce sînt împotriva vorbăriei despre riscul inevitabil.

— Toate bune și frumoase, spuse Maktabi. Însă biomatele astea încă nu s-au născut, iubite Oswin. Și mă tem că pînă atunci va mai trece mult timp.

— Poate mai puțin decît s-ar crede, iubite Abdul, replică Hayl mușcător. Și pînă atunci, am fi putut amîna liniștiți coborîrea noastră în infern. Cîțiva ani în plus n-ar juca nici un rol în cazul proiectului M.

— Consiliul cercetării este de altă părere. Sau... — Maktabi îi aruncă lui Nabou o privire șireată — poate că realizatorul minunatei noastre nave ar fi în stare să mește rească la repezeală un echipaj alcătuit din astfel de golemi inteligenți, care să întreprindă în locul nostru prima călătorie în hăurile înspăimîntătoare ale Pămîntului !

Fără să-și însușească tonul acesta glumeț, Nabou răspunse serios :

— Asta nu este sarcina mea.

— Ei, atunci va trebui totuși să riscăm puțin. Hayl rise sarcastic.

Cu asta, discuția pe care el însuși o declanșase, luă sfîrșit, și am trecut la amănuntele testului. Vasul trebuia să iasă din port abia peste două zile, așa încît ne rămînea destul timp la dispoziție pentru a analiza și pentru a pregăti temeinic totul.

Multe întrebări i-au fost adresate mai ales lui Nabou, care răspundea repede, exact, fără ocolișuri. Uneori aveam impresia că îmi ghicește gîndurile. Înainte de a întreba ceva, privirea sa rece se ațintea deja asupra mea. Nu schița niciodată nici cel mai mic zîmbet, deși uneori lucrurile luau o întorsătură hazlie, așa încît pînă și cîrtitorul Hayl rîdea în hohote.

Observîndu-l discret pe Nabou, mi-am dat seama dintr-o dată că figura lui îmi este cunoscută. În același timp, știam cu precizie că îl vedeam aici pentru prima oară. O asemănare întîmplătoare cu vreun cunoscut, mi-am spus. Dar cu cine ? O vreme mi-am scormonit memoria fără să-mi pot aminti de cineva care să-i semene. Pînă cînd am avut senzația că mă străbate un fulger : astă-seară... pe autostrada suspendată... băiatul... automobilul alb-roșu, pe pernă de aer... bărbatul de la tabloul de comandă... acesta trebuia să fi fost Nabou.

Cînd am revăzut scena în fața ochilor, n-am mai fost atît de sigur. Figura din automobil dispăru, nu mai reușeam să recunosc clar trăsăturile. Doar privirea ! Era identică cu cea pe care o simțeam în momentul acesta. L-am întrebat deschis pe Nabou dacă fusese el conducătorul acelui automobil. Se gîndi un moment, apoi negă hotărît. O eroare deci.

După ce lucrurile cele mai importante fură dezbătute în comun, mica noastră adunare se dizolvă. Maktabi, Hayl și Nabou se îndreptară, discutînd, spre o masă din colț. Yamina și cu mine luarăm loc lîngă glasvand.

Am mai vorbit despre unele chestiuni tehnice care ne priveau pe amîndoi. Totuși, nu eram foarte atent la ceea ce îmi spunea. În timp ce îmi explica cu zel modul de funcționare al agregatelor plasmatice în cursul săpării unei galerii subterane, eram adîncit în privirile ei, îi urmăream mimica, gesturile și îi admiram temperamentul.

Nu-mi scăpa faptul că, din cînd în cînd, privirile îi fugeau spre Nabou. Pentru cîteva secunde, înfățișarea ei se modifica. Detașarea amabilă pe care tocmai o afișa, era înlocuită de un aer visător. Totul în jurul ei părea că se îndepărtează.

Nu mai putea exista nici o îndoială în legătură cu sentimentele ei față de Nabou. Să nu fi fost deci chiar

atît de inabordabil pe cît mă făcuse să presupun, la prima impresie ? Mi-o doream foarte mult, în interesul activităţii noastre viitoare, şi aici se oferea poate o posibilitate de a afla mai multe despre omul Nabou.

Adîncit în sine, el stătea între Abdul şi Oswin. Aproape că nu lua parte la discuţie şi, dacă o făcea, asta se întîmpla de cele mai multe ori doar atunci cînd cuvîntul îi era adresat direct. Dacă privirea îi cădea asupra Yaminei, atunci trecea pe deasupra ei, mai departe.

În ochii mari şi ficşi nu se zărea nici o sclipire caldă, nici un semn prietenesc, nici cea mai mică urmă de sensibilitate pe faţa palidă. Ori se pricepea să se stăpînească în gradul cel mai înalt, ori, realmente, pentru el nu existau decît cifrele, formulele şi schiţele.

Yamina mă surprinse, întrebîndu-mă :

— Îţi place Nabou ?

Observase, cu siguranţă, că îl priveam cercetător.

— Fără nici o îndoială, este omul cel mai potrivit pentru o expediţie de felul celei pe care avem de gînd s-o întreprindem, am răspuns eu prudent.

Zîmbi visătoare.

— Este incomparabil !

— Îl cunoşti de mai mult timp ?

— Am lucrat împreună la proiectul Sindbad.

— Atunci vasul-minune este şi opera ta.

— Nu e cazul să vorbim despre asta.

— Eşti prea modestă, Yamina.

În acel moment Nabou se ridică şi veni spre noi. Era o întîmplare, sau ghicise din privirile noastre care era subiectul ce ne preocupa ?

Am fost atît de surprins, încît am spus simplu :

— Tocmai vorbeam despre dumneavoastră.

El se opri şi se uită la mine indiferent.

— De ce ?

— Asta e de la sine înţeles ! Am rîs forţat. Sînteţi aici personajul principal. Nu-i aşa Yamina ?

Ea ridică din umeri, fără să scoată un cuvînt. Evident, convorbirea nu-i făcea plăcere.

— Personaj principal ? repetă el. Asta sună a erou, a teatru convenţional.

— Omul are nevoie de un model, la care să poată aspira.

— Recunoașterea propriei insuficiențe.

Am crezut că descoper în înfățișarea lui o ironie ascunsă.

— Mi se pare că nu este trăsătura cea mai rea a caracterului omenesc, chiar dacă adesea este ascunsă cu pudoare, am ripostat eu. Tatăl meu m-a crescut sever. De aceea nu l-am iubit. Cu toate acestea, l-am admirat. Pe vremea aceea lucra în calitate de asistent al Institutului central de arhitectură extraterestră, la planurile de construcție ale orașului lunar Endymion și supraveghea îndeplinirea lor la fața locului. Asta a făcut o puternică impresie asupra mea, aveam paisprezece ani. Dar nu mi-aș fi arătat admirația față de el pentru nimic în lume! Astăzi gîndesc, firește, altfel și am reușit să stabilesc cu el o relație camaraderească.

— Totuși, nu ți-ai ales meseria de arhitect!? mă întrebă Yamina.

— Probabil tocmai din cauza asta. Tinerețea este atrasă de un drum propriu. Și pe urmă, admirația mea privea mai puțin meseria tatălui, cît persoana lui, felul său temerar și hotărît cu care învingea orice dificultate. Uneori, se întîmpla să se chinuie cu cîte o problemă, fără perspectiva de a o rezolva. Dar știa că, într-un fel sau altul, va izbuti, și într-adevăr, așa se și întîmpla de fiecare dată.

Nabou ascultase atent.

— Interesant, spuse el încet, mai mult pentru sine.

— Vi s-a întîmplat la fel? — am întrebat eu.

— Ce să mi se întîmple?

— Vreau să spun, a fost și pentru dumneavoastră tatăl, primul ideal?

— Tatăl meu... nu-mi amintesc.

Răspunsul mi s-a părut ciudat, și l-am luat ca pe o glumă.

— Păi, nu sînteți încă atît de bătrîn, încît să vă fi pierdut amintirile despre tinerețe.

— Pentru asta nu e nevoie să fii bătrîn, și fără nici o altă explicație se întoarse la locul său.

Uluit m-am uitat după el.

— Nu-şi mai aminteşte ? Ciudat !

Yamina primi cu seninătate constatarea mea.

— Ce să fie ciudat în asta ? Poate că a fost un copil dificil. Despre asta nu se vorbeşte cu plăcere.

Mi-am amintit din nou de povestea cu băiatul de pe autostradă.

— Să-l părăsească oare cîteodată memoria ?

— N-am observat încă aşa ceva.

— Fiecare îşi are ciudăţeniile sale. De ce n-ar fi aşa şi cu şeful tău, marele maestru al planşetei ? Am dat ultimelor cuvinte o intonaţie ironică. Cu această mică provocare voiam s-o determin să-mi spună mai multe despre el.

Ea însă răspunse evaziv :

— Sper că ne vom înţelege bine, Will.

Era un avertisment ascuns, ca să nu mai insist în legătură cu Nabou, sau, într-adevăr, o dorinţă ?

— Speranţa aceasta se va împlini, am asigurat-o eu cu mare plăcere. Sînt omul cel mai uşor de suportat din lume.

— O să vedem ! Yamina rîse. Ai vreun plan pentru mîine ?

— Intenţionez să mă pregătesc temeinic pentru călătorie.

— Asta ai făcut-o pînă acum. Ar fi mai bine să faci o excursie la Baalbek. Trebuie neapărat să-ţi faci timp pentru celebrele terase.

— Acelaşi sfat mi l-a mai dat astăzi cineva, pe stradă.

— Baalbekul este cu adevărat un loc care merită interesul tuturor şi este cît se poate de firesc ca fiecare să vorbească aici despre asta. Dacă eşti de acord, te voi însoţi şi-ţi voi da toate explicaţiile necesare.

Firește că eram de acord. Am fixat imediat un punct de întîlnire pentru dimineaţa următoare.

Imediat după asta, Maktabi şi cu mine ne-am retras. Cînd ne-am luat rămas bun şi cînd Nabou află despre excursia plănuită, spuse doar atît :

— Bine, Yamina. Mîine nu am nevoie de tine.

Youssef ne conduse la maşină, în stilul său liniştit şi îndatoritor. Cînd să mă urc, privirea îmi căzu pe un drum

de garaj. Acolo se afla un automobil alb-roşu, pe pernă de aer.

Uimit, l-am întrebat pe Youssef :

— Vehiculul acesta îi aparţine lui Nabou Tebar ?

— Da, monsieur.

Pe drum i-am împărtăşit lui Maktabi observaţia mea. El rîse de mine.

— Dacă Nabou ţi-a spus că n-a fost el, atunci înseamnă că te-ai înşelat.

Am tăcut. Eram sigur însă că o confuzie era exclusă. Puteam să mai am încredere în ceea ce vedeam cu proprii mei ochi. De ce însă refuza să recunoască Nabou că trecuse la ora aceea cu automobilul său pe autostradă ? Nu comisese nici o contravenţie, dimpotrivă, i se cuvenea toată lauda. Voia oare, din pricina aceasta, să nu se vorbească despre întîmplare ? Era posibil. Ar fi corespuns aversiunii sale de a se expune în public.

Pe atunci nu găseam încă o altă explicaţie pentru comportarea lui Nabou.

Ne-am instalat pe panta unei coline, sub streașina unor cedri tineri. Tolănit pe pămînt, mi-am rezemat capul de o piatră cubică, ultima rămășiță a cine știe cărei ruine din trecutul îndepărtat.

Yamina ședea lîngă mine, cu mîinile împreunate în jurul genunchilor. Purta o rochie ușoară, de culoare deschisă, gîtul și umerii îi erau acoperiți cu un voal de culoarea lavandei, împletit cu fire de aur, ceea ce scotea și mai mult în evidență farmecul tipului ei oriental.

Un vînt blajin adia dinspre înălțimile munților, împrăștiind arșița de pe Bekaa, lunga vale dintre Liban și Antiliban. La picioarele noastre se întindea Baalbekul. Visa oare la întîmplările îndepărtatelor milenii ? Greu de spus, dar din asta trăia.

Dintr-un mic orășel, cu lumea lui arabă de fiecare zi, se transformase într-o localitate celebră, într-o atracție de primul rang. Desigur, orașul-templu roman, care se ridicase cîndva aici și ale cărui ruine se numără printre cele mai mărețe monumente culturale ale antichității, a atras întotdeauna la Baalbek numeroși oameni de știință și turiști entuziasmați de artă. Totuși, această localitate a căpătat o semnificație deosebită abia atunci cînd cercetătorul Erik Olden a dezlegat în urmă cu cîțiva ani, în împrejurări senzaționale, enigma acelei terase străvechi, pe care au fost înălțate templele patru mii de ani mai tîrziu.

După momentul de surpriză provocat de descoperirea lui Olden, s-au făcut însă auzite vocile unor învățați de renume, care susțineau că acesta ar fi căzut victimă unei erori, dacă nu chiar unei înșelăciuni. Astfel s-a ajuns la controverse neplăcute.

Fusesem și eu de părerea scepticilor, considerînd întreaga poveste ca fiind pur și simplu absurdă și uitînd-o în cele din urmă. Abia la Beirut mi s-a adus din nou aminte de „cazul Meiu".

— Cunoști povestea, așa cum s-a desfășurat ea cu adevărat ? mă întrebă Yamina.

— Categoric, nu, am mințit eu fără să clipesc, în speranța de a mai rămîne un timp singur cu Yamina, în idilicul loc de sub cedri. Povestește-mi întîmplarea, scumpă Șherezada !

Ea înclină capul zîmbind.

— Cum poruncești, prea mărite ! Și n-o să dai ordin să fiu decapitată, dacă s-ar întîmpla ca povestea mea să nu-ți placă ?

— Vom vedea, prințesă.

Yamina se opri cu gluma aici. Apoi privi scufundată în gînduri spre ruinele templelor, către uriașele fragmente de coloane care străluceau în lumina puternică a soarelui. Și începu :

— Acum șase mii de ani, o navă cosmică a pătruns în sistemul nostru solar. Venea din constelația Balenei. Călătoria a durat unsprezece ani lumină. Astronauții străini nu și-au făcut totuși întîmplător apariția în această parte a galaxiei, ci cu o misiune precisă. Cu mijloacele care le stăteau la dispoziție, ei trebuiau să împiedice o catastrofă cosmică : pieirea planetei duble Meiu-Ortu, care exista pe atunci între Marte și Jupiter, în locul cordonului de asteroizi.

Această planetă dublă fusese cîndva patria înaintașilor lor. Cînd, în urmă cu mai multe zeci de mii de ani, pericolul distrugerii ei lente, dar inevitabile, deveni evident, meiuanii, care se aflau deja pe o treaptă înaltă de dezvoltare, au căutat o cale pentru a-i salva pe urmașii lor. Singura posibilitate care le mai rămăsese era evacuarea planetei. Pămîntul sau Marte erau potrivite pentru asta, dar oamenii de știință meiuani preziseră că în timpul catastrofei vor fi primejduite și aceste planete.

Atunci, meiuanii au cercetat alte regiuni ale universului. În fine, în zona soarelui Tau Ceti, fu descoperit un corp ceresc care oferea condiții prielnice de viață. Exodul începu, desfășurîndu-se timp de mai multe generații.

Trecu mult timp. Urmașii acelor emigranți nu-și uitară totuși planeta natală. Ei au urmărit în permanență desfășurarea procesului de auto-distrugere. Între timp, tehnica lor atinsese un nivel care le permitea să salveze de la pieire planeta Meiu-Ortu. Astfel, expediția despre care am pomenit la început se așternu la drum.

Cînd uriașa navă cosmică pătrunse în interiorul sistemului nostru solar, echipajul își dădu seama că a sosit prea tîrziu. Nu le mai rămase altceva de făcut decît să urmărească de pe satelitul lui Marte, Phobos, ultimele rotații ale gemenilor. În același timp, ei au descoperit că pe pămîntul învecinat s-au dezvoltat ființe asemănătoare lor, care însă păreau să se afle abia pe treapta barbariei.

Un grup de cercetători fu trimis pe Pămînt. El aterizâ în punctul în care trăiau locuitorii cei mai avansați. Acesta era locul în care se află astăzi Baalbekul. Oamenii acestui ținut, numit Leban, aparțineau seminției sumerienilor.

E de la sine înțeles că ei îi luară pe străini drept ființe supranaturale, zei care coborîseră din cer pentru a le împărtăși din cunoștințele lor, așa cum se afirmă în vechile mituri sumeriene. Meiuanii nu reușiră să zdruncine credința naivă a oamenilor în zei, dar le cîștigară încrederea prin răbdare și prin blîndețe, astfel ajunseră să se înțeleagă cu ei. Meiuanii le transmiseră oamenilor o parte din cunoștințele lor, atît cît putea cuprinde pe atunci puterea lor de înțelegere.

Grupul de cercetători meiuani de pe Pămînt a primit indicația de a realiza o platformă masivă, care să facă posibilă aterizarea și, mai tîrziu, decolarea uriașei nave cosmice. Pentru asta au fost desprinse blocuri masive de piatră din munții Antiliban, care au fost transportate, prin control gravitațional, pe șantier.

Înainte totuși ca această terasă să fie terminată, soarta planetei Meiu fu pecetluită. Ortu, planeta mai mică, se prăbuși peste ea și ceea ce mai rămase din cele două corpuri cerești fu un nor scînteietor, din care o mare de fragmente de piatră incandescente se răspîndi în toate direcțiile.

Mai multe valuri de sfărîmături atinseră și Pămîntul. O grindină înspăimîntătoare de meteoriți se prăvăli asupra lui și pustii regiuni întinse, nimici orașe, lovi oameni și animale și dezlănțui valuri de uragane.

Călătorii meiuani încercară să se salveze cu ajutorul navei cosmice care se plasase între timp pe o orbită în apropierea Pămîntului. Nu tuturor le reuși lucrul acesta. Însăși nava cosmică scăpă cu mare greutate de distrugere.

Oamenii din Leban care supraviețuiră haosului se strînseră la un loc și se mutară trecînd prin deșert în Mesopotamia. Acolo întemeiară orașe, ridicară construcții monumentale, creară sisteme mărețe de irigație și făcură ca arta și știința să atingă un înalt nivel de înflorire. Și în curînd, cultura țării Sumer se înălță deasupra lumii ca o cometă.

Iar învățătorilor lor le consacrară temple măreț, ridicate pe terase înalte de piatră, în amintirea acelui loc din care „zeii" dispăruseră, întorcîndu-se din nou în stele.

Yamina se uită la mine, în așteptare.

I-am prins mîna.

— Ai povestit cît se poate de frumos, am spus eu. Și atît de convingător, încît parcă ar fi fost chiar așa.

— Chiar așa a fost ! O cută de supărare îi apăru pe frunte. Am descris numai ceea ce cunoșteam din înregistrările microfilmate ale acelui străin. Erik Olden, compatriotul tău, a descoperit aceste înregistrări și le-a descifrat cu ajutorul unui calculator electronic.

— Știu, am liniștit-o eu. Nu contest în nici un caz autenticitatea înregistrărilor. Dacă însă întîmplările pe care mi le-ai relatat nu se referă deloc la Pămînt, ci la o altă planetă din univers ? Cine poate ști ce spații cosmice au parcurs acești astronauți înainte de a atinge sistemul nostru solar și de a găsi aici ființe cu care, de ce să n-o spunem, nici nu se puteau înțelege rațional ? Poate că toate astea s-au petrecut deja în urmă cu sute de mii de ani.

— Cum de poți întreba așa ceva, Will ! Yamina era fermecătoare în indignarea ei. Acolo jos se află terasa, exclamă ea. Vei sta cu propriile tale picioare pe ea și te vei convinge că n-a putut fi în nici un caz construită de mîini omenești. Și cum ai putea să explici proveniența

rafinatei culturi sumeriene, în mijlocul unor popoare primitive, altfel decît printr-un impuls deosebit ?

— Într-adevăr, a fost o evoluție surprinzător de rapidă, dar nu există nici o dovadă incontestabilă că ar fi acționat acolo influențe extraterestre.

Yamina încercă să mă convingă.

— Will ! Sumerienii au făcut dovada unor cunoștințe și priceperi fără precedent în epoca aceea. Au introdus elemente arhitectonice cu desăvîrșire noi, ca de exemplu construcția în boltă, practicată în Europa abia în epoca lui Alexandru cel Mare. Cunoșteau noțiunea de estetică și au creat sculpturi, fresce și alte opere de artă de o fidelitate uluitoare față de natură și înzestrare, pentru prima dată, cu un conținut de idei. Calculau după sistemul decimal și sexagesimal. Vechea culegere babiloniană de probleme — care anticipează postulatele lui Euclid — trebuie raportată la geometria sumeriană. Cunoștințele lor în materie de astronomie erau uluitoare. Numele celor mai multe constelații provin din epoca sumeriană, chiar dacă astăzi nu se mai potrivesc.

În vestita epopee „Ghilgameș", sumerienii au lăsat posterității o descriere a potopului, care se regăsește mult mai tîrziu, în Biblie. Și apoi, cea mai importantă realizare a lor — scrierea cuneiformă ! Din Egipt pînă în India, aceasta a fost scrierea învățaților și a poeților. Vrei să susții că asemănarea uimitoare dintre scrierea sumeriană și cea meiuană este tot întîmplătoare ?

Am surîs îngăduitor. Să mă cert cu ea ? Era limpede că nu va renunța niciodată la ideile ei. De aceea am evitat să răspund la întrebare, constatînd în glumă :

— Mai uimitoare decît realizările sumerienilor găsesc că sînt cunoștințele tale arheologice, Yamina.

— Descoperirea lui Olden m-a îndemnat să studiez în timpul liber civilizațiile antice.

— Te-a impresionat atît de mult ? E de invidiat.

— Nu era vorba de vreo exaltare, replică ea reținută. Am văzut în el modelul unui cercetător care își urmărește țelul fără să se lase impresionat de eșecuri, de dezamăgiri sau de primejdii.

— De ce nu a zburat în constelația Balenei, dacă era atît de sigur pe el ?

— Și-a pierdut viața în timpul zborului de încercare al navei cosmice care urma să transporte expediția spre Meiu. Apoi, planul a fost amînat pe un termen nedefinit.

Mi-am amintit de controversa din seara precedentă, în casa lui Nabou, și am spus, aproape involuntar :

— Poate că Oswin Hayl are dreptate cînd vorbește de risc.

Yamina mă privi cu gravitate. N-aș fi putut spune dacă înțelesese ultimele mele cuvinte.

— Să coborîm ! — spuse ea apoi.

— Soarele după-amiezii rumenea rămășițele zidurilor ciclopice și coloanele vechiului Heliopolis roman. Adînc impresionat, priveam către acești martori muți ai unei ere în care, alături de lumină, existase atîta întuneric și, alături de urîciune, o frumusețe atît de sublimă.

Am urcat spre terasă. Erau cincizeci și una de trepte ale unei scări care avusese cîndva mai mult de paisprezece metri lățime. Am pășit printr-una din cele trei porți înalte ale propileelor, am traversat o piațetă hexagonală și am ajuns în marea curte a altarului. Odinioară, zidurile ei înconjurătoare erau împodobite cu două sute treizeci de statui de zei.

Curtea altarului se întindea pe o suprafață de o sută treizeci și cinci, pe o sută cincisprezece metri. În planul al doilea, șase coloane de cîte douăzeci de metri se înălțau spre cer, purtînd o friză minunată de piatră. Acestea sînt rămășițele templului lui Jupiter, care au supraviețuit unui cutremur petrecut cu multă vreme în urmă.

Dedesubtul coloanelor lui Jupiter se puteau vedea blocuri imense de zece metri lungime. Văzîndu-mi privirea uimită, Yamina spuse :

— Este doar o parte a terasei. Vei vedea și restul.

— Arhitecții romani au realizat într-adevăr lucruri mărețe. Am pipăit un fragment ornamental care se prăbușise. Reprezenta un cap de leu, dăltuit cu finețe în calcar.

— Dar terasa nu a fost construită de romani, ripostă Yamina cu hotărîre.

Mi-am păstrat scepticismul, deși în calitate de geolog, mi-am dat imediat seama că blocurile fundației erau mai vechi decît pietrele de templu care se găseau deasupra

lor. Într-adevăr, romanii trebuie să-și fi înălțat construcțiile lor pe o platformă deja existentă.

Am urcat spre marginea de nord a sectorului templelor. La picioarele noastre, printre grădinile luxuriante în care se coceau caișii, portocali și rodii, se legănau virfurile chiparoșilor și plopilor svelți. În spate se întindea pămîntul roșu al văii Bekaa, pînă la lanțurile munților Liban, ale căror umbre se pierdeau în depărtarea violetă.

Yamina reveni la tema controversată.

— Firește, arheologii au încercat permanent să descopere cine ar fi putut să construiască terasa. S-a ajuns la concluzia că nici una dintre populațiile care au trăit înainte în această regiune nu avea posibilitatea de a realiza astfel de performanțe tehnice. Un singur popor, dar nici asta nu e sigur, ar fi fost capabil de așa ceva : egiptenii.

Mult timp faraonii s-au luptat cu hitiții pentru spațiul sirian, pînă cînd tînărul Ramses al II-lea a fost zdrobit, în anul 1296 î.e.n., nu departe de cetatea hitită Kadeș. Aceasta se afla la șaizeci de kilometri nord de Baalbek.

După victoria hitită, granița a fost fixată între aceste două localități. De aceea, este de înțeles faptul că aici —pe locul cel mai înalt al văii — a fost înălțat un bastion puternic, cu ajutorul sclavilor de război egipteni. Pe vremea aceea, așa numitul nou imperiu de pe Nil, ajunsese la maxima sa înflorire. Acum au fost ridicate construcțiile colosale de la Karnak și Abu Simbel. Exista o anumită experiență în ceea ce privește manevrarea celor mai mari greutăți.

— Atunci este cît se poate de clar, am spus eu. Egiptenii sînt autorii !

Yamina surise.

— Totuși, această ipoteză a trebuit să fie abandonată. Fără să-mi lase răgaz să mai ripostez, mă invită să merg mai departe, și mă conduse în jos, pe un drum prăpăstios.

În curînd ajunseserăm la colțul de nord-vest al orașului-templu. Și aici am văzut ceea ce sprijinea, în sensul propriu al cuvîntului, versiunea lui Olden, în legătură cu realizarea terasei. Trei blocuri de piatră, fiecare de aproximativ patru metri înălțime și lățime, și de aproape douăzeci de metri lungime !

— Ei, monsieur ? exclamă Yamina triumfătoare. Blocurile de piatră provin dintr-o carieră care se află la o distanță de un kilometru și jumătate, și acolo se mai află o piatră gata cioplită, pînă la un anumit punct, care are cinci metri înălțime și lățime, și măsoară aproape douăzeci și doi de metri în lungime. Dacă îmi dovedești că egiptenii au transportat pietre de mii de tone greutate, pe o porțiune de teren lungă și denivelată, îți cedez diploma mea de inginer.

M-am apărat rîzînd.

— Ce-ți dă prin cap ! Doar n-o să te jefuiesc !

— Recunoști că este imposibil să dovedești așa ceva ?

— Regret, pot doar să admit că paternitatea egiptenilor asupra acestei terase nu este convingător dovedită. Și aș mai vrea să te ajut, atrăgîndu-ți atenția asupra unui argument pe care, în chip paradoxal, nu l-ai pomenit pînă acum. Egiptenii obișnuiau să-și împodobească construcțiile cu fresce și cu inscripții. Nici urmă de așa ceva pe blocurile de piatră. Mulțumită ?

— Constat că te afli pe calea cea bună și nu renunț la speranța de a te vindeca de mania îndoielii.

În timp ce vorbeam, am ajuns la marginea de nord a complexului, acolo unde se înălța o colină înțesată cu blocuri de piatră. Ea se formase probabil în urmă cu mulți ani, datorită unei alunecări de teren. O parte din zidul templului se prăbușise deasupra.

Yamina îmi confirmă presupunerea.

— După planuri din secolul trecut, în locul acestei denivelări se afla o grădină. Urme ale vechii fundații indicau faptul că terasa se întinsese cîndva pînă aici. Ea trebuie deci să fi acoperit o suprafață totală de trei sute pe două sute de metri. Nimănui nu i-a venit însă ideea de a căuta încăperi subterane. Chiar Olden nu le-a descoperit decît din întîmplare.

La marginea exterioară a colinei erau azvîrlite valuri de pămînt și de pietre.

— Aici a săpat Olden, spuse Yamina.

— Și n-a găsit nimic altceva decît încăperi goale, am completat eu.

— Oricum, încăperi ! Abia mai tîrziu, în timpul nopții, au fost observate semnele luminoase.

Am pătruns într-un șanț. Nu era prea larg și avea aproximativ doisprezece metri adîncime. Materia topită de pe pereți indica faptul că galeria fusese tăiată în stîncă cu ajutorul unor aruncătoare de plasmă sau cu vreun aparat asemănător.

Se întunecase deja. Am traversat o încăpere goală. La intrarea în cea de a doua cameră, m-am oprit fără să vreau.

Pe peretele din fund străluceau două cercuri mari. Aici se aflau, prin urmare, semnele atît de aprig controversate. Au fost ele oare lăsate cu adevărat de cosmonauți extratereștri, pentru a da unei omeniri de mai tîrziu și mai inteligente un semn despre lumea lor îndepărtată ?

M-am apropiat încet de peretele care lumina. Curiozitatea mă atrăgea în chip magic, dar teama îmi reținea pașii. Eram cuprins de o senzație ciudată.

Yamina mă urma. Nu am schimbat nici un cuvînt. Nisipul care căzuse de sus, pe podeaua netedă, scîrțîia sub pașii noștri.

Primul cerc era format dintr-un număr de inele concentrice, cunoscutele orbite planetare. Între Marte și Jupiter se afla reprezentată o planetă dublă. Alături se afla un cuvînt scris cu caractere cuneiforme.

Al doilea cerc cuprindea constelații pe care nu le cunoșteam. Din nou, o stea era însemnată.

— Asta e Meiu, noua patrie a străinilor, spuse Yamina încet.

În lumina verzuie și rece, fața ei îmi păru neobișnuit de palidă.

— Poți descifra această inscripție ?

Yamina își plimbă cu precauție vîrful degetului pe semnele cuneiforme, subțiri ca firul de păr.

— După ce am avut la dispoziție traducerea înregistrărilor meiuane, n-a fost prea greu să le descifrăm și, în fond, scrierea aceasta seamănă foarte mult cu scrierea cuneiformă sumeriană și babiloniană.

I-am luat mîna pentru a vedea dacă se lipsește urme de culoare luminoasă pe degete.

— Materia fosforescentă s-a impregnat în piatră, îmi explică ea, și nu poate fi înlăturată.

— Să fi luminat ea șase mii de ani, neîntrerupt ? Trebuie să fie vorba de o substanță radioactivă. A fost analizată, i s-a stabilit perioada de înjumătățire ?

— Bineînțeles că substanța a fost analizată. Este de natură necunoscută, însă, în nici un caz radioactivă. De altfel, nu luminează de șase mii de ani, ci abia din momentul în care încăperile au fost deschise și lumina soarelui a căzut pe perete. Experiențele au confirmat lucrul acesta.

— Și acum ce se va întîmpla ? am întrebat eu. Vom aștepta pînă cînd meiuanii se vor reîntoarce ?

Yamina privi mîhnită. Se gîndea, desigur, la soarta tragică a lui Olden.

— Nu putem probabil conta pe un zbor spre Meiu. Distanța aceasta uriașă poate fi străbătută numai de o navă fotonică. Deocamdată ne rămîne doar posibilitatea legăturii prin radio.

— Este sigur că semnalele care sînt recepționate, provin de pe Meiu ?

— Fără îndoială. Ele vin din constelația Balenei. Încă din anii șaizeci, radiotelescoapele au ascultat cu regularitate regiunea aceea, pentru că se presupunea că steaua Tau Ceti seamănă cu Soarele nostru și că ar putea avea o planetă asemănătoare cu Pămîntul. Se consideră că pe cel puțin cinci milioane de planete din cuprinsul Căii Lactee există viață superior organizată. Firește, pe noi ne interesează mai întîi corpurile cerești care se mișcă în apropierea Pămîntului, cu alte cuvinte, care se află la o distanță mai mică de cincisprezece ani lumină.

— Semnalele din zona lui Tau Ceti au putut fi descifrate ?

— A fost vorba doar de semnale de apel. Îmi aduc perfect de bine aminte cît de emoționați vorbeau părinții mei despre asta.

— Pînă la urmă a fost vorba de emisiunea unor radioamatori.

— Pe o lungime de undă ultrascurtă ? Exclus !

— Bine, să așteptăm alte știri de pe Meiu.

Mă uitam la cercurile luminoase și am mai recapitulat o dată tot ce auzisem de la Yamina despre meiuani. Era vorba de o stea aflată la o distanță de unsprezece ani lumină. Locuitorii ei ar fi fost pe Pămînt într-o epocă foarte îndepărtată. Și acum, urmașii lor căutau să stabilească legătura cu omenirea ? Fantastic, mult prea fantastic !

În orice caz, Yamina era ferm convinsă de asta. La urma urmei, nu cobora seminția ei din sumerieni ? Înaintașii ei trăiseră în Mesopotamia. Îmi era oare permis să-i zdruncin convingerea ? Nu aveam nici un drept. Și în afară de asta, nimic nu era mai departe de mine decît ideea de a o indispune.

Între timp se lăsase noaptea. Cu toate că pereții de piatră radiau căldura zilei, se făcuse răcoare. Yamina tremura. Am îndemnat-o să plecăm.

Pe drumul dintre grădinile înmiresmate, ea merse tăcută alături de mine, furată de gînduri.

Am încercat să ghicesc din înfățișarea ei, ce se petrecea cu ea. Din cauza întunericului, n-am reușit.

— Ce s-a întîmplat, Yamina ? am întrebat-o. Necăjită ?

Ea înălță capul, rizînd.

— Tocmai asta vroiam eu să te întreb, Will.

A trebuit să rîd și eu.

— Cred că ne înțelegem foarte bine. În ciuda unor divergențe de opinii. Vezi, eu sînt geolog. Un fel de căutător de comori, dacă vrei. Este o meserie aspră, în care ești obligat să stai cu nasul mai mult în pămînt, decît în cer. Mineralele nu pot fi astre. Trilobiții, peștii cu carapace sau pădurile de ferigi ale epocii carbonifere, îmi sînt mai apropiate decît misteriosul Meiu.

— Și pe un astfel de om îl car eu la Baalbek, exclamă ea, prefăcîndu-se indignată.

— N-o să regreți ! Cine știe la ce-mi va putea fi de folos ? am profetizat eu, fără să mă gîndesc la nimic special.

Speranța mea de a-mi petrece seara cu Yamina nu s-a împlinit. Îmi respinse inițiativa, justificîndu-se că făcuse deja o promisiune.

Ne-am despărțit în piața mare din Beirut. Ea luă un taxi și o porni pe autostradă, spre Antelias.

Spre Nabou deci, și îmi ascunsese lucrul acesta cu cea mai senină figură posibilă ! În fond, ce motiv ar fi avut să mi-o spună ? Ne cunoșteam abia de ieri și am petrecut împreună o zi plăcută, asta era tot. M-aș fi simțit oare mai bine dacă mi-ar fi spus adevărul ? Dar poate că nici nu se ducea la Nabou.

Preocupat de aceste gînduri sterile, am scăpat trotuarul rulant spre hotel și m-am trezit pe faleză. Aici, o briză puternică bătea dinspre mare. Vîntul mă răcori imediat, așa încît, pînă la urmă, am putut să fac haz de mine însumi.

DOCTORUL SHELDER

Se făcuse deja tîrziu cînd m-am prezentat la restaurantul hotelului pentru a mînca ceva ușor. La una dintre mese, i-am văzut pe Abdul Maktabi și pe Oswin Hayl, în tovărășia unui bărbat mai tînăr.

Abdul îmi făcu semn să mă apropii.

— Hei, Will ! A sosit și cel de al șaselea. El arătă spre străin. Acesta este Clifford Shelder.

L-am salutat pe Shelder. Era cam de vîrsta mea, înalt, foarte suplu, vînos. Capul și-l ținea puțin aplecat în față, cum se poate observa adesea la oamenii care lucrează cu mărimi microscopice. De la prima strîngere de mînă mi-a devenit simpatic și cred că și cu el s-a întîmplat același lucru. Spuse doar : „O. K. !"

Abdul îmi împinse un scaun.

— Nu știi că Sindbad va porni în larg mîine la prînz ?

Deși momentul acesta era fixat cu precizie în program, m-am speriat, pentru că mă temeam că am pierdut ceva din vedere.

Evident, nu era cazul. Maktabi era liniștit și senin. Hayl mîrîi pur și simplu :

— Unde te-ai ascuns toată ziua ?

— Am fost la Baalbek. Cu Yamina.

— Excelent ! Abdul dădu aprobator din cap. Ai avut un ghid competent.

— Într-adevăr, dispune de cunoștințe remarcabile și de o uimitoare putere de imaginație, am replicat eu, fără vreo intenție deosebită. Doream să evit orice ar fi putut duce la vreo neînțelegere în legătură cu relația dintre noi doi.

Maktabi se uită la mine clipind din ochi, fără să spună, totuși, ceva.

Hayl bombăni zgomotos :

— Să sperăm că-şi poate imagina şi solicitarea fizică şi sufletească ce o aşteaptă în timpul călătoriei.

— Iar vezi totul în negru, Oswin ! Am rîs pentru a-mi ascunde supărarea pe burzuluiala lui.

Shelder se uită la noi puţin surprins.

— Nu pot să-mi închipui că s-a procedat fără spirit de răspundere la alcătuirea echipei. De altfel, femeile sînt adesea mai rezistente decît bărbaţii.

— Nu te contrazic, mîrîi Hayl. Este totuşi vorba de un test.

— Capacităţile Yaminei sînt în afară de orice discuţie, îi spuse Maktabi lui Shelder. Nabou ştie exact ceea ce face.

— Şi el tot om este, constată Hayl.

Maktabi făcu un semn negativ :

— Nu ştiu să fi luat vreodată o decizie greşită.

Hayl rîse.

— O adevărată minune, Nabou al nostru !

— Într-adevăr, are o memorie de admirat.

M-am întors către Shelder.

— Oare memoria este de vină atunci cînd comiţi o eroare ?

— În cele mai multe cazuri, răspunse el. Desigur, poţi fi victima unei erori şi datorită amăgirii sau neştiinţei. Precumpănitor însă, din cauza lipsei de memorie. Dar memoria poate fi antrenată. Există astfel de exemple care aproape că par neverosimile. În cazurile acestea, anumite anomalii pot juca un rol deosebit.

— Îmi amintesc tocmai de o întîmplare care te va lămuri, Cliff, asupra aptitudinilor lui Nabou în această direcţie. Maktabi surîse şiret. S-a întîmplat în urmă cu trei ani. Mă aflam cu Nabou la bordul unui vas de cercetări, care naviga în apropierea insulei Iava. Institutul pentru electronică marină din Singapore efectua experienţe subacvatice, la care participam ca observatori. Pe atunci tocmai se hotărîse realizarea proiectului Sindbad.

Echipajul navei era compus mai ales din malaezieni. Pentru a ne înţelege, foloseam limba engleză. Dar Nabou, care nu poate rămîne nici o clipă inactiv, începu să înveţe malaeza. Mi se părea lipsit de sens să te chinui, în cele cîteva săptămîni în care urma să rămînem la bord, cu o

limbă absolut străină, cu atît mai mult cu cît pe vas nu aveam la dispoziție nici un fel de material didactic. Cu toate acestea, după paisprezece zile, el reuși aproape să stăpînească limba malaeză vorbită.

— Uimitor ! Shelder clătină capul neîncrezător. A aplicat hipnopedia ?

— Nici vorbă ! Doar am spus, la bord nu aveam nici un fel de materiale ajutătore.

— Hm, chiar în cazul învățării în somn hipnotic, ar fi fost nevoie de cel puțin patru săptămîni. A destăinuit cum de i-a reușit așa ceva ?

— Dacă îl vei întreba cum de i-a reușit scamatoria, te va privi cu naivitate și-ți va spune că a găsit nimerit să învețe malaeza și că atunci a și făcut-o !

Surpriza cea mai mare am trăit-o însă de curînd, cînd un grup de experți din Djakarta, care se interesa de Sindbad al nostru, a zăbovit pe aici, Nabou s-a întreținut cu oaspeții în malaeză.

De trei ani, exact ca și mine, n-a auzit sau n-a întrebuințat nici un singur cuvînt din această limbă. Și totuși, în timp ce eu am uitat de mult cele cîteva frînturi învățate cu greu, pentru el nu există nici o dificultate !

Hayl îl bătu pe Maktabi pe umăr.

— Grozav ! Dar nu trebuie neapărat s-o și credem, nu-i așa ?

Și mie mi s-a părut că, dintr-o admirație pentru succesul compatriotului său, care putea fi înțeleasă, Maktabi exagerase puțin.

— În general, spuse Shelder, diferite impresii pe care le-a înregistrat creierul sînt șterse după un timp oarecare, sau depozitate în altă parte. Cu alte cuvinte, uităm mai mult sau mai puțin repede. Lucrul acesta este cu deosebire evident în cazul unei limbi străine. Cu cît am avut mai puțin ocazia să exersăm, cu atît mai multe cuvinte ne scapă. La Nabou este vorba poate de hipermnezie, adică de o neobișnuit de mare capacitate a memoriei. Lucrul acesta poate fi obținut pe cale artificială, prin excitarea anumitor centri din scoarța creierului mare.

— Te gîndești la mijloacele stimulatoare ? întrebă Hayl.

— Iubite prietene, să nu facem din bietul Nabou un caz ! E pur și simplu înzestrat și știe să se concentreze. E un om care nu poate fi influențat prin sentimente. Intr-adevăr, demn de invidiat ! Emoțiile inhibă intelectul și duc la decizii eronate. Este o chestiune de mult cunoscută.

— Din punctul de vedere al ciberneticianului, s-ar putea să ai dreptate, replică Shelder. Eu însă nu pot fi de acord. Ce ar fi omul fără o viață afectivă ? O perfectă mașină de gîndit, nimic mai mult !

M-am uitat spre Hayl care își pregătise deja un răspuns grosolan. S-a stăpînit totuși, și a început cu Maktabi o convorbire despre călătoria care ne aștepta.

— Opiniile lui Hayl nu trebuie luate cuvînt cu cuvînt, i-am spus eu lui Shelder. Îl cunosc. Trăiește cu totul în lumea automatelor.

— Noi toți trăim într-o lume a automatelor, replică Shelder. Ne stăpînește formula, și prin ea, automatul. Tendința aceasta se evidențiază deja cu claritate în astronautică. În cazul zborurilor cosmice, omul este, într-o oarecare măsură, la discreția automatelor, pentru că propria sa capacitate de reacție nu este suficientă. Cînd într-o bună zi nave spațiale ultrarapide vor pleca în călătorii interstelare, echipajele vor supraviețui timpului într-o stare de somn profund, de anabioză. Supraviețuirea lor va depinde numai și numai de automate. Dacă acestea nu funcționează, totul s-a sfîrșit.

— Pierzi din vedere esențialul, Cliff. Automatele lucrează după dorința celor care le-au construit. Și aceștia sînt oamenii.

Shelder surîse resemnat.

— Firește, deocamdată mai lucrează după dorința noastră. Cunoaștem însă deja sisteme superior dezvoltate, care se organizează singure. Ele au reflexe condiționate, pot deci acționa spontan. Va mai stăpîni atunci omul mașina, sau mașina pe om ?

— Astfel de automate ar trebui să posede un organ central care să corespundă creierului nostru. Chiar dacă lucrul acesta ar fi posibil, ne vom feri să ducem dezvoltarea atît de departe.

— Creierul omenesc funcţionează în mare măsură după principiile automatizării. Graniţa dintre creier şi maşină este relativă, indiferent dacă vrem s-o recunoaştem sau nu. Să nu ne amăgim, omenirea nu are nici o perspectivă. Ea se lipseşte singură de baza de existenţă şi, conform legii evoluţiei, va face loc, într-o bună zi, altor forme de viaţă, pe care deocamdată nici nu le putem imagina.

— Crezi, prin urmare, că omenirea se îndreaptă, inevitabil, către propriul ei „schimb" ? Că nu numai că nu întreprinde nimic împotriva acestei situaţii, dar că face totul pentru ea ?

— Da, asta cred ! Timp de un an l-am asistat pe profesorul Ivankov la spitalul-satelit Algol. Este, după cum ştii, o staţie specială pentru maladiile inimii şi ale sistemului circulator. În condiţii cosmice, rezultatele în tratarea acestor boli sînt excepţionale. Pe vremea aceea erau acolo două sute de pacienţi, dar numai trei medici, care îndeplineau numai o funcţie de control. Diagnoza, terapia, toate măsurile necesare îngrijirii erau asigurate de automate. În cazul intervenţiilor chirurgicale eram, ca medic, doar spectator. Operaţiile erau realizate de un manipulator electronic. Automatele pentru narcoză şi pentru supraveghere sînt un lucru obişnuit despre care nici măcar nu se mai vorbeşte.

— O dovadă a măiestriei noastre pe terenul tehnicii ! În ce mă priveşte, recunosc că m-aş lăsa mai degrabă pe mîna unui astfel de manipulator, infailibil, decît pe mîinile, oricît de „înzestrate", ale unui chirurg, în care scalpelul s-ar putea totuşi să tremure vreodată.

— Cînd toţi vor gîndi aşa, noi medicii vom fi de prisos.

— Ba deloc ! Voi sînteţi cei care trebuie să controlaţi automatele.

— Asta o fac şi singure, de pe acum.

— Numai în funcţie de informaţia pe care voi, medicii, le-o furnizaţi.

— Va veni timpul cînd se vor autoprograma, după acest program de bază, şi prin aceasta se vor sustrage controlului nostru.

— Ce se poate face împotriva acestei situaţii ? Să oprim dezvoltarea ?

— Nu putem acționa împotriva legii evoluției. Asta ar însemna să sărim peste propria noastră umbră.

— Deci să ne resemnăm ? Nici nu mă gîndesc ! Cliff, aruncă peste bord pesimismul ! Părinții noștri au afurisit fantoma atomului distrugător și noi nu vom îngădui ca automatele să ne scape de sub control, oricît ar fi ele de desăvîrșite.

Hayl înregistrase ultimele mele cuvinte. El își mîngîie gînditor barba și repetă :

— Oricît ar fi ele de desăvîrșite, hm... de acord !

Puțin mai tîrziu mă aflam în camera de la hotel, în fața mnemografului meu, înregistrînd gînduri, convorbiri importante și impresii din cursul zilei. Obișnuiesc să fac asta mereu, mai ales în timpul călătoriilor.

Micul acumulator de amintiri (înainte, așa ceva se numea jurnal de însemnări) mi-a devenit indispensabil. Un aparat cu adevărat practic ! Nu mai trebuie să scrii nimic sau să vorbești unei benzi, trebuie doar să te gîndești concentrat.

Adesea las mnemograful să se deruleze, pentru a-mi rechema în memorie diferite amănunte. Uităm atît de mult... și tocmai amănuntele care par a fi lipsite de importanță, reluate după un timp, fac ca anumite relații, care la început nici nu au fost observate, să devină clare.

Gîndurile mele o luau înaintea timpului. Mîine, la această oră, s-ar putea ca Sindbad să atingă deja punctul de pornire pentru călătoria în necunoscut. Generatoarele de plasmă vor trebui apoi să străpungă fundul mării, pentru a deschide navei drum spre interiorul Pămîntului.

Va merge bine ? Succesul va depinde nu numai de tehnică, de perfecțiunea materialelor și a mașinilor, ci de toți cei care se vor afla la bord.

Eram foarte optimist și nu mă îndoiam nici o clipă de faptul că echipa noastră va face față tuturor dificultăților imaginabile.

Recunoșteam fără rezerve aptitudinile lui Nabou. De altfel, în timpul călătoriei se mai ivise prilejul de a-i descifra caracterul vădit complicat.

Și ceilalți ? Maktabi, Hayl, Shelder — oameni foarte diferiți, dar cu siguranță identici atunci cînd va fi vorba de un angajament fără rezerve.

În plus, o femeie ca Yamina ! Am mai retrăit o dată ziua în Baalbek, fiecare oră petrecută împreună, și m-am pierdut în vise care nu aveau nimic de a face cu echipa noastră, cu Sindbad și cu agregatele plasmatice.

Videofonul sună.

Pe ecran se ivi Yamina.

Cînd mă văzu rîse în hohote.

— Will ! Ai o mutră, de parcă ai vedea fantome. Te-am speriat ?

— Nu, nu... nicidecum, am rostit eu dezorientat. Numai că... eu... mă bucur foarte tare că ai sunat, chiar așa !

— Sper că ai ajuns ușor la hotel, străine blond. Îmi făceam deja reproșuri că te-am părăsit pur și simplu în piață.

— Oh, mulțumesc a mers foarte bine. I-am întîlnit aici și pe Abdul, pe Oswin și pe Cliff. Pe doctorul Shelder nu-l cunoști încă. Un om cumsecade, puțin cam visător, dar ușor de suportat.

— Atunci ai aflat că mîine o pornim ?

— Firește. Mă bucur de pe acum. Și tu ?

— Desigur. Deci te-am deranjat fără rost. Vroiam doar să te informez.

— Nu mă deranjezi nicidecum, Yamina. Dimpotrivă !

— De ce te uiți la mine așa... ca prin vis ?

— A, doar așa.

— Deci, pe mîine !

— Mergem împreună la vapor ?

— Nu, îl însoțesc pe Nabou.

— Rămîi peste noapte în Antelias ?

— De unde pînă unde ? Sînt acasă. Mîine de dimineață mă ia Nabou. Vom ajunge înaintea ta. Noapte bună, Will ! *Ma es salame !*

Zîmbind, îmi făcu semn cu capul. Imaginea dispăru.

Am luat în brațe aparatul și l-am sărutat.

PARTEA A DOUA

EXPEDIȚIA SINDBAD

La ora șase am fost trezit. Pentru că sufăr și eu de insomnie — ultima mare boală endemică — pusesem seara în funcțiune hipnolatorul de deasupra patului, de teamă că nu voi putea adormi. El îmi adusese repede somnul mult rîvnit. Eram deci pe deplin odihnit și în cea mai bună dispoziție.

Un automat de serviciu se îngrijea de bagajul meu. După aceea m-am dus în sufragerie unde am dejunat cu Oswin Hayl și cu Cliff Shelder.

După un timp apăru și Maktabi. Era liniștit și destins, ca și cînd ar fi venit să ne ia într-o excursie.

— Vasul se află deja la chei, spuse el.

Cliff era nervos. Cuțitul îi căzu din mînă.

Maktabi rîse cu blîndețe.

— Nu vă grăbiți. Sindbad nu pleacă fără noi. Apoi își comandă o cafea.

— Sper că reporterii ne vor cruța, murmură Hayl, care devora tocmai cel de al treilea ou, cu un zel de parcă ar fi trebuit să facă provizii. În definitiv, un test nu este un spectacol.

M-am uitat întrebător spre Maktabi. Nu-mi trecuse prin cap că publicul s-ar putea interesa de proiectul nostru. Nici eu nu țineam neapărat să-mi aud numele în rețeaua mondială de comunicații sau să apar pe ecrane.

Shelder era de aceeași părere.

— Pe Algol, profesorul Ivankov ne spunea mereu : Apăreți în fața opiniei publice doar atunci cînd aveți ceva important de spus. Ca savanți, asta e datoria pe care o aveți față de numele dumneavoastră". Și acum nu aș avea nimic de spus. Poate după călătorie.

— Academia a dat publicității o scurtă informație Momentul testului nu a fost precizat, îl liniști Maktabi Vom porni cît se poate de liniștit.

Într-adevăr, nimeni nu se sinchisi de noi cînd plecarăm spre chei. De la hotel pînă acolo erau numai cîțiva pași. Ne-am instalat la bordul unui hidroglisor, care porni imediat în direcția golfului din Antelias.

Era o dimineață splendidă. Cerul strălucea fără nici un nor. Pe mare adia o briză ușoară. Mărindu-și viteza, ambarcațiunea își înălță corpul din apă, așa încît agitația valurilor nu se mai simțea.

După cîteva minute am ajuns în golf. Pe pantele munților, casa lui Nabou se detașa luminoasă, pe fondul verde întunecat. Ambarcațiunea se apropie de insula artificială a docurilor. Aici era ancorată o navă catamaran. Am înconjurat insula și am zărit-o, în fine, pe Sindbad, o navă de forma unui fus neted, fără nici o altă construcție suplimentară. Doar două șenile dințate se înălțau de pe punte, ca pieptenii dorsali ai unui saurian, înconjurate de o balustradă rabatabilă.

Ambarcațiunea noastră acostă. Am trecut pe Sindbad.

La intrarea principală ne întîmpină căpitanul Duval, un bărbat suplu și vioi, de vîrstă mijlocie.

Duval ne salută cordial.

— Vă doresc călătorie bună și succes deplin, messieurs. În trei ore putem porni.

— Nabou Tebar se află deja la bord ? — întrebă Maktabi.

— Desigur, la fel și madame Farah.

Am coborît în interiorul navei și ne-am instalat în cabine. Eu împărțeam încăperea cu Shelder. Nu era mare, oferea însă loc suficient pentru două persoane. Nu existau ferestre-hublouri, cum spun marinarii. O privire în lumea exterioară nu era posibilă decît prin intermediul aparatului de televiziune.

În timp ce mă instalam, Shelder cerceta cabina cu o temeinicie care părea aproape comică. El pipăi căptușeala de material plastic a pereților, încercă arcurile patului său, verifică instalația de aer condiționat, răsuci robinetele din baia alăturată.

— Mulțumit ? — întrebai eu rîzînd.

— Ce-aș mai putea să-mi doresc ? răspunse el elogios. Aș vrea să cunosc însă toată nava.

— Presupun că nu e o problemă. Hai să și începem.

Am ieșit în coridor și am privit de jur împrejur. Vizavi de cabina noastră am observat o ușă cu inscripția „Inginer șef". Aici urma deci să locuiască Yamina. Am bătut la ușă. Nici un răspuns.

— Să facem un tur pe cont propriu, propuse Shelder.

Nu am fost de acord cu el.

— Pasagerii prea independenți nu sînt iubiți pe un vas, mai ales înainte de plecare.

Dinspre ieșire se auzeau apropiindu-se pași ușori. Era Yamina. Purta același costum alb de piele, ca în seara în care o văzusem pentru prima oară.

— Bună, vreți să faceți vizita de acreditare ? — exclamă ea. I l-am prezentat pe Cliff Shelder, căruia îi întinse mîna prietenește, și i-am împărtășit dorința noastră de a vizita nava.

Yamina se oferi imediat să ne conducă.

— Sînt liberă deocamdată. A mai rămas doar să încărcăm proviziile. Veniți !

Am parcurs nava de la proră la pupă. Uși automate se deschideau înaintea noastră și se închideau după noi. Am vizitat laboratoarele în care urma să efectuăm munca de cercetare în timpul călătoriei, camera de telecomunicații, înzestrată cu un sistem special pentru aparatele de emisie în interiorul Pămîntului, centrala energetică, motoarele gazoplasmatice, care trebuiau să propulseze nava, după principiul motoarelor cu reacție, cu o viteză de cincizeci de mile marine, adică de nouăzeci de kilometri pe oră. Am admirat sufrageria plăcut amenajată, încăperile pentru destindere, bucătăria și magaziile în care erau depozitate provizii și piese de schimb.

Am rămas ceva mai mult timp în punctul de comandă. El ocupa toată partea anterioară a navei și se termina printr-un perete frontal bombat, confecționat din silunit, un oțel transparent care asigura o vizibilitate directă în sensul de deplasare al navei. De jur împrejur erau o mulțime de automate, aparate de înregistrat, manete, comutatoare, lămpi semnalizatoare.

Schelder se uita peste tot năucit. Şi eu tăceam impresionat. Yamina se delecta cu uimirea noastră.

— Astronautica m-a obişnuit să mă aştept la orice, în această direcţie, spuse Shelder. Cine mai poate însă stăpîni tot ce se vede aici ?

— Pare mai complicat decît este, ripostă Yamina. Fiecare dintre aceste aparate funcţionează independent. Supraveghetorul nu are decît de coordonat rezultatele parţiale, după nevoie. Asta se realizează la pupitrul din faţa scaunului pilotului.

— Mai mult nu ? Mi-a venit să rîd.

Schelder îşi încreţi fruntea şi arătă spre locul de la pupitrul de comandă.

— În definitiv, de ce nu se află deja acolo un super-automat ?

Yamina se minună de această întrebare. Am făcut-o să înţeleagă.

— Trebuie să ştii că Cliff nu mai acordă omenirii nici o şansă. El ne vede deja ca pe nişte resturi fosile într-o lume viitoare a roboţilor superinteligenţi.

Yamina se apropie de pupitrul de comandă şi arătă spre unul din comutatoare.

— Dacă apăs pe el, automatele îşi încetează activitatea, şi dacă îl manevrez pe acesta, atunci viaţa lor de maşină se stinge. Aşa va fi mereu, Cliff !

Spre prînz, inspecția noastră pe vas luase sfîrșit. Yamina avea de lucru în centrala energetică și Cliff voia să se uite prin laborator. Am urcat pe punte. Acolo l-am întîlnit pe căpitanul Duval.

El arătă spre o macara care cobora o greutate în magazie.

— Ultima încărcătură. În curînd putem porni.

Pe partea opusă a cheiului era ancorat vasul-catamaran, pe care îl observasem încă de la sosirea noastră. Era Byblos. Pe catarg flutura pavilionul care anunța că nava e gata de drum.

— Byblos pleacă și el pe mare ? — l-am întrebat eu pe Duval.

— El este nava noastră de însoțire. În timpul călătoriei vom rămîne în legătură cu el.

— O măsură de siguranță ?

— Nu numai asta. Înainte de toate, pentru asigurarea legăturii radio.

Am privit puntea netedă. Mici valuri se spărgeau deasupra ei. Vîntul se întețise.

— Cîte călătorii de probă are Sindbad la activ ?

— Dacă nu mă înșel, douăzeci și două. Am coborît pînă la o mie de metri adîncime. Fiecare parte a navei a fost verificată de o sută de ori. Și de data asta Nabou Tebar a fost neobosit. Descoperea cea mai mică eroare a materialelor, cea mai minusculă neregularitate. Cum de a reușit asta, rămîne pentru mine o enigmă. Numai agregatele de propulsie au fost demontate de trei ori la cererea lui. Totul este deci în ordine. Pe cît este omenește de apreciat.

— Firește. Ați mai condus submarine, căpitane, nu-i așa ?

— Timp de zece ani am condus submarine pentru mărfuri. Desigur, Sindbad este altceva. Un pește vioi. În exact patru ore am putea fi în apropierea insulei Cipru.

— Și de cît timp vom avea nevoie pentru întreaga expediție ?

— Nabou Tebar scontează pe șase pînă la șapte zile. Asta depinde de straturile de rocă pe care va trebui să le străpungem.

Cufundat în gînduri am privit spre largul mării. Coamele valurilor sclipeau pînă la orizont, sub lumina puternică a soarelui. Mi-am spus că în cîteva ore, din toate acestea nu va mai fi nimic de văzut. Și atunci va începe proba focului. Pentru navă, pentru noi.

— În larg marea va fi agitată, spuse Duval, privindu-mă dintr-o parte. Sînteți obișnuit cu marea, monsieur ?

— Credeam că ne vom scufunda imediat.

— Nu, călătoria va decurge la început pe apă și, pe o astfel de vreme, Sindbad capătă ruliu ușor. Nu vom urma ruta obișnuită spre Cipru, care se abate de la ținta noastră subacvatică.

El arătă spre benzile de apă liniștită care șerpuiau foarte aproape de insula-doc. Era drumul nord-vestic de circulație maritimă, marcat cu geamanduri și protejat de mișcările valurilor printr-o cortină submarină de aer comprimat.

Nabou apăru pe punte. Era urmat de Maktabi și de un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Maktabi făcu prezentările :

— Acesta este profesorul Mikhael Klimos, de la Academie. El va urmări de la bordul navei Byblos activitatea noastră de foraj.

— Deci, pînă la urmă, nu vom rămîne cu totul nesupravegheați, am glumit eu.

Klimos îmi scutură mîna cu vioiciune.

— Vă felicit pentru participarea la această călătorie. Sindbad este un vas minunat. O capodoperă a lui Nabou !

Iarăși osanale înălțate lui Nabou ! Asta începea să mă calce pe nervi.

— Desigur, dar vasul este la urma urmei o realizare colectivă la care, alături de mulţi alţii, şi domnişoara Farah are, după cum am aflat, o contribuţie importantă.

— Fără doar şi poate, se grăbi Klimos să mă asigure. Planurile de construcţie au fost totuşi realizate de Nabou, şi asta pînă în cel mai mic detaliu. E un geniu tehnic.

— Yamina este de aceeaşi părere, observă Maktabi, şi privirea sa ascundea un zîmbet abia perceptibil.

— Ştiu, Abdul, am răspuns eu puţin iritat, ceea ce făcu ca zîmbetul să se accentueze. I-am evitat privirea şi m-am uitat spre Nabou, care stătea de vorbă cu căpitanul Duval. Acesta cîntări din ochi marea, apoi, păşi spre noi.

— E timpul, trebuie s-o pornim, spuse el.

Klimos îşi luă rămas bun.

— Mult noroc !

— Noroc ? repetă Nabou, şi clătină capul uimit.

— Nabou nu pune nici un preţ pe noroc, Mikhael, spuse Maktabi. El se bazează mai degrabă pe inteligenţa sa.

Duval ne ceru să părăsim puntea.

Ieşirea unei nave din port m-a fascinat încă din copilărie. Zilnic mă învîrteam prin portul oraşului meu natal. Dacă nu eram acasă, atunci, cu siguranţă, puteam fi găsit pe chei. Stăteam acolo ore întregi şi visam, însoţind vapoarele care părăseau portul, pînă ce dispăreau la orizont, ca nişte puncte minuscule.

Ceea ce simţeam atunci nu era doar mirajul depărtărilor. Dacă ar fi fost asta, atunci vederea unui tren expres atomic sau a unui avion-rachetă ar fi trebuit să mă fascineze la fel. Nu acesta era cazul. Ba chiar acel sentiment specific se amplifica atunci cînd întreprindeam eu însumi călătorii pe mare.

M-am întrebat adesea care să fie explicaţia. Probabil că el corespundea dorinţei de a mai fi conştient de valoarea clipei, într-o epocă a vitezelor cosmice. Şi senzaţia aceasta ţi-o dădea un vapor plecînd pe mare, astăzi, la fel ca şi odinioară, atunci cînd corăbiile cu pînze porneau în marea călătorie.

În cabină am pus în funcţiune ecranul care permitea vizibilitatea în toate direcţiile.

Puntea era pustie. Valurile se spărgeau, izbindu-se de tribord. Balustrada fusese deja coborîtă.

Catamaranul Byblos pornise tocmai și aluneca încet pe lîngă noi. De pe puntea principală, membrii echipajului priveau spre Sindbad.

În difuzor se auzeau voci. Veneau desigur din centrala de comandă.

— Mola !

Legăturile magnetice se desprinseseră de peretele docului.

— Foarte încet înainte !

Un zbîrnîit înfundat străbătu corpul navei. Apa clocotea sub presiunea gazului expulzat de duzele de la pupa. Peretele docului se îndepărtă. Prăpastia dintre el și navă devenea din ce în ce mai largă. Cîțiva oameni ne făcură semne cu mîna.

— Curs două sute optzeci de grade !

Mișcarea valurilor cuprinse nava. Talazurile se izbeau de proră, spărgîndu-se în stropi.

— Înțeles, două sute optzeci de grade ! — anunță automatul-pilot, prin intermediul difuzoarelor.

— Jumătate înainte !

Insula-doc dispăru pe partea dinspre babord. Deasupra noastră se roteau doi pescărușI.

Cliff Shelder apăru și el ca să-mi comunice noutatea :

— Pornim !

I-am arătat ecranul.

— Privește încă o dată lumea, în razele soarelui !

— Ne vom scufunda numaidecît ?

— Nu, dar în curînd.

— De ce nu imediat ? Vremea este destul de rea.

Într-adevăr, marea începuse să se agite. Valuri grele bubuiau pe punte.

— Întreabă-l pe Nabou, el a decis așa.

— Ciudat om, acest Nabou. Nu crezi ?

— Îți e antipatic ?

— Să spunem, mai bine, nu deosebit de simpatic.

— Nu judeci prea repede ? De-abia l-ai cunoscut.

— Prima impresie mă înșală rareori. Ai examinat vreodată aspectul unui ochi viu, luat în sine ? Se vorbește adesea de o privire expresivă, plină de viață. E un fel de a spune. Tot atît de bine s-ar putea vorbi de un ficat

expresiv. Ochiul nu este nimic altceva decît un organ care lucrează, mai mult sau mai puțin precis, pentru percepția mediului ambiant. Că poate indica anumite reacții prin modificarea pupilei, este neesențial. El nu poate indica stări sufletești. Asta se întîmplă numai cu ajutorul mimicii.

Vorbăria lui Shelder mă amuza.

— Toate bune, Cliff. Ce legătură are însă asta cu Nabou ?

— Figura lui nu oglindește nici un fel de emoții. Mă ia cu fiori cînd mă uit în ochii lui.

— Poate că este capabil să se autocontroleze într-o măsură neobișnuit de mare.

— Îl consider lipsit de sentimente. Tipul acesta de oameni nu este chiar atît de rar. Pentru mine, e cu totul străin.

Am ridicat privirea surprins. Shelder exprimase fără înfloriturî ceea ce eu nu voiam să recunosc.

— Oare se comportă altfel față de femei ? — am întrebat eu.

Shelder înălță din umeri.

— Greu de spus. Sau poate că te gîndești la o anumită femeie ? La Yamina ? Am auzit că ea este de ani de zile asistenta lui. O colaborare îndelungată poate duce la stabilirea unor legături care altfel nu ar fi luat niciodată naștere și, după cum se știe, poate anula contrastele.

— În cazul acesta, contrastul ar trebui să fie prea mare.

— Posibil. De fapt, asta nu ne privește pe noi.

— Așa e, Cliff.

O lovitură de gong ne chemă la masă.

CONVERSAȚIE LA MASĂ

În sala de mese, alături de membrii echipei noastre, mai apărură căpitanul Duval, inginerul Bilar și radiotelegrafistul Khoram. În afară de Nabou, toți aleseră mîncăruri tradiționale. El preferă hrană sintetică.

Poate că suferă de stomac, mi-am spus eu, fără a pune însă vreo întrebare în acest sens.

La masă, tema principală de discuție a fost vremea. Mișcările navei se întețiseră.

— Cît timp va mai continua hîțînatul acesta ? — bombăni Hayl.

— Vă rog, monsieur, puțin tangaj ! — îl liniști Duval.

— Mulțumesc pentru acest puțin ! Cred că vîntul atinge șase grade.

— Șapte, monsieur. Și rafalele maxime ajung pînă la opt.

— Într-o oră ne vom scufunda, spuse Nabou privind ecranul.

Între timp depășisem vasul Byblos, care sălta pe valuri cam la o milă marină în urma noastră.

— Oamenii au pierdut simțul romantismului vechilor navigatori, se plînse Yamina.

Hayl îi aruncă o privire încruntată.

— Trebuia să te dedici navigației cosmice.

— Cum poți să-i pretinzi romantism lui Oswin, Yamina ! — spuse Maktabi. În timpul acesta era atent la următoarea mișcare pe care tocmai se pregătea s-o facă automatul Sabi.

În spatele lui Sabi, în ușa dinspre bucătărie, apăru o pisicuță neagră. Mieuna jalnic și se uita la oameni, cerîndu-le ajutor.

— Lisette, sărăcuța de ea ! — exclamă Yamina.

— Romantismul navigatorilor pe mare ! — observă Hayl laconic.

Shelder îl întrebă pe Duval de ce luase un animal în această călătorie.

Căpitanul rîse.

— A vrut neapărat să participe la test. Trebuie să ştiţi că Lisette nu este o pisică obişnuită. E cunoscută în cele mai multe porturi ale Mediteranei răsăritene. Vizitează cînd un vas, cînd altul, şi dacă îi place, întreprinde şi cîte o croazieră. Pe zgarda ei veţi găsi cele mai diverse nume de vapoare — staţii ale vieţii ei de călătoare. Ei, şi de data asta şi-a ales tocmai Sindbadul. Am observat-o abia după plecare.

Nabou o mîngîie pe Lisette şi îi oferi o îmbucătură pe care însă aceasta o refuză dispreţuitor. Ori pofta ei de mîncare suferea din cauza tangajului, ori hrana sintetică nu-i pria.

— Du pisica în coş şi dă-i lapte ! — porunci Nabou automatului.

— Pisica în coş, lapte, repetă Sabi, cu intonaţia nazală a roboţilor de clasa a doua. El aşteptă un moment. Întrucît nu urmă nici o corectură a comenzii, o prinse pe Lisette şi dispăru cu ea.

— Primul tău pacient, Cliff, am spus eu.

Shelder rîse.

— Nabou a prescris ceea ce trebuia. Boala aceasta se tratează în acelaşi fel şi la oameni şi la animale.

— Ce te faci însă, doctore, dacă se îmbolnăveşte de rău de mare un peşte ? — întrebă inginerul Bilar. El îşi suci spre noi capul acoperit de păr creţ şi ne cercetă foarte serios. Şi în veselia generală, ne relată următoarea poveste :

— S-a întîmplat în urmă cu cîţiva ani. Pe vremea aceea nu existau încă drumuri maritime protejate împotriva valurilor cu perdele de aer comprimat. Plecasem de lîngă coasta de vest a Cretei, spre Corint. Ce să vă spun, un colţ bîntuit de vînturi mizerabile ! Furtuna scutura nava, încît simţeam că ne dăm sufletul.

Bucătarul nostru avea în cambuză un crap viu. Animalul înota fericit într-o cadă. Era răsfăţatul întregu-

lui echipaj. Am fi pus mai degrabă bucătarul, decît peștele în tigaie.

Cînd nimerirăm însă în mizeria aceea de furtună, crapul fu cuprins realmente de rău de mare. Se clătina prin apă ca o luntre ameţită, rostogolea ochii şi respira din greu, de-ţi era mai mare mila. Gîndiţi-vă, crapul este un peşte de apă dulce şi nu e obişnuit cu tangajul.

— Şi cum s-a sfîrşit tragedia ? — întrebă Yamina.

— Păi, cu unt topit, cu verdeţuri şi cu hrean.

Toţi rîseră. În afară de Nabou.

— Dezgustător ! — spuse el.

— Cum aşa ? Bilar făcu ochii mari. Trebuia ca bietul animal să se chinuie şi mai mult ?

Nabou privi gînditor de la unul la altul.

— Deşi organism aflat pe cea mai înaltă treaptă de dezvoltare şi dotat cu raţiune, omul tot se mai hrăneşte cu alte fiinţe. El le creşte şi le îngraşă, iar apoi le ucide pentru propria lui conservare. Asta este dezgustător.

— În fond aveţi dreptate, spuse Shelder. Cu obiecţii etice nu vom putea însă şterge de pe faţa pămîntului o lege a naturii.

— O friptură de porc imorală îmi place mai mult decît cel mai bun filé fabricat în eprubetă. Bilar arătă spre farfuria lui Nabou. Şi în plus, cine ştie dacă e sănătos ?

— În chestiunea aceasta, savanţii nu au ajuns încă la un acord deplin. De aceea, hrana sintetică este administrată deocamdată numai la recomandarea medicului.

Nabou înălţă din umeri.

— Un îndemn la blîndeţe ! Ar trebui ca pentru început să fim măcar vegetarieni, am fost eu de părere. Şi plantele sînt vii, dar ele nu sînt atît de apropiate de noi ca animalele.

Bilar nici nu vru să audă de aşa ceva.

— Beefsteak de morcovi ? Ptiu, drace ! Mai bine unul sintetic.

— Şi în afară de asta, nici n-ar fi consecvent, fu de părere Yamina.

— Foarte exact, aprobă Maktabi. Aici nu e vorba de o problemă care s-ar putea rezolva într-un fel sau altul, ci de atitudinea faţă de mediul înconjurător, esenţială pentru stadiul nostru de dezvoltare. Nu ne mai putem baza

pe faptul că distrugerea unor vieți, de către oameni, este un mod de selecție, condiționat de legile naturii. Dacă am proceda așa, atunci ar însemna că ne mai aflăm la nivelul strămoșilor noștri, care acceptau chiar și războiul ca expresie a unei „voințe supreme".

— Dacă susții acest punct de vedere, atunci înseamnă că îl situezi pe om aproape în afara naturii, în care continuă să funcționeze dreptul celui mai puternic, replică Bilar.

Maktabi scutură din cap.

— Bineînțeles că sîntem o parte a naturii și că vom rămîne mereu. Asta nu ne dispensează însă de obligația de a merge pe calea rațiunii.

Mi s-a părut că întrezăresc un zîmbet ironic pe fața lui Nabou.

— Ați omorî un animal care vă amenință viața ? — l-am întrebat eu.

— Nu, nu aș face-o, replică el fără să ezite.

— Cum așa ? — exclamă Bilar. V-ați lăsa pur și simplu mîncat ?

— Există și alte mijloace de apărare decît distrugerea. A ucide este ilogic, numai viața are un sens.

— Sînteți atît de sigur de asta ? — întrebă Shelder sceptic. În natură este valabil principiul oportunității, altfel ea însăși nu ar exista.

— Nu întotdeauna, spuse Hayl. Așa sînt de exemplu artropodele, cărora, după cum se știe, le aparțin și insectele. Aceste biete creaturi sînt vîrîte într-o platoșă de chitină, care este adevărat că le protejează, dar care exclude orice altă posibilitate de dezvoltare. Un fantezist a inventat odată o poveste despre niște insecte inteligente uriașe, care într-o bună zi au ajuns să-i stăpînească pe oameni. Toate bune și frumoase, dacă platoșa de chitină despre care vorbeam nu le-ar împiedica pe insectele ambițioase. Ea nu crește după dorință.

În toată această chestiune, pe mine mă interesează altceva : în timp ce noi ne hrănim consumînd ființe vii, plantele sînt autotrope, adică supraviețuiesc și se regenerează din materii anorganice. O soluție elegantă ! Aproape ideală, dacă planta nu ar fi legată de loc. Acest sistem de schimb al materiilor ar trebui aplicat la oameni.

— Ce pretenție ! — protestă Yamina.

Hayl ridică mîna.

— O mutație treptată, se înțelege. Un program pentru mai multe generații. Singură renunțarea la întregul proces de producere a alimentelor — indiferent dacă sînt naturale sau sintetice — ar fi un progres enorm. Ce părere ai, Cliff ?

— Cibernetic ienii sînt nefericirea noastră, constată Maktabi. Ferește-te de Oswin, Cliff. O să-ți bage în cap cele mai aiurite proiecte.

Shelder își netezi fruntea cu vîrful degetelor.

— Un plan fantastic ! Dacă ar reuși, am înceta cu siguranță să mai fim ceea ce sîntem.

— Crezi că este de neconceput ca pe alte corpuri cerești să trăiască ființe superior organizate, care să fie mai reușite decît noi ? — întrebă Hayl. Dacă prin vene le curge sînge roșu sau benzină, asta nu joacă nici un rol. Presupunerea că am fi „încununarea creației" decurge numai din amorul propriu și din auto-supraaprecierea omenească. În momentul de față noi sîntem o realizare de vîrf a vieții terestre. Asta e tot.

— Într-adevăr, în momentul de față, murmură Shelder.

Nabou înălță capul.

— Homo sapiens mai are încă șanse. Cuvintele sale răsunară aproape sarcastic.

— Chiar dacă își face singur seama, cum o dorește Oswin ?

— Chiar atunci. Este o superioritate față de sine.

— Uite unde am ajuns, pornind de la crapul meu blestemat ! — suspină Bilar.

Un semnal sonor îl chemă pe căpitanul Duval la punctul de comandă. Împreună cu ceilalți am părăsit și eu sala de mese.

În cabină, Shelder se întinse pe pat, își încrucișă mîinile sub cap și fixă tavanul.

— Ei, Cliff, te-a ajuns și pe tine ? — am întrebat eu.

— Ce anume ?

— Ai o privire de om care suferă de rău de mare.

— Absurd. Sper că n-o să începi să mă doftoricești.

Am privit ecranul. Marea era albastru-întunecată, părea că fierbe. Fulgi de spumă zburau la cîțiva metri deasupra

punții. Uneori vasul se înclina atît de puternic, încît aveam impresia că urma să se prăbușească în adîncuri. Catamaranul se afla acum pe aceeași linie cu noi. De la punctul de comandă răzbăteau cuvinte. Era vocea lui Hayl, care vorbea cu Nabou.

— Ciudat om este Oswin, am spus eu. Nu știi niciodată cînd vorbește în glumă și cînd e serios. Dacă înțelegi greșit, devine grosolan.

— Dacă mă gîndesc mai bine la cuvintele lui din sala de mese, replică Shelder, înclin să-l iau în serios.

— Doar n-ai să-l iei în serios în legătură cu ideea lui despre procesul de asimilare ! Cu asta a vrut doar să ne provoace.

— N-aș spune asta.

— Poți crede, ca biolog, că e ceva serios în asta ?

— În orice caz, nu-l consider pe Oswin Hayl un om care fantazează în gol. Cibernecicienii sînt oameni fără respect. Ei demontează lumea ca pe un ceasornic și-ți demonstrează că funcționează prost, că trebuie recompusă altfel.

— Se poate, dar totul are o limită.

— Ah, Will ! Unde sînt limitele ? — mormăi el somnoros și se întoarse spre perete.

Vocile din centrală continuau să se audă. Nabou îi dădea indicații căpitanului Duval. Am deconectat difuzorul.

— În legătură cu Nabou, ne-am înșelat, Cliff. Ai văzut cum s-a purtat cu pisica ? Nu e un om fără inimă. Mă mir numai...

— Ai spus ceva ?

— Nu, nimic. Nu aveam chef să mai port o discuție în legătură cu Yamina.

Nici el nu mai răspunse. Respirația sa adîncă arăta că adormise. La vînt de tăria opt. Ce nervi avea omul ăsta !

Am ieşit pe culoar. Lisette dispăru miorlăind după un colţ. Îi scăpase lui Sabi şi rătăcea de colo-colo, fără odihnă.

Agregatele de propulsie uruiau la turaţie maximă. Cu vuiet de tunet, vasul izbi într-un talaz. Aveam senzaţia că puntea îmi fuge de sub picioare. Şi căutam ceva ca să mă sprijin. Lisette mieuna îngrozitor. Undeva se auzi un zornăit de cioburi.

Privirea mi se agăţă de uşa de la cabina Yaminei. Aş fi stat cu plăcere de vorbă cu ea. Pînă acum nu se ivise încă prilejul.

În momentul în care mă pregăteam să bat la uşa ei, am auzit din încăperea alăturată vocea telegrafistului Khoram. Intrase în legătură cu Byblos Începea o manevră. N-am înţeles despre ce era vorba.

Nabou veni din punctul de comandă. Ochii săi mari, întunecaţi, erau îndreptaţi cercetător asupra mea.

Nu aveam intenţia de a începe o discuţie, pentru că, în mod evident, era grăbit, şi i-am făcut doar un semn amical cu capul.

— Acum ne vom scufunda şi în curînd vom fi la faţa locului, spuse el. Fiţi pregătit.

— Bineînţeles că sînt pregătit.

— Să nu vă lăsaţi distrasă atenţia. De nimic !

Această observaţie şi privirea sa, care părea că mă străpunge, m-au necăjit. Îşi aroga dreptul de a-mi face recomandări ? Hotărît, asta era prea mult. Chiar dacă era conducătorul expediţiei, în domeniul lui, fiecare dintre noi purta o răspundere deplină. Sau îl împingeau motive personale către acest avertisment ? Mă întîlnise în faţa

ușii Yaminei. Poate că nu dorea o legătură amicală mai strînsă între ea și mine.

I-am răspuns rece :

— Nu vă faceți griji, îmi cunosc îndatoririle !

— Bine. Cu asta m-a părăsit.

În clipa următoare apăru și Yamina dinspre punctul de comandă.

M-am speriat. N-o mai văzusem niciodată atît de severă, atît de abătută.

— Bună, Will, spuse ea pe un ton neutru. Observase privirea mea întrebătoare.

— Ce este, Yamina ? Ai avut necazuri ?

— Nu, nu.

— Dar ceva trebuie să se fi întîmplat. E în legătură cu Nabou ?

Un moment se uită la mine fix.

— Cum așa ?

— Pentru că Nabou tocmai...

— Du-te la punctul de comandă. Pe mine te rog să mă scuzi. Apoi plecă grăbită și dispăru în sala mașinilor.

Uimit, m-am uitat după ea. Se întîmplase oare ceva cu nava ? În loc de răspuns am auzit rîsul lipsit de griji al lui Duval. Sau poate o jignisem pe Yamina ? Imposibil ! La masă fusese veselă și degajată. Mai rămînea posibilitatea ca între comportarea ei și cuvintele lui Nabou să existe într-adevăr o legătură.

Nu lipsea mult ca să mă reped după Yamina pentru a o asigura de sprijinul meu împotriva acestui om. Dintr-o dată îmi deveni limpede ce simțeam pentru ea. Nu era un sentiment trecător, pentru o femeie încîntătoare, nu, era o afecțiune adîncă.

Bucuros și în același timp uluit de această constatare m-am întrebat ce se va întîmpla acum. Va răspunde Yamina sentimentelor mele ? Sau, împotriva tuturor aparențelor, o lega de Nabou mai mult decît voiam eu să recunosc ? Trebuia să stau de vorbă cu ea cît se poate de deschis, imediat.

Dar în această situație ? Dacă săvîrșeam vreo nechibzuință ? Pe bord era valabilă legea camaraderiei, care ne lega la bine și la rău, și nu trebuia să se întîmple nimic care să zdruncine disciplina echipei. Abia după întoarcerea

noastră puteam deci să clarific relaţiile dintre Yamina, Nabou şi mine. Asta era realitatea căreia trebuia să mă supun.

În punctul de comandă erau prezenţi căpitanul Duval şi Oswin Hayl. Prin peretele de oţel transparent vedeam cum Sindbad înaintează cu viteză redusă, împotriva valurilor care se rostogoleau. La dreapta noastră, la o distanţă mică, se înălţa bordul înalt al lui Byblos.

Duval stătea la pupitrul de pilotare. Unul dintre ecrane îl arăta pe Mikhael Klimos, care vorbea cu Duval.

— Aştept următoarea comunicare din pătratul B opt, spuse el.

— Totul e limpede, monsieur.

Telegrafistul Khoram interveni şi el.

— În orice caz, legătura rămîne stabilită.

— Très bien. Călătorie bună, Sindbad !

Mîna căpitanului se lăsă asupra unui buton. Imaginea de contact de la pupitru prinse viaţă. Pilotul automat intră în funcţiune. Hayl urmărea peste umărul lui Duval clipirea semnalelor luminoase de control.

Aproape fără să se observe, prora începu să se scufunde. Marea spumega deasupra punţii. Stropi imenşi se loveau de bordaj formînd o reţea de pîrîiaşe.

Sindbad se scufunda în mare. Am privit pentru ultima oară spre cerul albastru. Deasupra noastră continuau să planeze pescăruşi. Undeva, departe, ca o fîşie întunecată, munţii Liban. M-am gîndit la Baalbekul inundat de soare, la plimbarea prin oraşul-templu, la Yamina.

Peretele din faţa mea sclipi în culoarea verde a mării. Apa se închisese deasupra vasului. Mişcarea legănătoare deveni mai moale, mai lină.

Duval puse în funcţiune sistemul de comunicare de la bord şi îl chemă pe Maktabi. Trecu un timp pînă cînd acesta răspunse. În difuzor, vocea lui se auzea adormită.

— Da, ce s-a întîmplat ?

— Ne-am scufundat deja, monsieur.

— Vin şi eu !

— Rămîneţi pînă cînd soseşte monsieur Maktabi ?, îl întrebă Duval pe Oswin Hayl.

— Bineînţeles.

Duval părăsi centrala.

Sprijinit de pupitrul de pilotare, Hayl observa jocul acelor indicatoare. Ceea ce se petrecea în afară părea că nu-l interesează.

Apa era încă de o limpezime de cristal. Jos, pe fundul acoperit cu pajiști verzi, luxuriante, și cu păduri de iarbă de mare, de culoare maro închis, se desenau cîmpii, văi și dealuri.

Din hățișul mișcător țîșneau în întîmpinarea vasului roiuri de pești care se întorceau ca la o comandă într-o parte și dispăreau în spatele coloniilor de bureți și al trunchiurilor de coral.

Pe fundul apei, printre stelele de mare roșii, se mișcau greoi niște pești albăstrui. Păianjeni de apă și crabi se grăbeau în toate părțile, speriați de umbra enormului pește de oțel sau se îngropau repede în nisip. Pe deasupra pluteau meduze de culoare roz, delicate ca niște baloane de sticlă.

Minunata lume multicoloră nu era însă nicidecum mută. Prin intermediul hidrofonului se puteau auzi zgomote. Erau șoapte, mormăieli, fluierături, foșnete. Uneori ți se părea că deslușești o șoaptă, un piuit ușor, un cîntec delicat ca muzica sferelor.

Treptat, imaginea se întunecă. Sindbad se înclina spre adîncuri. Cînd gradul de luminozitate scăzu pînă la un anumit punct, în centrală izbucniră luminile. În același timp, două reflectoare de adîncime își proiectară fascicolul de lumină înaintea prorei.

— Vasul se autopilotează spre punctul stabilit în prealabil ? — l-am întrebat eu pe Hayl.

— Da. Dar soluția aceasta nu este încă cea mai bună, obiectă el. Prea mult control. Lucrul acesta trebuie schimbat. Luat în sine, Sindbad este un vas util. Într-o bună zi va fi utilizat, fără echipaj uman, pentru realizarea unor galerii în minele din adîncul mărilor.

— Te-ai născut cu cincizeci de ani mai devreme, Oswin.

El mă fulgeră iritat și începu să se scarmene în barbă.

— Oare mă consideri un fantezist ? Să știi că sînt la fel de puțin fantezist ca și Nabou.

— Nici vorbă ! — l-am potolit eu. Apropo... s-a produs cumva vreo neînțelegere între Nabou și Yamina ? I-am văzut ceva mai-nainte pe amîndoi venind din centrală.

Hayl înălță din umeri.

— Nu știu ce s-a întîmplat. La mijloc a fost o problemă de dirijare a energiei. Nabou a amenințat-o că o înlocuiește și că îi predă lui Bilar comanda centralei mașinilor.

— Și ce a răspuns ea ?

— Nimic.

— Cum își poate permite Nabou o astfel de decizie ?, am strigat eu indignat. Formăm o echipă, și o astfel de măsură ar trebui s-o hotărîm împreună, dacă ea ar fi într-adevăr necesară.

— Nu te enerva. Pînă la urmă nu s-a întîmplat nimic.

— Sper că nu glumești !

— Eu te sfătuiesc să nu te amesteci în problemele celor doi.

Am ridicat ochii, atins. A trebuit să mă gîndesc la cuvintele lui Nabou.

— Sîntem în mijlocul unui test, omule ! E destul de rău că, într-un fel, cei doi nu sînt de aceeași părere. Vrei ca pe deasupra să faci din asta un caz ?

— Firește că nu, dar...

— Nici un dar ! El se întoarse din nou la aparatele de măsură și nu se mai sinchisi de mine.

Mi-am mușcat buzele. Cum de am putut fi atît de stîngaci ?

Apa era acum de un albastru închis și părea cu totul liniștită. În lumina reflectoarelor, prora scînteia argintie.

Gîndurile mele erau la Yamina. Nu reușeam să scap de ele, cu toate că îmi spuneam că acum am nevoie de o minte limpede.

O umbră mare se ridică din adîncuri. În fascicolul de lumină sclipi partea ventrală, albă, a corpului unui pește. Un rechin. M-am mirat că la această adîncime mai puteau fi întîlniți rechini. Oricum, aici trebuia să domnească o presiune de cel puțin douăzeci de atmosfere.

În fine, sosi și Maktabi, care îmi făcu vesel cu ochiul.

— La ce adîncime sîntem ? — întrebă Hayl.

— Două sute douăzeci.

— Hm, mirii Maktabi. Apoi se îndreptă spre planșeta de navigație. Acul aparatului se cățăra încet pe harta marină. Acum ne deplasăm de-a lungul faliei continentale spre adîncuri.

— Atunci, probabil că deocamdată nu ne putem aștepta la nimic deosebit, spuse Hayl.

— Depinde cum o iei. Maktabi își înăbuși un surîs.

Hayl părăsi centrala.

După ce Maktabi verifică celelalte aparate, se așeză la pupitrul de pilotaj și trecu în jurnalul de bord preluarea serviciului.

— N-ai vrea să faci puțină provizie de somn, Will ?

— Nu sînt obosit. Sau te deranjez ?

— Nicidecum. Îmi face plăcere să stăm de vorbă. Cînd vom ajunge la destinație, nici vorbă nu va mai fi de odihnă.

— Desigur. Dar este prima mea submersiune.

— Înțeleg.

Din întunericul care se întindea în fața noastră, se desprinse conturul unei terase de stînci. Reflectoarele surprinseră cîteva pisici de mare, pești de formă stranie, cu o coadă lungă, în formă de bici. În spatele unui perete de stînci sclipi ochiul unei caracatițe. Brațele ei lungi de cîțiva metri se răsuceau gata de atac.

Maktabi stinse lumina. În fața geamului licări un vifor alb-verziu.

— Ce e asta ? am întrebat eu uluit.

— Plancton, viețuitoare dintre cele mai mici. Lumina le-a excitat și acuma luminează singure.

Cînd fascicolul reflectoarelor străpunse din nou întunericul, stafia dispăruse. Imediat apoi, de pe o pantă accidentată, un nor se prăbuși cu un trosnet neliniștitor.

— O avalanșă submarină, explică Maktabi, rîzînd de spaima mea. Și Oswin, care pretindea că aici, jos, nu se întîmplă nimic !

Indicatorul manometrului depăși punctul care arăta trei sute de metri, și cobora neîntrerupt.

Continuam să stau cu brațele încrucișate în fața peretelui frontal. Reflectoarele proiectau pe fundul mării doi sori albăstrui. Nici o viețuitoare, nici un contur. Un gol aparent. Infinit. Era ca un zbor prin cosmos. Vasul nu

trăda nici cea mai mică mișcare. Doar cursorul de pe planșa de navigație trasa mai departe o linie pe hartă, și aparatul de înregistrat distanța indica : încă cincizeci și șapte de minute pînă la punctul de destinație numărul 1. Totul era programat, prevăzut, sustras întîmplării. Cum spunea Oswin ? Într-o bună zi, Sindbad va călători fără echipaj.

— Crezi că omul este atotputernic, Abdul ?

Maktabi privi gînditor înainte.

— Dacă înțelegi prin asta că omul este capabil să se autodepășească, atunci aș răspunde afirmativ la întrebare. Din punctul meu de vedere, nu există nimic imposibil, în limita legilor naturii. Apoi se întoarse spre mine și mă privi cercetător. De ce aceste gînduri ? Să nu-mi vii cu de-astea ! Astfel de meditații ar putea fi simptomatice pentru o stare depresivă. La prima mea scufundare mi-a mers la fel.

Mina îngrijorată a lui Maktabi nu m-a impresionat, nu i-am luat prea în serios cuvintele.

— Aceasta e omul tău atotputernic ! Nu e în stare nici măcar să se descurce cu el însuși.

— Absurd. Asta poate fi depășit. Maktabi arătă spre indicatorul de distanță. Încă cincizeci și cinci de minute, și pe urmă e rîndul tău. Concentrează-te asupra sarcinii tale.

— Și Nabou mi-a atras deja atenția, am spus eu puțin supărat.

— Nabou ? Dar de ce ?

— Dacă aș ști-o ! Pînă acum nu am prea avut de a face unul cu celălalt.

— Este un observator incoruptibil.

— Adevărat ?

Maktabi tăcu.

Probabil că tonul ironic al observației mele nu-i plăcuse.

— Îl cunoști, desigur, mai bine decît mine, am adăugat eu.

— Nu e ușor să găsești o cale de apropiere cu Nabou, spuse el, ca pentru a-mi face o concesie. Dar în interesul muncii noastre comune...

— Te rog, cred că nici ţie nu-ţi sînt toţi oamenii simpatici, m-am apărat eu.

— Trebuie să ne străduim să ne înţelegem.

— Asta o fac cu siguranţă, Abdul !

— E în regulă. Sentimentele nu pot fi smulse cu sila. Dacă ai dificultăţi cu el, gîndeşte-te la mine. Îţi stau oricînd la dispoziţie.

Să-i fi destăinuit, fără ocolişuri, ceea ce mă preocupa şi mă împovăra atît de tare, în situaţia în care ne aflam ? Aveam încredere în el, comportarea lui prietenească şi apropiată îmi făcea bine. De altfel, cred că bănuia de mult că Yamina era pentru mine mai mult decît o colegă.

Ciudat, însă Maktabi nu făcea nici o legătură între faptul acesta şi relaţia mea cu Nabou. Sau evita din tact orice aluzie ? Era puţin probabil. Maktabi mi-ar fi spus, ceea ce ştiam şi singur, că un conflict între membrii expediţiei nu era de tolerat. În consecinţă, i-am spus doar : „Îţi mulţumesc, Abdul", şi am părăsit punctul de comandă.

Pe coridor am dat peste inginerul Bilar.

— Salut, monsieur ! mi se adresă el. Tocmai am pregătit agregatele de dezintegrare pentru foraj. Cînd va fi cazul, va trebui doar să apăsaţi pe vestitul buton.

— Cu apăsatul pe buton n-o să rezolvăm totul. Amplasarea în punctul ales poate fi însoţită de dificultăţi. Va trebui să lucrăm la o presiune de aproximativ două mii de tone pe fiecare metru pătrat.

— O s-o facem în joacă !

— Ar fi frumos. Cine este acum de serviciu ?

— Madame Farah.

Am pătruns în centrala energetică.

Yamina stătea în faţa semicercului mesei de comandă. În mîinile ei se afla dirijarea imenselor forţe care propulsau nava, acum prin adîncurile mării şi în curînd prin interiorul Pămîntului.

M-am oprit pentru o clipă la uşă şi am observat calmul şi graţia cu care lucra. Ea nu mă putea zări, observase însă că cineva intrase.

— Bilar ? — întrebă ea.

— Nu, sînt eu.

Yamina se întoarse zîmbind.

— Tu ești, Will ?

Nimic în comportarea ei nu arăta că ar fi avut loc vreo neînțelegere cu Nabou. Asta m-a surprins. Acordasem oare incidentului mai multă importanță decît merita ?

— Ce e mutra asta plouată, Will ? Așează-te lîngă mine !

— Da, mulțumesc.

— Îți pot fi cu ceva de folos ? — mă întrebă ea cu o amabilitate care mă făcu praf. Ce întrebare ! Și eu care venisem s-o fac pe cavalerul, s-o apăr de Nabou ! Niciodată ca în acel moment nu mi s-a părut că sînt mai ridicol. De aceea m-am bosumflat atît de tare, încît am răspuns nepoliticos :

— Nu-mi poți fi deloc de folos !

Un timp ea tăcu, manevrînd manetele. Apoi îmi luă mîna.

— Will, nu te înțeleg. De ce așa, dintr-o dată, tonul acesta aspru ?

Nu reușeam să-mi eliberez mîna. În cele din urmă, nici n-am mai vrut-o și, treptat, m-am liniștit.

— Iartă-mă, Yamina. Am impresia că nu prea stau bine cu nervii. Te rog, iartă-mă !

— Ești bolnav, Will ? Îl chem imediat pe Shelder...

Yamina întinse mîna spre comutatorul audio.

— Te rog, nu ! Am oprit-o. Nu mai am nimic.

Probabil că încercarea mea de a surîde a eșuat lamentabil, pentru că ea mă privi neîncrezătoare.

— Vorbește odată, Will ! Iritabilitatea asta are cu siguranță un motiv. Te preocupă un lucru pe care nu reușești să-l rezolvi ? Poate că te pot ajuta eu. Sau Maktabi, sau Shelder. Noi depindem aici unul de celălalt, trebuie să ne sprijinim între noi. A merge de unul singur e periculos.

— Yamina !

— Ei ? Ea îmi făcu un semn încurajator.

Totul ar fi atît de simplu dacă... Mi s-a părut că întrezăresc în privirea ei o strălucire. Mă înțelegea ? Nu, ea aștepta răbdătoare. Înfățișarea ei exprima doar o simpatie camaraderească.

Răsună un semnal de clopot.

Yamina cuplă instalația audio.

În difuzor se auzi vocea lui Nabou :

— Yamina, la mine, vă rog !

— Imediat, Nabou.

Mi-am muşcat buzele.

Era foarte grăbită. Cu un singur cuvînt al lui Nabou problema mea era trecută pe planul doi.

În timp ce ieşeam afară, Yamina spuse :

— Aş vrea să aflu totul, Will !

Am luat cuvintele ei ca pe un mod politicos de a se exprima. Cu gîndurile era deja la Nabou.

În cabina mea m-am aruncat pe pat. Mă simţeam mizerabil. Numai cu eforturi am reuşit să-mi adun gîndurile.

Mi-am făcut cele mai aspre reproşuri pentru comportarea nesăbuită. Yamina credea că sînt bolnav. Eram oare cu adevărat ?

În spatele frunţii înfierbîntate se succedau cu repeziciune imagini : Yamina în prima seară la Beirut... Yamina împreună cu mine, în faţa templelor din Baalbek... Yamina pe vapor... Yamina, Yamina... Privirea ei întrebătoare se odihnea în ochii mei, în jurul buzelor ei flutura un zîmbet imprecis. Mîinile ei răcoroase şi delicate se odihneau pe faţa mea încinsă.

Mi-am ridicat brusc capul, am privit spre ecran. Ce se întîmpla ? Un vapor îşi croia drum prin noapte. Şirurile de lumini sclipeau deslușit. Un vapor... strălucire, muzică, oameni veseli. Şi noi amîndoi pe bord... Yamina şi cu mine. Călătorim. Încotro ? În depărtarea albastră ca cerul. Da, căpitane !

Acum cursul vaporului strălucitor întretăia...

În lumina reflectoarelor se deslușì o pocitanie cenuşie, cu ochi telescopici şi dinţi ca pumnalele. Urmă un corp bizar de peşte, acoperit cu organe luminoase.

Înciudat pe mine însumi, am izbucnit în rîs. Nebun îndrăgostit, la două mii de metri sub nivelul mării ! Şi asta cu cîteva minute înainte de faza decisivă a călătoriei ! Ce ar spune Yamina dacă ar afla ce se întîmplă cu mine ? Simţeam un gust fad în gură. Am chibzuit dacă nu era cazul să mă destăinui mai bine lui Maktabi şi să-i mărturisesc că, în această dispoziţie, nu sînt de nici un ajutor expediţiei. În cel mai bun caz însă, Maktabi ar fi putut fi mijlocitor. Decizia depinde de Nabou, conducătorul expe-

diției. Mă învîrteam într-un cerc vicios. Simțeam că amețesc.

Apăru Shelder. Îmi arătă triumfător o lamelă de sticlă cu un preparat cenușiu.

— Substanță celulară din *medulla spinalis* a unui idiacanthus ! Animalul s-a prins în ecluza de presiune.

— La naiba cu idiacanthustul tău ! — m-am răstit eu.

Shelder clătină capul, jignit.

— Auzi colo ! Cînd reușești să aduci sub microscop o asemenea raritate ? !

— Mai bine ia-mi pulsul.

— S-a întîmplat ceva ? Shelder îmi apucă încheietura mîinii. Mai bine decît atît nici nu se poate !

LA FAȚA LOCULUI

Sindbad aluneca încet. Un al treilea reflector pipăia întunericul din jurul nostru. Eram la o adîncime de două mii optsprezece metri.

Stăteam lîngă Yamina la pupitrul de comandă și nu îmi dezlipeam privirea de pe ecran. Yamina era acum pentru mine doar inginerul șef de care depindea dacă Sindbad va trece proba propriu-zisă de încercare.

Căpitanul Duval mai avea încă în mînă conducerea nautică. Din centrala de comandă îi auzeam vocea în difuzor. Schimba cu Maktabi și cu Nabou cîteva cuvinte. Între timp putea fi auzit și Klimos. Era ciudat să-ți închipui cum Byblos se legăna deasupra noastră, printre valurile albastre.

Reflectoarele străpungeau întunericul. Mai mulți pești de adîncime se înălțară repede, se holbară la noi și apoi dispărură.

Nerăbdător, m-am uitat la ceas și la indicatorul planșei de navigație. El arăta că ne apropiem de marginea văii submarine în care ne scufundasem. Pînă acum, sistemele automate ne-au condus cu precizie.

Și iată că începură să se detașeze conture. Fundul mării!

Duval ordonă ca viteza să fie în continuare redusă. Cu mișcări sigure, Yamina îndeplini indicația.

— Sonda neutrinică ? — mă întrebă ea.

— Da, te rog.

Generatorul de impulsuri începu să funcționeze cu un bîzîit înfundat. Pe ecranul oscilografului dansau șerpi multicolori. Ei indicau structura straturilor superioare ale fundului mării : nisip, argilă, nămol. Apoi, dintr-o dată fier, aliaje de mangan. Poate o vînă metalică.

Yamina arătă spre ecran. Sindbad aluneca deasupra unui imens corp negru. Turnuri blindate. Din nămol se înălțau țevi de artilerie. In fascicolul de lumină, niște litere metalice sclipiră pe unul din pereții bordului.

— Le poți citi, Yamina ?

— *Star of...* silabisi ea. Mai mult nu se poate descifra.

Steaua întunecată se scufundase. Cu mult timp în urmă.

Maktabi se făcu și el auzit :

— Curent potrivnic ! Viteza unu-virgulă-opt.

Am simțit privirea Yaminei, dar nu am scăpat din ochi oscilograful.

Liniile șerpuitoare se înălțau, cădeau, își schimbau culoarea și ritmul într-un mod caracterisitc. Pătrunsesem în zona prevăzută. Subsolul era alcătuit aici din sedimente solidificate.

— Nava a ajuns la țintă !

Căpitanul Duval opri motoarele.

— Înclinația douăzeci și cinci de grade !

Prora se aplecă în jos.

— Laserul !

Un fascicol de lumină subțire ca un ac sfredeli în stînca gri-albăstruie.

I-am făcut Yaminei un semn. Degetele ei suple dansau deasupra clapelor și butoanelor.

Fără să vreau mi-am ținut respirația. Nici în centrala de comandă nu mai vorbea nimeni.

Agregatele plasmatice începură să arunce două fascicole de gaz spre fundul mării. Exact pe marcajul făcut de raza laser. Unde de detonație sculturară nava. Nori deși se învolburară, micșorînd vizibilitatea. Departe, în fața prorei, începu să fiarbă o pată luminoasă. Ea crescu, deveni incandescentă ca soarele.

La o temperatură de trei mii de grade, fundul stîncos se transformă în aburi. Pămîntul se deschise în mijlocul unui val de lavă, care creștea încet.

Yamina jubila.

— Will, izbutim !

Bucuria ei nu stîrni în mine nici un ecou. Nu pentru că m-aș fi îndoit de succes. Aveam sentimentul că vorbele ei nu îmi erau adresate mie, ci lui Nabou.

Da, am reușit. Sub clopotul protector al gazelor incandescente, Sindbal înainta metru cu metru în interiorul Pămîntului.

Bilar o înlocui pe Yamina. Eu am rămas în centrală. Pînă cînd vom atinge straturile de stîncă mai consistente, complicațiile nu erau excluse.

— O treabă grozavă ! — strigă spre mine Bilar, printre zgomotele puternice. Mi se pare că este ca și cum un chirurg ar lucra cu scalpelul în corpul unui pacient.

— Comparația nu e rea. Numai că în cazul acesta, nu pacientul are de suferit ci, foarte probabil, cei care operează.

— Nu ai încredere în liniștea aceasta ?

— Sper ca înaintarea să decurgă și în continuare fără dificultăți.

— Speri. Nu este cam puțin ?

— Nu pot garanta mai mult.

— Dezintegratoarele nu ne vor face în nici un caz vreo figură. Pentru asta garantez eu. Și madame Farah.

— O cred cu plăcere. Numai că doar cu asta nu realizăm prea mult.

— Surprize ?

— Foarte posibil.

În momentul acela își făcu apariția și Nabou.

— Totul este în ordine ? — întrebă el de parcă ar fi efectuat un control de rutină.

— Pînă acuma, da, am răspuns eu înțepat.

Nabou se uită la mine.

— Sînteți surmenat. Mergeți în cabina dumneavoastră!

— Da, dar... tocmai acum ?

— Voi conduce eu înaintarea, de la punctul de comandă.

— Nu subapreciați situația noastră actuală !

— E în regulă. Nabou plecă.

Bilar îl urmări cu privirea, clătinînd din cap.

— Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea acestui om rece.

M-am retras și m-am culcat îmbrăcat. De dormit, firește, nici gînd. Dacă ațineam, în secunda următoare mă ridicam iarăși ca să privesc ecranul.

După trei ore, nava se deplasa pe șenilele ei, într-o galerie închisă. În timp ce la cincizeci de metri în fața

prorei stîncile se dezintegrau sub acțiunea razelor, în spațiile vasului, materia bolborositoare se transforma într-o masă omogenă. Viteza putea fi sporită.

În fine, am adormit.

În ziua a doua a călătoriei, Sindbad atinsese deja o adîncime de patru mii de metri sub fundul mării. Nava dădea dovada calităților ei excepționale și cercetarea decurgea conform planului. Fiecare dintre noi era ocupat pînă peste cap cu sarcinile lui.

În acest interval al călătoriei mie îmi revenea cea mai mare parte a muncii și răspunderea cea mai mare. În felul acesta, am avut posibilitatea să-l cunosc mai îndeaproape pe Nabou.

Cu cît însă vorbeam mai des cu el, cu atît mai contradictorie îmi apărea imaginea caracterului său. Nu am reușit să ajung pînă la partea cea mai profundă a ființei sale. În punctul acesta era mereu o barieră care îl despărțea de mine.

Mă aflam cu Cliff în centrala de comandă. Duval era de serviciu. Ca de obicei, tocmai îi comunica ora exactă lui Mikhael Klimos. Anunțul său era scurt și concis. Totul mergea ca pe sfoară. Numai sondele neutrinice ne provocau unele griji. Dar asta nu viza direct securitatea navei. Inginerul Bilar era tocmai pe punctul de a înlătura această mică defecțiune.

Klimos se arăta a fi mulțumit. El îl zări pe Cliff, care stătea în spatele lui Duval.

— Care e starea sănătății la bord, doctore ?

— Excelentă, răspunse Shelder. Singurul lucru care ne lipsește este lumina soarelui.

— Soare avem aici mai mult decît suficient. În plus, tăria vîntului este zero. Marea e ca o oglindă.

După ce Klimos mai schimbă cîteva cuvinte cu Duval, decuplă.

Priveam prin geamul peretelui frontal. În fața navei se învolburau gazele incandescente. Reflectoarele plasmatice mușcau mereu din stîncă, împingînd înainte nava, pe drumul ei din interiorul Pămîntului. Raza laser indica direcția, ca un compas.

— Ai dreptate, Cliff, am spus eu. Ne lipsește soarele. Cît timp îi simțim prezența, pe orbita lui obișnuită, ne dă

iluzia că sîntem în siguranță, în sfera lui de viață. E aproape de necrezut cît de dependent este omul de asta.

Shelder veni lîngă mine.

— În zborul prin cosmos se văd cel puțin stelele.

— Aici avem doar o agitație de infern, observă Duval. Prefer întunecimea adîncurilor marine.

Shelder atinse geamul cu vîrful degetelor.

— E de neconceput cum acest material rezistă la o temperatură atît de înaltă.

— Silunitul rezistă unor temperaturi de pînă la cinci mii de grade. Era vocea lui Nabou, care apăruse dintr-o dată în spatele nostru.

Privirea sa arzătoare era îndreptată asupra lui Shelder.

— Cînd, datorită unei defecțiuni de motoare, nava cosmică Kapella a trecut dincolo de orbita lui Mercur, ne-am putut convinge de rezistența sticlei oțelite. Mai tîrziu, ne-am hotărît să întrebuințăm un aliaj de silunit și pentru cupola de protecție a orașului lunar Endymion. Dintr-un aliaj asemănător este realizat și stratul exterior al navei Sindbad.

Ascultam surprins. Citisem despre povestea tragică a acestei expediții cosmice. Zile întregi, echipajul se aflase în cel mai mare pericol. Nava se prăbușea în direcția Soarelui, incapabilă de a mai fi manevrată. Pînă la urmă, catastrofa a putut fi evitată. Asta s-a întîmplat însă cu mult timp în urmă.

— Cum s-a reușit atunci salvarea ? — l-am întrebat eu pe Nabou.

El mă privi absent. În ochii săi licărea reflexul flăcărilor. Fața era încremenită, gîndurile îi rătăceau probabil la mare distanță. Tresărind ușor, ca și cum l-ar fi chinuit ceva, desfăcu buzele.

— Atunci... Nu știu.

Dintr-o dată aveam în față un cu totul alt Nabou. Nu mai era stăpîn pe sine, superior, ca de obicei, ci epuizat, aproape lipsit de apărare.

Evident, Shelder observase și el această transformare ciudată. El spuse, ca pentru a abate discuția :

— Puteți fi mulțumit de Sindbad al dumneavoastră.

Din nou rece și sigur pe el, Nabou privi peste umerii lui Duval, spre tabloul de comandă..

— Mulțumirea nu este nimic altceva decît satisfacția că succesul așteptat s-a produs. Asta nu înseamnă însă că eventualitatea unui insucces a fost exclusă.

— Oamenii se pot înșela, observă Shelder.

— Desigur, pentru că logica lor este adesea marcată de emoții.

— Atunci găsiți că imaginea ideală a omului este o mașină de gîndit, fără viață emoțională ? — am întrebat eu.

El răspunse liniștit, fără asprime :

— Chiar dumneavoastră oferiți un exemplu pentru ceea ce este contrar.

Shelder izbucni în rîs.

— Ți-a făcut-o, Will ! Ești, cu adevărat, un pachet de nervi și de emoții. Apoi, întorcîndu-se spre Nabou spuse : Firește că ne lăsăm, conștient sau inconștient, conduși de emoții ; acestea sînt manifestări sufletești, care conferă existenței noastre culoare.

S-ar fi spus că Nabou nu înțelegea, și cuvintele care urmară, întăriră această impresie.

— Emoții, stări de spirit... Asta înseamnă să privești viața prin ochelari roz sau cenușii.

— Și totuși, sîntem în stare s-o recunoaștem.

— Pe drumul ocolit al erorii.

Shelder întrebă ironic.

— Și ce puneți în locul emoției ?

— Oportunitatea.

— Din fericire, sentimentele morale acționează ca frînă. A fost o vreme cînd omenirea considera oportun să realizeze bombe atomice. Tilhăria este oportună pentru tilhar și crima pentru criminal. Nu ?

— Progresul a rezolvat această contradicție.

— Dar progresul nu a venit de la sine ! am exclamat eu. Oamenii sînt cei care l-au realizat și îl vor realiza mereu, oameni cu inima caldă, sensibili. Ce ar fi lumea noastră fără dragoste, fără credință, compătimire și generozitate, fără omenia adevărată ? Dacă nu s-ar fi transformat de mult într-un deșert radioactiv, ar fi rămas, în cel mai bun caz, un haos de formule și de ecuații în care omul ar fi funcționat ca un mecanism biologic. Ar fi fost acesta un țel pe care merita să-l urmărim ?

— Dumneavoastră vorbiți despre dragoste și despre credință, nu însă și despre ură, răutate, invidie. Emoțiile nu funcționează doar ca frînă, ele pot să și dezlănțuie.

— Moralitatea noii societăți...

Nabou mă privi atît de ciudat, încît m-am oprit. În comparație cu el m-am simțit inferior. Faptul că, în această împrejurare, a trebuit să mă gîndesc la Yamina, m-a iritat și mai mult.

Am continuat pe un ton aspru :

— Ah, ce să mai vorbim ! Cu dumneavoastră nu se poate discuta despre aceste lucruri.

Mi s-a părut că primește violența mea liniștit, aproape cu satisfacție.

— Vă înșelați, asta mă interesează foarte mult, spuse el, în timp ce se pregătea să părăsească centrala. Totul mă interesează, chiar și reprezentarea dumneavoastră despre o lume a rațiunii pure.

Discuția cu Nabou m-a indispus. Nu-mi reușise să-i zdruncin recea autoîncredere. Nu îmi aminteam să mai fi întîlnit vreodată un om care să-mi fie atît de profund străin ca Nabou.

Sau poate că aversiunea mea își trăgea originea doar din iluziile mele în legătură cu Yamina ? Aveam oare idei preconcepute ? Nu voiam să cred că putusem să-mi pierd pînă într-atît controlul, și am presupus că antipatia se întemeia pe reciprocitate. Nu aveam însă nici o dovadă concludentă. Dimpotrivă, după propriile sale cuvinte, Nabou refuza să se supună emoțiilor. Asta era, ce-i drept, greu de priceput, însă corespundea întru totul cu observațiile mele de pînă acum. În cele din urmă, nu-mi rămînea decît speranța că la sfîrșitul călătoriei-test drumurile noastre se vor despărți imediat.

Pentru a scăpa de gîndurile acestea sterile, m-am retras în laborator și m-am cufundat în muncă.

Ușa se deschise de un lat de palmă. În deschizătură își făcu apariția capul Yaminei.

— E voie ? — întrebă ea surîzînd.

— Tu ai voie, Yamina.

— Te-am căutat peste tot. De ce te ascunzi ? Nici măcar la prînz n-ai fost în sala de mese.

— Într-adevăr, n-am auzit gongul.

Yamina se mișca prin cameră de colo-colo. Mina ei pipăia aparatele. La un moment dat, se opri lîngă mine și privi hărțile geologice pe care le realizam după oscilagrame.

— Cum arată prada ? — întrebă ea.

— Foarte bună ! Am desfăcut o planșă. Vezi, chiar în straturile superioare am înregistrat pungi de gaz metan de o întindere uriașă. Avem de a face aici cu precădere cu sedimente marine din pliocen. Și acolo : neregularități magnetice, zăcăminte de titan, crom, nichel. Pegmatite cu un important conținut de thorium. Zăcăminte radioactive sînt peste tot din belșug. Aceste conglomerate de cuarț au un conținut de aproape 2% uraniu.

— Ce bogății nefolosite ! — se miră Yamina.

— Marea se așterne ca o pînză imensă peste acest tezaur pe care pînă acum nu l-au zărit ochii nici unui om.

Ea urmări liniile și punctele mișcătoare de pe ecranul oscilografului.

— Tradu-mi, te rog, limba Pămîntului.

Și eu i-am povestit despre lumea minunată care ni se dezvăluia, despre straturile colosale de sfărîmături de minerale și despre sedimentele vechi de milioane de ani, ale unor rămășițe organice, de pe fundul oceanelor, despre riurile enorme de magmă de bazalt, granit și cuarț limpede ca sticla, care izbucniseră din interiorul Pămîntului și, amestecate cu filoane sclipitoare de aur și de argint, împietriseră.

I-am vorbit despre diversitatea fabuloasă a mineralelor, despre toate acele prisme, piramide, octaedre și romburi strălucitoare, despre splendoarea ametistelor violete, a corundului și turmalinei roșii sau albastre, a calcedonei, smaragdului, aqua-marinei, a cristalelor de stîncă și a stelelor de diamant din adîncurile întunecate.

— Destul, Will, destul ! — strigă Yamina rîzînd. A început să-mi vîjîie capul !

— Îmi pare rău.

— De ce ? A fost minunat ! Îți stăpînești imperiul, ca legendarul Laurin *.

— Da, este imperiul meu. Dar de stăpînit îl vor stăpîni abia cei care vor veni după noi.

---

* Laurin = rege al piticilor, în legendele tiroleze.

Ea zîmbi și mă privi cercetător.

Am scotocit printre hărți, pentru a scăpa de privirea ei. Ezitînd, ea veni mai aproape.

— Ai vrut să-mi spui ieri ceva. Ai uitat ?

Nu mă așteptam să-și mai aducă aminte de asta. Nu mi-a venit ușor să-mi ascund bucuria. Să renunț la reținerea de pînă atunci ? Momentul părea prielnic. Pînă la urmă, nici nu era totul atît de complicat pe cît mă temeam. Ce frumos ar fi ! O ceremonie simplă de logodnă, în cercul intim al colegilor, un toast al conducătorului expediției pentru fericita pereche... Parcă nu am fi avut alte griji ! În realitate, trebuie să-mi fi pierdut mințile. Bine că Hayl și Maktabi nu bănuiau ce se întîmpla cu mine. Totuși, era greu să tac acum, al naibii de greu.

— Will, iarăși visezi !

— Iartă-mă. Ieri, ai spus ? A, da... Nimic important.

— Te ferești de mine. Îți mai amintești de seara din Baalbek ? Am sperat că vom deveni prieteni.

— Prieteni, da... Nu puteam să mă opresc să nu întreb : Și Nabou ?

— Ce legătură are Nabou cu asta ? Din cuvintele ei se desprindea o mirare sinceră. Ești... un om ciudat.

Uluit am privit-o.

— Poate, Yamina. Ba mai mult, sigur.

ANTILUMEA

Sindbad străpunsese *sima*, crusta inferioară a Pămîntului. Nava se afla la șapte mii de metri sub fundul mării, și se apropia de zona mantalei terestre. În aproximativ șaisprezece ore trebuia să atingă granița prevăzută. Era o adîncime care corespundea uneia de șaizeci de mii de metri sub continent.

Nu știam ce ne aștepta acolo. Puteam să ne sprijinim doar pe ipoteze. În orice caz, felul în care decursese călătoria pînă acum ne îndreptățea să presupunem că nava va corespunde și pe mai departe.

Era noapte, sau mai bine spus, repaos. Ca și în cazul călătoriilor cosmice, păstraserăm ritmul de douăzeci și patru de ore.

Voiam să dorm, nu găseam însă liniște. Pulsul îmi bătea repede și puternic. Membrele îmi erau ca de plumb. O durere înțepătoare îmi pulsa în tîmple. Ce semnificau aceste simptome ? Străpungeau radiații dăunătoare nava ? Dozimetrele nu indicau așa ceva. Și nici presiunea exterioară, care creștea în permanență, nu putea fi de vină. Totuși, forța de gravitație crescuse acum sensibil.

M-am ridicat scăldat în sudoare și am privit spre Schelder. Dormea adînc. Respirația lui era regulată. Cu siguranță că nu era chinuit de coșmare.

M-am sculat nedumerit. Dacă aș fi fost pe o navă obișnuită, atunci aș fi putut să urc pe punte, pentru ca aerul nopții să-mi răcorească fruntea și să ascult freamătul adormitor al mării. Aici însă nu era nimic altceva decît scrîșnetul șenilelor și pufăitul gazelor descătușate.

Ca un bețiv, m-am îndreptat bîjbîind spre baia cabinei și mi-am scufundat capul în apă. Asta făcea bine. Apa proaspătă și curată, în mijlocul urletelor de iad !

După ce m-am răcorit m-am simțit ceva mai bine. De dormit însă, nici vorbă. M-am îmbrăcat lejer și m-am strecurat afară.

Coridorul principal era pustiu. O lumină palidă cădea pe ușî. Una dintre ele era întredeschisă. Era ușa de la cabina Yaminei.

Voci slabe îmi ajunseră la ureche. Yamina vorbea cu Nabou. Nu înțelegeam însă nici un cuvînt. Convorbirea se desfășura în arabă.

Nabou în cabina Yaminei, la această oră ! Am înregistrat faptul ca și cum aș fi citit un instrument de măsurat. El nu declanșă în mine nici o reacție. Totul îmi era indiferent. O inexplicabilă opacitate îmi bloca gîndirea și îmi paraliza membrele.

Cu greu m-am transportat mai departe. În difinitiv, unde vroiam să merg ? Nu știam. Un zgomot îmi atrase atenția. Venea din cabina lui Khoram. Radiotelegrafistul gemea, se zvîrcolea în așternut.

Am bătut la ușă. Nici un răspuns.

După ce am mai bătut o dată, am deschis ușa și am pătruns ezitînd înăuntru.

În cabină ardea lumina. Ventilatorul zbîrnîia deasupra patului pe care se afla întins Khoram, complet îmbrăcat. Haina și cămașa fuseseră desfăcute. Pieptul îi tresărea printre răsuflările scurte. Părul negru și creț stătea încîlcit pe fruntea udă de sudoare. Ochii săi mari, încercănați, priveau spre mine, fără să se miște.

— Ai nevoie de ceva, Khoram ? M-am apropiat de el, clătinîndu-mă.

Abia își mișcă buzele uscate.

— Nu știu. Mă simt mizerabil.

— Și eu mă simt la fel, am spus eu. Să chem doctorul?

El ridică mîna, apoi o lăsă istovit să cadă.

— Nu.

— Dacă am ști măcar ce se întîmplă ! A trebuit să mă sprijin.

Un timp, Khoram tăcu ținînd ochii închiși. Apoi mă izbi privirea lui dușmănoasă.

— Pentru ce ne tîrîm de atîta timp în interiorul Pămîntului ?

Această revoltă bruscă m-a înspăimîntat. Poate că depășisem o granită dincolo de care ne pîndeau pericole nebănuite ?

— De ce ? — gîfîi Khoram.

Liniștindu-l, l-am împins înapoi, pe pernă.

— Încă vreo cîteva ore și pe urmă s-a terminat.

— Poate, spuse el batjocoritor. Atunci ne vom duce cu toții.

— Fii serios ! M-am uitat la degetele sale care tresăreau. Mi-am amintit din nou de cuvintele lui Hayl, pe care le rostise atunci, în Antelias : „În ciuda tuturor certitudinilor, rămîne un risc, o necunoscută în ecuație..." Omul ăsta trece cu capul prin ziduri.

— Lui Nabou îi este indiferent, mîrîi radiotelegrafistul.

— Cum poți vorbi așa, Khoram !

— Așa este. Își închipuie că este infailibil și ne tratează pe noi ca pe niște marionete. Bilar spune același lucru. Chiar și în legătură cu doctorul Farah are ceva de obiectat. Și ea este colaboratoarea lui cea mai apropiată !

— Nabou este aspru, puțin accesibil, dar nu este nedrept. Abia rostisem aceste cuvinte și mi-a părut rău. Ce tot pălăvrăgeam eu ? În fond, părerea lui Khoram despre Nabou era cît se poate de exactă.

Telegrafistul se întoarse cu fața la perete. Nu mai lua notă de prezența mea. Am plecat, după ce i-am aruncat o ultimă privire îngrijorată.

Ușa de la cabina Yaminei era acum închisă. Coridorul se întindea în fața mea liniștit și pustiu.

Nici de la punctul de comandă nu mai puteau fi auzite voci. Mi-a venit ideea că Nabou trebuia să fie acolo. Obișnuia să preia voluntar serviciul de noapte, cu toate că și în timpul zilei putea fi aproape mereu întîlnit undeva. Cînd dormea de fapt ?

Deasupra mea și sub pașii mei scrîșneau dinții șenilelor. Din cînd în cînd mugeau gazele. Urechea se obișnuise de mult cu zgomotele acestea neliniștitoare. În clipa aceasta însă, le înregistram cu o claritate dureroasă. Dacă milioanele de tone de rocă de deasupra lui Sindbad s-ar prăbuși și ar zdrobi nava ?

Firește, știam că lucrul acesta era exclus. În comparație cu masivitatea crustei terestre, galeria pe care o străpungeam era nu mai mult decît un canal subțire ca un ac. Și totuși, mi se strîngea inima, făceam eforturi să respir. Fără îndoială, eram bolnav. Oare le mergea și celorlalți tot așa ? Nu trebuia să-l înștiințez pe Nabou ?

Am vrut să pătrund în laborator pentru a mai controla o dată instrumentul care indica nivelul de radiație, dar n-am mai fost în stare să mă tîrăsc decît pînă la cabina mea.

Shelder continua să fie cufundat într-un somn adînc. Avea o înfățișare liniștită, relaxată. Să-l trezesc pentru a-i cere ajutor ? Nu aveam putere nici pentru atît. Fără să mă dezbrac, m-am prăbușit pe pat.

Dincolo de pleoapele care tremurau, vedeam o mare de flăcări. Luminozitatea era dureros de pătrunzătoare. Dar erau oare cu adevărat flăcări care pilpiiau ? Sau mai degrabă materie radioactivă care se dezintegra neîntrerupt ? Zăbrele de cristal se dizolvau, topindu-se ca niște stele de gheață. Nu mai existau forme. Totul curgea într-o mișcare haotică, revenind la starea primordială.

În mijlocul acestui ocean de energie dezlănțuită, plutea nava ! Cît timp va mai rezista oare cuirasa ei de silunit ? Indicatoare dansau în fața ochilor mei, ace tremurătoare desenau curbe abrupte, lămpi semnalizatoare fulgerau îngrijorător.

Zece, douăzeci, cincizeci de mii de metri adîncime ! Degetele se crispau pe butoanele de reglaj. Flăcările cuprindeau nava...

Dintr-o dată mă cuprinse o lumină binefăcătoare de amurg. Mă aflam pe un trotuar rulant, în Beirutul cuprins de înserare. Și alături de mine era bătrînul acela cu videofonul de buzunar. El îmi făcu semn cu capul și spuse : „Baalbek ! Trebuie neapărat să-l vedeți !“ Apoi figura lui împrumută trăsăturile Yaminei, care îmi făcu semn cu ochiul. O mînă albă, nervoasă, o smulse de lîngă mine. „Emoții ? Ce înseamnă asta ? Te joci cu moartea, omule!“, îmi șopti o voce aspră, la ureche.

Un fulger mă orbi. Am desfăcut ochii mari. Shelder era aplecat asupra mea. Privirea sa îmi aluneca cercetătoare pe față.

— Ce s-a întîmplat ? — am întrebat eu agitat.

— Gemeai, spuse Shelder.

I-am simțit mîna pe frunte, apoi mi-a luat pulsul.

— Un moment ! Umbla la masa lui. S-a auzit un ușor zornăit.

Epuizat am închis ochii.

— Cît e ceasul ?

— Trei, răspunse el. Cu o mișcare rapidă îmi suflecă mîneca. O atingere rece, o înțepătură.

Ceva fierbinte îmi străbătu venele.

— Khoram ! Și el..., am mai murmurat eu, apoi mi-am pierdut cunoștința.

La bord, începutul zilei era la ora șase. Ne trezea Sabi. Pumnul său de robot ar fi putut scula și morții.

Eram încă puțin istovit. Un duș îmi alungă însă repede starea de slăbiciune.

— Mizerabilă noapte. Ce s-a întîmplat în definitiv cu mine ? — l-am întrebat eu pe Shelder, în timp ce mă îmbrăcam.

El înălță din umeri.

— Evident, o suprasolicitare a sistemului nervos, o încordare sufletească.

— Nu înțeleg, am spus eu respingînd explicația.

Shelder îmi aruncă o privire scurtă, fără să mai întrebe altceva.

— Cum se simte Khoram ?

— Ceva mai bine.

Am plecat să luăm micul dejun.

În sala de mese i-am întîlnit pe Yamina și pe Oswin Hayl. În timp ce Oswin aproape că nu-și înălța privirile de pe beefsteakul său, Yamina ne făcu semn cu ochiul.

— Nu te bucuri deloc, Will ?

— Nu știu ce motiv aș avea, am răspuns eu rezervat.

— Păi, astăzi este ziua cea mare. Vom atinge punctul cel mai adînc al călătoriei noastre.

— Într-adevăr. În jurul orelor douăzeci. M-am întors spre Sabi, care tocmai înainta grăbit.

Atitudinea mea rece o va fi iritat pe Yamina. Simțeam că mă observa. În cele din urmă spuse :

— Nu te simți bine ? Ești atît de palid !
— Am dormit prost.
— Nu același lucru îl pot spune despre mine.
— Hm. Și Nabou ?
— Cum așa ? De ieri seară nu l-am văzut.

Trei dimineața — asta numea ea ieri seară ! mi-am spus eu revoltat și l-am întrebat pe Hayl :

— Cine este acum de serviciu în față ? În felul nostru de a vorbi pe navă, prin „în față" se înțelegea punctul de comandă.

— Maktabi l-a înlocuit pe căpitan, îmi explică Hayl. Duval se plîngea de puternice dureri de cap.

Uimit, l-am privit pe Shelder.

— Va trebui să-i spunem lui Nabou.

Hayl făcu semn că nu.

— Un fleac !

— Poate că nu, replică Shelder. Khoram este și el bolnav.

— Asta nu poate fi o întîmplare, spuse Yamina îngrijorată.

— Vom vedea, observă Shelder.

Ne-am terminat micul dejun în tăcere. Desigur, fiecare dintre noi își făcea griji în legătură cu misterioasele simptome de boală. Yamina părăsi prima sala de mese, pentru a-l înlocui pe Bilar. Imediat plecă și Shelder. Voia să se ocupe de Duval. Așa că am rămas singur cu Hayl.

Hayl îl observa gînditor pe Sabi, care curăța masa în grabă.

— Unui automat, așa ceva nu i s-ar întîmpla.

— Crezi că este exclus ca automatele de o clasă superioară să fie vătămate în funcțiunile lor de vreo radiație oarecare ? — l-am întrebat eu.

— Automatele sînt invulnerabile la radiații, în interior ca și în exterior. În definitiv, centrul lor energetic emite el însuși particule. Dar cum așa, radiații ? Nava este doar îndeajuns de protejată.

— Să sperăm. O certitudine ne va da abia evaluarea exactă a înregistrărilor dozimetrice. Gîndește-te că ne apropiem de o zonă a Pămîntului a cărei alcătuire o bănuim doar.

Hayl scutură indignat capul.

— Sistemele de alarmă lucrează perfect.

— Și dacă totuși, ca urmare a unor influențe exterioare necunoscute, ele nu vor funcționa ? Din noaptea trecută mă muncea îndoiala în legătură cu siguranța sistemelor noastre automatice.

— Atunci rămîne tocmai riscul pe care, oricum, îl consideri ca fiind inevitabil, ripostă el dur.

— Îmi aduci aminte de discuția noastră din Antelias, Oswin. Atunci ne-ai dat să înțelegem că în scurt timp vom avea la dispoziție biomate. Asemenea — cum să le spun ? — organisme artificiale nu ar fi la fel de periclitate ca și noi, dacă ar fi trimise în locul nostru, într-o astfel de expediție ?

— Ele vor fi mai sensibile decît automatele convenționale, acceptă el, după ce ezită puțin. În comparație cu acest defect, există însă avantaje decisive.

— Rămîne deschisă întrebarea dacă un proiect atît de problematic, cum este construcția unor biomate, rentează pur și simplu.

Hayl mă fulgeră cu privirea.

— Pentru a proteja vieți omenești, nimic nu poate fi prea costisitor sau prea dificil !

— Bineînțeles. Vreau doar să spun că a produce un automat biologic nu este în fond o treabă simplă.

— Un biomat nu este produs, ci dezvoltat. Hayl părea indignat de neștiința mea. Pînă ce poate intra în funcțiune, adică pînă ce este desăvîrșit din punct de vedere fizic și spiritual, pot trece cel puțin douăzeci de ani.

— Ca la oameni ?

— Ceva asemănător. Noi vom lăsa natura să lucreze. În orice caz, după voința noastră. Codul genetic — într-o oarecare măsură, cheia vieții — ne este cunoscut. Nu îl putem încă utiliza după cum am dori. Cine cunoaște notele, nu este încă muzicant. În cîțiva ani vom fi capabili și de asta.

L-am privit cu dezaprobare pe Hayl.

— Biomatul va crește deci ca un om ?

— Da. Și cunoștințele le va dobîndi după principiul hipnopediei, spuse Hayl simplu.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce îl mai deosebește pe biomat de om, Oswin ?

Hayl zimbi.

— Nu va avea suflet.

— Un monstru ? Asta e nebunie curată !

— Biomatul va fi ceea ce vom face din el : un ajutor al omului. Te-ai liniștit ?

— Nu pe de-a-ntregul. Dacă s-ar întîmpla ca un biomat să se deregleze și să provoace nenorociri ?

— Nu ar putea și nici nu ar dori așa ceva. Caracterul său — în măsura în care ne este permis să vorbim de el — ba chiar raporturile sale față de oameni, ca și față de societate, și le poate exprima numai în limitele granițelor pe care i le va fixa un program de bază. Asta corespunde *input*-ului unui automat tradițional.

Ia-l ca exemplu pe Sabi al nostru. El ar avea forța de a te amenința serios. Dar la el, lucrul acesta, pur și simplu, nu se poate întîmpla, fiindcă nu a fost inclus în programul după care funcționează. Tot ceea ce e de natură cibernetică poate fi dirijat. Lucrul acesta este valabil și pentru sistemele biologice.

— Așadar se poate imagina că însușirile unui om, care duc la o comportare nesocială, ar putea fi, într-o oarecare măsură, influențate din interior ?

— În cazul sintezei unui biomat așa se va proceda. Nu există informații ereditare care ar putea fi deficitare. Din punct de vedere al caracterului el este, ca să spunem așa, imun. În cazul omului, lucrurile stau altfel. El transportă cu sine, din generație în generație, un fond ereditar străvechi. Dacă aici se produc conexiuni greșite, atunci acestea se vor exprima în defecte cum ar fi predispoziția pentru bolile ereditare, afecțiunile psihice și așa mai departe.

Cunoștințele noastre despre alcătuirea purtătorilor de informație ne permit să intervenim pozitiv în astfel de situații, în orice caz, pe o cale indirectă. Putem deci să influențăm favorabil tendința de dezvoltare, aproape chiar direcția ulterioară a evoluției. Totuși, reacțiile psihice la mediul ambiant, infinit de multiple, se sustrag artei dirijării. Aceasta este una dintre diferențele cele mai importante dintre om și automat.

— Am impresia că în cazul acesta ne îndreptăm spre o situație în care nu o vom scoate prea ușor la capăt, am mărturisit eu.

Hayl își strîmbă ironic gura.

— Cînd primii anatomiști au disecat un cadavru omenesc, probabil că au gîndit la fel. Trebuie să ai curajul de a privi în spatele cortinei.

În cursul orelor următoare, echipajul nu își părăsi posturile. Sindbad se deplasa cu viteză redusă prin partea superioară a mantalei terestre.

Observam din laborator desfășurarea evenimentelor. Shelder se afla și el aici. Radiotelegrafistul și Duval nu îi mai produceau nici un fel de griji. Își îndeplineau din nou serviciul. Simptomele de boală dispăruseră la fel de repede pe cît apăruseră.

Deși toate instalațiile de avertizare funcționau automat, nu am lăsat din mînă maneta de pilotare. Instrumentele de măsură indicau anomalii în structura rocilor de profunzime, pe care presiunea enormă și radioactivitatea care creștea în permanență le încingeau din ce în ce mai mult. Dincolo de norii de gaze produși de instalația de foraj, se contura o lumină verzui metalică.

Privirea lui Shelder era agățată de oscilograf.

— Acum situația devine critică, murmură el.

— În curînd vom putea spune că am izbutit, l-am liniștit eu.

El vroia să-și ascundă nervozitatea și încercă să glumească.

— Ei, pînă în centrul Pămîntului mai e puțin.

— O temperatură solară și o presiune de cîteva milioane de atmosfere — mulțumesc !

— E sigur ?

— Dovezi nu există. Presupuneri, ipoteze, calculele unor oameni inteligenți. Nimic mai mult.

Din cabina radiotelegrafistului putea fi auzită vocea lui Klimos. Era în legătură permanentă cu Byblos.

Deodată, vocea lui Nabou se auzi în difuzor :

— Măriți cu trei grade unghiul de înclinație !

Shelder mă privi speriat.

— De ce asta ? Perîcol ?

— Da de unde ! Probabil că vrea să ajungă mai repede la țintă.

Am corectat direcția razei laser și am transmis punctului de comandă confirmarea executării ordinului.

Imediat apoi veni indicația :

— Viteza plus două zecimi !

Yamina mă chemă din centrala energetică.

— Poți răspunde de asta, Will ?

— Da, am spus eu scurt. Eram surprins. Întrebarea Yaminei însemna o critică deschisă la adresa lui Nabou. Toate stațiile navei erau legate între ele printr-o rețea radiofonică. Nabou trebuie deci să fi auzit cuvintele ei. Dar tăcea. Să fi existat din nou neînțelegeri între cei doi ?

— Alo, Yamina ! — am strigat eu.

Ea răspunse imediat.

— Da, Will ?

— De ce m-ai întrebat ?

— Ca geolog, tu ești cel care are ultimul cuvînt.

Vîjîitul agregatelor de foraj spori. Sindbad înainta mai repede spre adîncuri.

MINUNEA

Puțin după orele treisprezece, sondele indicau modificări. Erau umbre de o mărime considerabilă. Am oprit motoarele.

— Ce s-a întîmplat ? — strigă Hayl din centrala de comandă.

— Am dat peste niște cavități mari.

— Dar le putem ocoli. Sau nu ?

— Firește. Mai sînt două sute de metri pînă acolo. Dar ar trebui să vedem despre ce este vorba.

— Activitate vulcanică ?

— Nu, stagnează.

— Hm.

Nabou interveni și el. El nu vorbi cu mine, ci cu Khoram.

Imediat apoi, difuzoarele rețelei de bord răsunară pe întreaga navă.

— Toți colaboratorii în sala de mese pentru consfătuire, vă rog !

Dorea Nabou să-și însușească propunerea mea ? Era o acțiune temerară. Am mai examinat încă o dată imaginea ecoului. Nava se afla la baza unei mari cavități. La o înclinare a direcției de înaintare cu încă numai cîteva grade, obstacolul ar fi putut fi ocolit pe dedesubt.

În sala de mese Nabou mă invită să dau explicații exacte.

Firește că nu puteam spune decît ceea ce indicau instrumentele.

— O peșteră atît de mare — are o lungime de cîțiva kilometri — care să nu aibă legătură cu o vatră vulcanică, este neobișnuită pentru această adîncime.

— Ești sigur, Will, că nu este vorba de activitate vulcanică ? — mă întrebă Maktabi.

— Doar dacă toate aparatele de măsură s-au defectat.

— Să cercetăm peștera ! — ceru Yamina.

— Dacă ne aflăm la nivelul pardoselii, nu e nevoie decît să înaintăm în interior, fu de părere Hayl.

Maktabi era hotărît împotrivă.

— Să punem în primejdie nava ? În nici un caz. Va trebui să ne menținem deschisă posibilitatea retragerii și, la nevoie, să ocolim regiunea.

Am fost de acord cu Maktabi.

— În zona aceasta, fiecare pas trebuie să fie chibzuit cu grijă.

— Cum altfel vreți să ajungeți în peșteră ? — întrebă Shelder.

— Pe jos, răspunse simplu Nabou.

— Ce, vreți... ?

— Avem la dispoziție costume speciale de scafandru.

— Totuși, lucrul acesta mi se pare prea riscant, și ca medic am rezerve.

— Costumele de scafandru sînt sigure. Nabou ne privi pe toți. Cine este pentru excursie ?

El ridică primul mîna. Yamina, Hayl și cu mine eram pentru. Schelder se pronunță împotrivă. Maktabi ezita și se abținu de la vot. Privirea lui Nabou căzu asupra mea.

— Vom înainta cú nava pînă ce vom putea realiza o galerie de pătrundere. Apoi o pornim la drum. Primul sînt eu. Dacă nu există nici un pericol, urmează Yamina, Hayl și dumneavoastră.

— Yamina ar trebui să rămînă la bord, am fost eu de părere.

Ea mă privi provocator.

— Pentru care motiv ? Aș vrea să fiu și eu de față !

— Atunci, pregătiți-vă, spuse Nabou. Maktabi, dumneavoastră preluați comanda navei cît timp sîntem pe drum.

Sindbad începu să se apropie de cavitate. Nava fu apoi din nou oprită. Dezintegratoarele topiră roca pînă ce apăru o gaură întunecată.

A trebuit să aşteptăm puţin pentru ca temperatura să coboare. Între timp am îmbrăcat costumele de scafandru. Nu era uşor să te strecori în echipamentul acesta incomod.

Shelder ne ajută.

— Am senzaţia că sînt de prisos, se plînse el.

— Vino cu noi ! — strigă Yamina din platoşa ei transparentă, vîslind caraghios cu braţele terminate într-un fel de ghiare.

— E mai bine dacă rămîi aici, ca rezervă, îi spuse Hayl lui Shelder. Poate că va fi nevoie de tine.

— Iar le vezi pe toate în negru ? — am bombănit eu.

— Unde este Nabou ?

— E deja în ecluză.

— Atunci s-o pornim !

Ecluza de la proră se afla sub punctul de comandă. Nabou o părăsise deja. Pe ecran îl văzurăm stînd chiar în faţa navei.

— Alo, Nabou ? Care e situaţia ?

— Totul e în ordine.

— Cum ne auziţi ?

— Bine.

— Nu e nevoie de cablu telefonic ?

— Nu.

Ne-am temut că poate vreo influenţă oarecare ar putea să deranjeze aici comunicaţia radio a costumelor de scafandru. Nu era cazul.

Nabou se îndrepta cu paşi grei spre punctul de pătrundere în peşteră. Pînă acolo erau cam şaptezeci de metri. Mergea ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. N-am putut să nu-i admir în secret curajul. Dispăru în golul căscat ca un gîtlej lacom. Din interiorul peşterii izbucneau aburi subţiri, cenuşii.

— Nabou !

— Aşteptaţi !

Ascultam încordaţi. Tăcerea se prelungea.

— Nabou ! — strigă Yamina îngrijorată.

Devenisem şi eu nervos. De ce nu se făcea auzit ? Ce însemnau aceste crîmpeie de ceaţă care continuau să năvălească din orificiu ?

— Cu siguranță că mai întîi cercetează, bombăni Hayl. Nu avem nici un motiv să ne îngrijorăm.

În fine, Nabou ne chemă.

Am ieșit din ecluză. M-am învîrtit în jurul navei. Monstrul sclipitor din galerie oferea o priveliște stranie. Ferindu-mi ochii de lumina reflectoarelor cu mîna, l-am recunoscut pe Maktabi, în spatele geamului punctului de comandă, și în jurul lui restul echipajului.

Vocea lui Khoram îmi răsună strident în urechi.

— Rămîneți pe recepție !

Mersul era obositor. Simțeam că am o greutate dublă. Yaminei îi mergea, firește, la fel. Prin geamul căștii de protecție i-am văzut fața înroșită de încordare.

— Reglează temperatura la cincisprezece grade, altfel nu reziști, am sfătuit-o eu.

Hayl se afla deja la intrarea peșterii. El lumină cu lanterna în beznă. „Hm !", l-am auzit eu mormăind.

Cu precauție, am trecut peste rîul de magmă cu vîrfuri ascuțite. Orbiți încă de lumina vie din galerie nu am recunoscut la început nici un amănunt. Aburii care pluteau în jurul capetelor noastre împiedicau vizibilitatea.

Treptat, ochii ni se obișnuiră cu întunericul și văzurăm deodată, în fața noastră, la lumina puternică a lanternelor, o lume care semăna cu Hadesul din imaginația mea.

Deasupra noastră pluteau nori grei, cenușii. Înălțimea reală a cavității nu putea fi stabilită. „Peisajul" era alcătuit din cocoașe netede și din adîncituri. Nici o altă formă deosebită de relief, nici stînci, nici praf. Doar o masă indiferentă care sclipea metalic în clipa în care vreo rază de lumină cădea asupra ei.

În ochii Yaminei se citea spaima. Veni mai aproape de mine.

M-am uitat la termometrul de la încheietura mîinii. Trei sute de grade !

O regiune nu prea frumoasă, murmură Hayl.

— O bulă imensă, în interiorul Pămîntului.

— Și acolo, sus ?

— Probabil vapori de metan.

— Iată-l pe Nabou ! — spuse Yamina.

Departe, în fund, se ivi un punct luminos.

— Alo, Nabou ! Aţi găsit ceva ?

— Veniţi încoace !

Pînă la el erau cam cinci sute de metri. Am început să mărşăluim în direcţia lui.

Sclipirea luminoasă din orificiul de trecere se micşora, în timp ce lumina lui Nabou devenea mai mare. Pe drum am desprins de pe sol cîteva fragmente pentru analiză. Erau foarte grele, substanţa din care erau alcătuite avea o densitate neobişnuită. I-am întins Yaminei un fragment. Se arătă uimită de greutatea lui.

— E de mirare că ne mai putem mişca, gîfîi ea.

— E destul de anevoios, spuse Hayl. Numai să nu scăpăm din ochi galeria, că atunci sîntem pierduţi ! În monotonia asta ne putem uşor rătăci.

Îngrijorarea lui Hayl era îndreptăţită. În afara cercului de lumină al lanternelor noastre nu existau alte repere de orientare şi semnalele navei deveneau cu fiecare pas mai slabe.

— Nabou, pentru numele lui Dumnezeu, de ce aţi înaintat atît de departe ? Ce aţi găsit acolo ?

— Veniţi ! — repetă Nabou.

Cînd, în sfîrşit, îl ajunserăm, stătea pe o movilă mică şi arăta cu mîna în jos.

În faţa noastră se întindea un lac. Ba nu, trebuie să fi fost o mare. Netedă ca oglinda, dar avînd o culoare cenuşie închisă, se pierdea în depărtare, acolo unde norii de metan coborau pînă la suprafaţa ei.

— Apă ? — întrebă Yamina.

— Evident, spuse Nabou. Temperatura e de trei sute de grade.

— Nici măcar nu fierbe.

— La presiunea care domneşte aici, punctul de fierbere se află mult mai sus.

Pe suprafaţa apei apăreau din cînd în cînd băşici leneşe.

— Poate că e vorba de un rest al oceanului primordial, închis în interiorul Pămîntului de miliarde de ani, am presupus eu.

— Nu m-ar mira deloc dacă un ihtiozaur şi-ar scoate capul din bulionul ăsta. Yamina se scutură de oroare.

— Absurd ! spuse Hayl. Gîndiţi-vă la temperatura apei ! Din partea mea, mare primordială, dar fără viaţă. Nici măcar în stare de coazervat. *

L-am contrazis.

— N-aş decide atît de repede, Oswin.

Yamina se uită cu sfială în jur.

— Ce părere aveţi, Nabou ?

— Aici este viaţă ! Ne arătă cu raza de lumină a lanternei sale un anumit loc de pe sol.

O urmă umedă, întunecată, gelatinoasă.

— Şerpi ?

— Nu, mai degrabă melci, melci uriaşi.

— În apa aceasta fierbinte ? Imposibil !

— Iată aici aceeaşi urmă ! Şi acolo alta.

— Da, peste tot în jurul nostru, spuse Nabou. Rămîneţi pe loc ! Nu stingeţi lumina !

El păşi spre mal şi intră în apă. După cîţiva paşi se scufundă.

— Cum puteţi îngădui aşa ceva ? — strigă Yamina turburată.

Indecis, l-am privit pe Hayl.

— Ce facem ?

— Aşteptăm !

Trecură un minut, două, trei.

— Mă duc după el, am spus eu.

Yamina nici nu vroia să audă de aşa ceva.

— Atunci toţi !

— Aţi înebunit ? — zbieră Hayl. Dacă trebuie neapărat, atunci să meargă doar Will.

El mă împinse în piept cu cleştele de la mînă.

— Te întorci imediat înapoi, ai auzit ? Orice s-ar întîmpla acolo, trebuie întîi să ne sfătuim. Doar vezi că de acolo, de jos, legătura radio cu noi nu funcţionează.

Apa se închise deasupra mea. Era tulbure. Lumina lanternelor nu răzbătea nici măcar la un metru.

— Alo, Nabou !

— Aici !

---

* coazervat = sistem de molecule de albumină în oceanul primordial, cu un metabolism primitiv.

Am răsuflat ușurat, am împins puternic cu brațele în apă și am pornit-o pe urmele strigătului său. Fundul era alunecos și ceda treptat. Uneori, cîte o bulă se ridica în sus, legănîndu-se.

Prin apeluri permanente l-am găsit pe Nabou. Adîncimea era cam de zece metri. Fascicolul de lumină al lanternei sale dansa neîntrerupt.

— Nu se vede nici o ființă vie, am spus eu. Povestea cu melcii trebuie să fi fost o eroare.

— Stingeți lumina !

Ambele lanterne se stinseră.

— Pentru ce ?

— Țineți-vă cît mai aproape de mine !

Deodată am avut sentimentul că sînt împins înainte. Brațele îmi erau imobilizate. Am încercat să-mi fixez picioarele pe sol. Degeaba, cu toată forța mea de urs, ceva mă împingea mai departe, cu o putere blîndă.

— Lumină !

— Ce a fost asta ? Acuma a trecut.

— Ființe vii.

— Nu cred.

— Se tem de lumină. Cît timp lanternele sînt aprinse, sîntem în siguranță.

— O presiune înfiimplătoare. Vreun curent sau așa ceva.

— Să mai încercăm o dată !

Același rezultat. Am fost cărați din loc mai mulți pași. Cînd se făcu din nou lumină, am desprins aparatul de filmat, care era montat în costumul de scafandru.

— De prisos, fu de părere Nabou. El reacționa în această împrejurare că de obicei, în timp ce mie mi se ridicase părul în cap.

— Credeți cu adevărat că sînt animale ?

— Animalele atacă sau fug. Ceea ce s-a întîmplat aici nu se poate numi atac.

— Vreți să spuneți că este vorba de o comportare premeditată... inteligentă ?

— Vom vedea. Apucați-mă de mînă ! Țineți-vă cît se poate de tare. Să nu lăsați în nici un caz lanterna din mînă !

Am stins lumina din nou.

— S-o înregistreze oare, cu adevărat ?

— Cel mult ca durere.

Convorbirea noastră radio nu-i deranja. Am fost împinşi înainte, cu toate că ne-am împotrivit. De fapt, împotriva cui ? Părea că forţa aceasta, căreia nu i te puteai împotrivi, nu provenea de la nimic material.

Fundul apei se înălţa încet.

— Ce vor face cu noi ?

— Nu par să aibă intenţii rele.

— Dar vor ceva precis.

— Să aşteptăm !

Am fost scoşi din apă şi ne-am trezit dintr-o dată pe mal. Senzaţia de a fi supuşi unei constrîngeri trecuse.

Am privit în jur fără să pot scoate o vorbă. Undeva, departe, se legănau două puncte luminoase.

— Yamina ! — am strigat eu. Simţeam nevoia să-i povestesc întîmplarea prin care trecusem.

— Wil, în sfîrşit ! Unde eşti ? L-ai găsit pe Nabou ?

— Venim !

Nabou aprinse lanterna şi lumină solul. Peste tot, urme de melci !

— Ne-au luat drept intruşi, dar nu ne-au atacat, ci ne-au transportat... departe de imperiul lor, a constatat Nabou.

Am privit urmele, apa gîlgîitoare. Sudoarea mi se scurgea de-a lungul frunţii.

Singur nu prea ai fi rezistat, am recunoscut eu. Şi dintr-un sentiment spontan de recunoştinţă, am vrut să-i strîng mîna lui Nabou. Cînd i-am văzut însă faţa palidă, imobilă, în spatele geamului căştii de protecţie, am lăsat braţul să cadă. În mediul acesta fantomatic resimţeam cu deosebită tărie răceala care venea de la el.

Arătînd cu capul spre punctele luminoase, Nabou spuse :

— Ne aşteaptă.

Ne-am grăbit înapoi. Mă ţineam cu greu după el. Părea să nu fie deloc marcat de oboseală.

Foarte îngrijorată, Yamina i se adresă imediat lui Nabou :

— Nu vi s-a întîmplat nimic ?

Pe el îl întreba, nu pe mine ! Asta m-a necăjit.

— Am scăpat, răspunse el scurt.

În fine, Yamina luă cunoștință și de prezența mea.

— Povestește tu, Will !

Îmi trecuse cheful de așa ceva.

— Pe navă, nu acum.

După ce am luat o probă de apă pentru Shelder, am pornit la drum.

Pe bord, relatarea noastră a fost primită la început cu răceală. Nu eram crezuți, ba s-au făcut chiar glume. Pînă în clipa în care Hayl izbi cu pumnul în masă și răcni că el nu permite nici o rezervă și că a văzut cu ochii lui urmele de melci.

Shelder alergă în laborator pentru a analiza proba de apă. Maktabi ceru legătura cu Byblos, dorea să-l informeze pe Klimos.

Fără să dea vreun semn de oboseală, Nabou se îndreptă spre punctul de comandă. Ne zorea să pornim mai departe. Nava fu retrasă și adusă pe o direcție nouă.

M-am aruncat în pat, însă oricît de epuizat eram, nu am putut adormi.

Prin apa tulbure mă priveau ochi, ochi inteligenți și întrebători. Aceștia se înmulțiră mereu, pînă ce formară un cerc închis în jurul meu. Ochi dintr-o lume străină, în interiorul Pămîntului.

Izbucni o lumină. Ochii dispărură. Dar în apă ondulau umbrele unor corpuri greu de indentificat. În depărtare am recunoscut-o pe Yamina. Am strigat-o, voiam să ajung la ea. Ființele spectrale mă tîrau departe de ea. Tot mai departe. Pînă ce n-am mai văzut-o.

Cu o întîrziere de peste două ore ám atins ţinta călătoriei noastre. Zece mii de metri sub fundul mării!

Nava își modifică din nou cursul și, rămînînd la același nivel, traversă un strat masiv de peridotit, care se dovedi a fi stabil. Aici am constatat o concentrație ridicată de metale grele. Zăcăminte aproape nelimitate de materii prime prețioase puteau fi exploatate într-o bună zi în această zonă a Pămîntului.

Un pas decisiv pentru realizarea proiectului Marea Mediterană fusese făcut. Puteam fi mulțumiți de succes; și chiar eram. Încordarea, care ne tăiase respirația în timpul orelor trecute, făcu loc unei dispoziții optimiste.

Nu altfel stăteau lucrurile pe Byblos. Klimos ne-a descris entuziasmul care domnea la bord și ne-a transmis urările de succes ale Academiei, pentru desfășurarea în continuare a călătoriei noastre subpămîntene.

La cină — orarul nostru se dăduse cu totul peste cap — aproape toți membrii expediției se reuniră în sala de mese. Nabou lipsea. „S-a retras în cabina sa și nu dorește să i se vorbească", ne explică Maktabi.

— Cîteva cuvinte de apreciere, în special pentru madame Farah și pentru Pertenkamp, ar fi putut totuși spune, fu de părere inginerul Bilar. Este mai ales meritul vostru că totul a mers bine.

— Nu pun preț pe așa ceva, m-am apărat eu. Fiecare dintre noi a dat tot ce a avut mai bun. În afară de asta, de la excursia în peșteră, Nabou nu a închis ochii.

Yamina dădu din cap și se aplecă peste farfuria ei. Părea însă dezamăgită de faptul că Nabou nu lua parte la cină. Cu siguranță, nu din cauza cuvintelor de apreciere pe care le-ar fi putut rosti în fața întregului echipaj.

mi-am spus eu. De ce nu se ducea la el ? In peșteră tușese atît de preocupată de persoana lui. Sau poate că o va căuta el, ca în noaptea trecută ? Indispus, am împins într-o parte cuțitul și furculița.

— Ei, ei, Will, nu ai poftă de mîncare ? — mă întrebă Maktabi. A refuza cu dispreț excelenta mîncare i se părea, desigur, un păcat !

— Nu ! — am răspuns eu iritat.

Shelder se uită la mine cu privirea sa de medic. Pentru asta, mai-mai că i-aș fi trîntit o grosolănie.

— Cînd vom fi din nou în Beirut, va trebui, înainte de toate, să te odihnești, continuă Maktabi.

— De ce tocmai eu ?

— Păi, pentru că aici, pe bord, o porție însemnată de răspundere apasă pe umerii tăi. Bilar are dreptate.

— Nu ai vrea să schimbăm tema ? — am propus eu nerăbdător. Observasem că Yamina era adîncită într-o convorbire cu Hayl. Ea nu lua act de prezența mea. Ce mai făcusem, de mă pedepsea cu indiferența ?

— Ți-am spus că proba de apă din peșteră nu a indicat nimic deosebit ? — mă întrebă Shelder.

— Nu, doar pînă acum am dormit ! — am ripostat eu neprietenos.

Tonul meu distant nu-l deranjă.

— De altfel era limpede ; la această temperatură, toate legăturile organice sînt distruse, în măsura în care au existat vreodată. Nici vorbă nu poate fi de viață !

— Păcat că nu ai fost cu noi. Acolo era viață, ba chiar viață superior organizată, inteligentă !

Maktabi încă nu voia să creadă așa ceva.

— Will, ai spus singur că ar putea fi vorba de o rămășiță a mării primordiale. Pînă aici sînt de acord cu tine. Dar viață ? Trei sute de grade, de miliarde de ani, nici un fel de lumină și, în plus, nori de metan !

— În schimb, caracteristici constante ale mediului, așa cum pe Pămînt nu avem. În aceste condiții se puteau dezvolta cu totul alte forme de viață.

— Care sînt invizibile ? Shelder își strînse gura, ironic. În lumea unei picături de apă, da. Însă așa cum te gîndești tu, nu. Asta întrece puterea mea de înțelegere.

— Un moment ! Ochiul nostru este sensibil la o lumină cu o anumită lungime de undă. Dacă e vorba de obiecte foarte mici sau transparente, așa încît să nu reflecte suficientă lumină vizibilă, atunci pur și simplu nu le vedem. Dacă am fi în situația de a recunoaște cu ochiul liber moleculele, atunci am vedea vîntul. Așa însă, observăm doar efectul lui. Și un aparat de filmat obișnuit este reglat după ochiul nostru. De aceea, filmul pe care l-am înregistrat în peșteră, sub apă, este gol.

— Deci ființe gazoase sau imateriale ?

— Nu există ființe care să nu fie materiale, se opuse Maktabi.

— Foarte adevărat. Și de aceea, o astfel de ființă poate lăsa urme într-un mediu cu care vine în contact, chiar dacă este invizibilă pentru noi, în ciuda mărimii ei. Dovada există : urmele de melci.

Shelder nu vroia să se împace cu asta.

— Ființe vii, invizibile în sensul acesta — asta e împotriva oricărei noțiuni științifice !

— O, sancta simplicitas ! Ai ajuns la capătul biologiei pe care o cunoști, nu ? Ei bine, iubite Cliff, nu e nevoie ca noile forme de viață să fie tocmai automate !

— N-au decît să fie cum vor, replică el, cu vădită neplăcere. În cel mai bun caz, ele ar forma o lume pentru sine, care nu ar putea ajunge niciodată la suprafața Pămîntului.

— Nu ar putea ? Ne rămîi dator cu dovada. Chiar și omul s-a înălțat în văzduh într-o bună zi, astăzi zboară spre stele.

— Încetează odată cu melcii tăi inteligenți !

— Bine, să lăsăm la o parte cearta. Nu era sarcina noastră să lămurim misterul peșterii. O vor face alții. Îți recomand să te anunți din timp pentru această expediție, în afară de cazul în care n-o să ți se pară prea „riscantă".

— Ar trebui să te culci, Will, și să mai dormi cîteva ceasuri.

Am tăcut din gură. Eram la limita răbdărilor. Dacă mă reținea ceva de la asta, era cel mult Yamina, care continua să vorbească cu Hayl. Ce găsise ea oare de discutat cu ursuzul ăsta ?

Duval privi gînditor spre mine. Cutele mici și adînci de la colțul ochilor și din jurul gurii confereau feței sale întunecate o expresie care putea fi oricînd interpretată ca o fină zeflemiseală.

— Nu cumva vrei să-mi faci și tu vreo recomandare bine intenționată, căpitane ? — l-am întrebat cu bănuitor.

El rise copilărește.

— Nici pe departe, monsieur. Tocmai îmi imaginam, ce ar fi dacă Sindbad nu ar apărea exact în dreptul capului Gata, ci în piața din Nicosia ?

Maktabi clătină din cap.

— Ce griji te preocupă, căpitane !

— Profesore ! Duval respinse cu ambele mîini reproșul. Am vrut doar să arăt cît de minunat îl ajută astăzi tehnica pe om. Va fi însă mereu și fără nici o rezervă așa ?

— În chestiunea asta te poți înțelege de minune cu doctorul Shelder, am spus eu. Și el are rezerve în această privință.

— Păi da, într-o formă atît de generală, firește...

Cu gesturi vii, Maktabi interveni și el.

— Tehnica nu este un lucru în sine care acționează asupra noastră ca ceva străin și de neinfluențat, poate chiar dușmănos. În vechea societate, tehnica era considerată ca o forță anticreștină sau ca un dar al Domnului, după cum era necesar. În realitate însă, tehnica se află într-o strînsă legătură cu gradul de dezvoltare socială. Istoria omenirii a dovedit întotdeauna lucrul acesta.

— În secolul trecut, în orice caz, această acțiune reciprocă era tulburată în chip amenințător, obiectă Shelder. Oamenii se temeau de simbolicul buton roșu, prin care putea fi declanșată o catastrofă.

— Într-adevăr, a fost un stadiu critic. În această perioadă, conștiința socială nu era încă atît de avansată, încît fiecare pericol care decurgea din noile realizări ale științei să fie condamnat.

— Unde avem garanția că situația aceasta nu se va repeta ?

— Foarte simplu, în faptul bazat pe experiență că evoluția nu se desfășoară în cerc. A spune că totul ar mai fi fost o dată reprezintă o afirmație nechibzuită.

— Să sperăm, spuse Duval visător. Aș vrea să văd lumea peste o mie de ani.

— Am putea conserva celula vie două sute de ani. Cam asta este, în orice caz, limita, explică Shelder. Este totuși posibil să întrerupi viața unui om. Astfel de încercări s-au dovedit deja a fi utile în cazul cosmonauților.

— Prin urmare, viață lungă în rate.

— Oarecum. Funcțiile vitale pot fi reduse într-atît, încît inima să mai efectueze una pînă la două bătăi pe minut. Bineînțeles, anabioza va fi aplicată numai în cazuri de excepție. O evaziune în masă spre viitor este exclusă. Imaginați-vă ce s-ar întîmpla dacă omenirea de astăzi s-ar scufunda în somn, ca Frumoasa din Pădurea adormită...

— ...și între timp să năvălească melcii !, am adăugat eu.

Shelder mă străpunse cu privirea.

— Locuitorii de mîine ai Pămîntului ar trebui să-i reeduce pe înaintașii lor, pentru o lume cu totul metamorfozată, și să le creeze spațiu vital. O problemă care, admițînd că ar putea fi rezolvată, ar afecta în chip sensibil dezvoltarea ulterioară normală. După o pauză, el adăugă în chip de săgeată la adresa mea : „Făcînd abstracție de chestiunea dacă peste o mie de ani i-am mai putea regăsi pe cei de-alde noi".

— Ei vezi, atunci rămînem tot la „schimbul gărzii" ! Cliff Shelder îmi plăcea foarte mult, totuși, gîndurile sale întunecate despre viitor, în voia cărora se lăsa resemnat, îmi erau atît de străine, încît mă pronunțam împotriva lor ori de cîte ori le exprima. Și de data aceasta el păru numaidecît atacul meu și îl pară supărat cu observația :

— Nu te atinge de asta !

Maktabi îi comandă lui Sabi un pahar cu apă rece.

— Băutura zero-zero-doi, vă rog !, scîrțîi Sabi și o luă din loc.

— Da, știți, cu visul despre viața veșnică nu e chiar atît de simplu. Maktabi privi la resturile de mîncare, ca și cum i-ar fi părut rău că masa se și sfîrșise. Vitalitatea oamenilor este foarte diferită. Unii se atîrnă de viață și ar vrea s-o păstreze cît mai mult. Recunosc că și eu fac parte din această categorie. Alții, în schimb, se satură după șaptezeci, optzeci de ani de existență terestră și lasă

ca lucrurile să-și urmeze cursul, fără a mai avea vreo dorință. Și lucrurile vor rămîne mereu așa, chiar și atunci cînd medicina va găsi mijloace și căi care să facă posibilă o viață din ce în ce mai lungă.

— Orice ființă normal dezvoltată și intactă din punct de vedere funcțional se supune instinctului de conservare, replică Shelder. Altfel stau lucrurile din momentul în care celulele organismului sînt cu totul sleite. Atunci omul nu mai are chef de viață și puterea sa de a se opune morții slăbește. A amîna acest proces de descompunere pînă la garanița extremă este o sarcină care poate fi rezolvată. De aceea, nu e în nici un caz nevoie ca lucrurile să rămînă așa cum spui tu, Abdul.

Clipind amuzat din ochi, Maktabi se întoarse spre mine :

— Ei, vezi, doctorul nu e deloc atît de pesimist pe cît vrea uneori să pară.

După convorbirea cu Hayl, Yamina se sculase dé la masă și dăduse drumul la muzică. Se mișca grațios în ritmul melodiei și, cînd Sabi își făcu din nou apariția în sala de mese, îi dădu ordin să danseze cu ea.

Asta mi s-a părut lipsit de gust. Pe ceilalți însă, ideea și imaginea comică oferită de delicata femeie și de acest Sabi care tropăia ca un urs, i-a amuzat. Sabi se lăsa ascultător condus.

— Ei, să mai spună cineva ceva împotriva automatelor noastre, exclamă Hayl rîzînd.

— E de mirare că tinerii noștri colegi admit așa ceva, spuse Maktabi. Prin aceste cuvinte eram vizați Cliff și cu mine. Apoi Maktabi se întoarse spre Shelder :

— Nu ți-e rușine s-o lași pe Yamina în mîinile acestui bădăran de metal ?

— Eu nu știu să dansez, mărturisi Shelder.

— Și tu, Will ? Doar o sorbi pur și simplu din ochi pe Yamina noastră !

— Nu sorb pe nimeni, am bombănit eu, dar m-am ridicat și l-am împins pe Sabi într-o parte. Acesta continua să țopăie de unul singur, atîta timp cît nu i se dădea alt ordin.

Dansam cu Yamina rigid, ținînd-o la distanță. Era oare bine că mă comportam atît de rezervat ? În ce mă privește,

credeam că da. Nu mă puteam împăca cu ideea că, ceva mai tîrziu, Nabou va pătrunde în camera ei, pe sub nasul meu.

— Iarăşi eşti nesuferit, *mon cher*.

Cît de drăgăstos se uita la mine ! Eram revoltat şi îmi spuneam că nu pot fi tras pe sfoară, chiar dacă nu îmi venea uşor.

— Nu îmi amintesc să fi fost vreodată altfel, am răspuns eu rece.

— Nu te face mai rău decît eşti, Will. Şi nici de mințit nu te pricepi. Deci, renunță la mutra asta de broscoi şi arborează altă mină ! Sau poate nu mă placi ?

Asta era culmea ! Înainte de a-mi veni în fire, ea continuă :

— Ar trebui să-mi faci odată o vizită. Am o piatră ciudată, pe care voiam încă de mult să ți-o arăt. Un fel de suvenir, înțelegi ?

— Probabil din comoara lui Harun al-Raşid, augustul tău strămoş.

Ea nu se lăsă provocată.

— *Mais non*, categoric nu este o piatră naturală. Cred că provine din epoca timpurie a materialelor sintetice, din prima jumătate a secolului douăzeci. Am găsit-o în grădina părinților mei. E nostimă şi o să te intereseze.

— Dacă spui tu...

Dansul se sfîrşise. Ne-am întors la masă. Bilar ne adresă aplauze exagerate. Apoi îi ceru Yaminei să-i acorde dansul următor. Ea primi şi plecă de lîngă mine.

M-am uitat după ea. „Yamina, piatra... !"

Pretextînd că vroiam să controlez aparatele de înregistrare, m-am retras. Indispus, rătăceam de-a lungul navei. Sunetele muzicii se pierdeau în zumzetul agregatelor de foraj.

În punctul de comandă l-am găsit pe Nabou. Preluase din nou serviciul de noapte. Sprijinit de pupitrul de pilotare privea prin geamul frontal peretele de stîncă ce se transforma într-o masă vîscoasă şi apoi în aburi, sub acțiunea flăcărilor jucăuşe ale forezei.

— Aţi fost aşteptat în sala de mese, am spus eu.

— Pentru ce ?

— Păi, expediția a ajuns la destinație.

Fără să se miște, el mă corectă :

— Am parcurs prima etapă, doar prima etapă.

— Desigur. Și totuși, în locul dumneavoastră...

Zîmbea oare ? Poate că mă inducea în eroare jocul flăcărilor. Încet, își întoarse fața spre mine. Nu, nu zîmbea. În ochii întunecați se putea citi o privire care exprima o desăvîrșită absență, ca și cum viața s-ar stinge în corpul acesta.

M-am speriat și, pentru a mă apăra de impresia aceasta apăsătoare, am spus foarte tare :

— Mă gîndeam înainte de toate la Yamina...

El nu răspunse nimic. Înfățișarea sa nu trăda nici un fel de reacție. Totuși, faptul că am pomenit-o pe Yamina păru să declanșeze în el un reflex. Am simțit lămurit cum mi-a opus un fel de undă de apărare violentă, care m-a străbătut ca un curent electric și m-a paralizat.

Starea aceasta dură doar o clipă, apoi totul fu ca înainte. Rămăsese numai o vagă indispoziție, căci nu pricepeam motivul acestui avertisment mut. Recunoștea în mine un rival sau se temea de un anumit lucru, din partea mea ? În orice caz, părea indicat să fiu cu ochii în patru în ceea ce-l privește.

Nabou observa acele indicatoare și lămpile de control ale pupitrului de comandă. Totodată spuse calm :

— Reglați sonda neutrinică pentru o distanță mai mare !

— Dar de ce ? L-am privit fără să înțeleg nimic. Straturile pe care le străbatem sînt stabile și în cel mult trei ore începem oricum să ne ridicăm.

— Corectați distanța, repetă el liniștit, dar ferm.

— Aveți motive speciale pentru asta ?, am întrebat eu.

— Motive... murmură el. Și din nou, privirea aceea îndepărtată, de somnambul.

Consideram pretenția lui ca fiind pur și simplu absurdă. La o distanță mai mare și la această adîncime a Pămîntului impulsul-ecou al sondei era mai slab. Dacă aș fi dat curs cererii, atunci securitatea navei nu ar mai fi fost asigurată. I-am explicat lucrul acesta.

— Sînteți un excelent constructor, Nabou, am încheiat eu, dar cu siguranță, în materie de geologie, vă pricepeți la fel de puțin ca mine în materie de construcție a navelor. De înaintarea subterană eu sînt răspunzător și consider că pînă acum nu ați avut vreun prilej să vă îndoiți de competența mea.

Nabou părea să nici nu fi ascultat. Parcă ar fi fost cuprins de o opacitate pe care nu și-o putea învinge. Poate era prea obosit.

— Nabou ! Ce aveți ?, am strigat eu. Pot face ceva pentru dumneavoastră ?

El respinse cu o mișcare a mîinii gestul meu de participare.

— Plecați ! La ora unu schimbăm cursul.

În cabină am pus în funcțiune mnemograful și am înregistrat, așa cum procedam zilnic, întîmplările zilei. Gîndurile îmi fugeau însă mereu, învîrtindu-se în jurul ciudatei comportări a lui Nabou. Voia oare să mă provoace, să-și impună în fața mea autoritatea de conducător al expediției ? Asta nu ar fi corespuns cu caracterul său. Dar în definitiv cum era caracterul său ? Cine dintre noi ar fi putut-o spune ? Cel mult Yamina. Ea însă evita să facă vreo aluzie pe tema asta.

Cu cît îmi băteam mai mult capul în legătură cu omul acesta ciudat, cu atît mai tulbure devenea imaginea personalității sale. De un singur lucru eram sigur : urmărea bănuitor, dacă nu chiar cu dușmănie, orice apropiere de Yamina. Dacă nu era vorba de ea, atunci se arăta a fi cu totul altfel. Lucrul acesta îl simțisem mai ales atunci cînd am fost singuri în marea din peșteră.

Am încheiat înregistrarea și m-am culcat. Sistemul de control era cuplat cu cabina mea. Aș fi putut deci dormi liniștit, dar am rămas treaz, trăgînd cu urechea la zgomotele de pe navă. De la cabina-radio distingeam vocea lui Khoram, care transmitea către Byblos coordonatele noastre. Undeva mieuna pisica Lisette. Pe coridor se auzeau pași.

— Au existat întotdeauna oameni, Abdul, care cu un zîmbet de scepticism nebun au privit spre viitor.

— Mă socotești și pe mine printre ei, Oswin ?

— Dimpotrivă.
— Foarte măgulitor. Noapte bună !
— Îl înlocuiești pe Nabou ?
— Da.
Se auziră uși trîntite. Iarăși pași. Venea Shelder.
Cînd a observat că eram treaz, mă întrebă :
— Iar nu te simți bine ? Ai dispărut atît de repede din sala de mese.
— Cu siguranță că nu mi-a simțit nimeni lipsa.
— Încă o injecție ?
— La naiba cu injecțiile tale ! Mai bine te-ai ocupa de Nabou.
— Cum așa ?
— Am vorbit cu el ceva mai-nainte. Dintr-o dată, s-a uitat foarte straniu la mine. Pur și simplu era absent.
— Tulburări de conștiință ?
— Mai degrabă apatie.
— O să văd ce e cu el. Shelder părăsi cabina. Cînd se întoarse, declară clătinînd din cap : „Nabou este proaspăt și vioi, ca de obicei".
— Vrei să spui că n-are nimic anormal ?
— Ar trebui să nu faci atîtea speculații în legătură cu Nabou, Will.
— Fac așa ceva ?
— Te preocupă mereu. Chiar și în somn.
— Poate că eu sînt cel anormal.
Shelder rîse.
— Nu m-aș exprima atît de brutal.

Ultima etapă a călătoriei noastre prin *terra incognita* începuse. Nava lăsa în urma ei zona mantalei terestre. Străbătuse un strat de bazalt și se apropia cu repeziciune de fundul mării, urcînd abrupt. În primele ore ale serii zilei următoare vom putea respira din nou aer marin pe puntea lui Sindbad.

La bord domnea cea mai perfectă bună-dispoziție. Doar Oswin Hayl bombănea. Descoperise o mică anomalie în sistemul automatic de securitate și meșterea, împreună cu Bilar, pentru a înlătura defecțiunea.

Am revăzut rezultatele cercetării mele, pentru raportul către Consiliul Mondial. Apoi am dezbătut cu Maktabi posibilitatea de a începe exploatarea zăcămintelor submarine de minereu, atacînd dinspre soclul de teren stabil, înainte ca proiectul M să fie propriu-zis încheiat.

— Ai răbdare pînă ce îl vom avea la dispoziție pe Sindbad II, mă sfătui Maktabi. Nabou lucrează deja la asta.

— Ce, aici pe bord ?

— Desigur.

— Omul ăsta are o energie uimitoare. De dormit nu doarme niciodată ? Pentru mine este o enigmă cum de realizează toate astea.

— Și noi ne-am minunat adeseori. În orice caz, este foarte grăbit cu lucrările de perfecționare la Sindbad II. În cursul călătoriei au ieșit la iveală cîteva lipsuri. După Duval, nava nu ar avea o stabilitate prea bună pe marea agitată. Și mie îmi displace labilitatea ei la curenții de adîncime mai puternici. Din cauza asta, fixarea la țintă poate deveni critică. Lucrul acesta l-am trăit și noi, cu toții.

— E vorba doar de o călătorie-test. În general, eu cred că putem fi mîndri de succes.

— Sigur că da. Și nu în cele din urmă este succesul tău, Will. Asta e și părerea Academiei, după cum mi-a comunicat mai-nainte Klimos.

— Fără o colaborare exemplară a întregii echipe nu am fi fost aici. Fiecare dintre noi își are partea sa de contribuție la reușită, Abdul.

— De fapt, relația ta cu Nabou s-a îmbunătățit ?

— Din păcate, nu pot spune asta. Chiar ieri seară am avut cu el o discuție în contradictoriu.

— Ceva serios ?

— Era vorba de reglarea sondei.

— Dar el nu are nimic de a face cu asta !

— Exact părerea mea.

— O să vorbesc o dată cu el.

— Te rog să n-o faci ! N-ar prea avea sens. Nabou e montat împotriva mea.

— Și tu, am impresia, împotriva lui.

— Acum, asta nu mai are nici o importanță. Treaba a fost făcută.

— Nu, nu ! N-o să vă despărțiți așa. Asta ar fi și mai frumos ! O să aranjez o explicație. Și numai dacă și-ar vîri dracul coada n-o să se poată înțelege doi oameni ca voi.

— Să sperăm că diavolul nu va afla de intenția ta lăudabilă.

— Nu aștepți nimic bun de la intervenția mea sau nu o dorești ?

— Îți sînt recunoscător pentru bunele intenții, Abdul, dar... n-o să reușești mai nimic. Asta e o chestiune care ne privește doar pe noi doi.

Maktabi se ridică privindu-mă lung.

— Numai dacă nu te-ai înșela, Will.

Consideram că nu avea nici un rost să mă cert acum cu Nabou. Cel tîrziu poimîine urma să fiu dezlegat de obligațiile față de echipă și puteam acționa după propria mea judecată. Așa arătau calculele mele și nu mă îndoiam că în cele din urmă dreptatea va fi de partea mea.

După această reflecție și stimulat de elogiul Academiei, mi-am continuat activitatea bine dispus. Nu m-am neliniștit nici cînd Shelder își făcu apariția în laborator.

— De unde vii, Cliff ? Pari cu totul epuizat.
— Ghici !
— Păi, cu siguranţă nu de la restaurantul Lido din Beirut.
— Am avut o şedinţă lungă cu şeful.
— Cu Nabou ? Nu-mi vine să cred !
— Dorea un raport despre starea sănătăţii echipajului, în timpul călătoriei.
— Cam tîrziu i-a venit ideea asta.
— Te înşeli, s-a informat zilnic.
— Pe scurt, nu ? cît mai pe scurt. Maşinile merg, oamenii merg. Nava intactă... Punct ! Şi dintr-o dată vrea un raport cît mai exact !
— Despre fiecare în parte.
— Ce i-ai povestit despre mine ?
— Secret profesional !
— Vai, vai !
— Nu chiar atît de rău pe cît îţi închipui.
— La ce îi trebuie acestui sloi de ghiaţă ?
— Eşti un om de treabă, Will. Numai, cînd vorbeşti despre Nabou, ţi se aprind ochii în cap.
— Pe undeva trebuie să ai o vînă poetică, Cliff, însă pentru a reveni la ochii mei aprinşi : vezi, asta este partea ascunsă în oameni. Şi dintr-o dată, recunoşti îngrozit că ceea ce este la suprafaţă nu e deloc aşa de cumsecade pe cît s-ar părea.
— Astăzi nu se poate sta de vorbă cu tine. Ce s-a întîmplat ?
— Mai şi întrebi ! Cliff, în douăzeci şi două de ore scoatem nasul din apă, în măsura în care Pămîntul-mumă va fi îndurător cu noi.
— În orice caz, ăsta nu e un motiv să te comporţi ca un smintit.
— Aşa e ! Dar ieşirea din mare va avea pentru mine o semnificaţie specială.
În momentul acela răsună aparatul de legătură.
Pe ecran se vedea Yamina.
— Ai putea veni pînă la mine, Will ?
— Imediat !
— Ah, Cliff e la tine.

— N-are importanță !

— Te aștept deci. Yamina dispăru.

— Îmi pare rău, Cliff. Hotărît lucru, astăzi este zi de ședințe. Ca în vremurile vechi !

— Și așa, vizita mea... lipsită de importanță, a luat sfîrșit.

— Păcat, într-adevăr, păcat. Chiar și o vizită neimportantă poate fi simpatică. Dar, îți dai seama, inginerul șef are prioritate.

Cînd am pătruns în cabina Yaminei, ea îmi arătă spre masa pe care era pregătită o gustare.

— Așează-te, Will. Nu cred că ai luat cina, nu-i așa ?

— Da, adevărat... M-am așezat ezitînd. Dar cum așa...

— Servește-te ! De altfel, ți-am promis că-ți voi arăta vechea piatră.

— Aha, piesa cea vestită.

— De vestită nu poate fi vorba. Ea scoase o pietricică albăstruie din buzunar. Era o piatră sintetică, fără nici o valoare și lipsită de interes.

— E nostimă. Perioada de început a epocii materialelor plastice, spuneai ? E posibil. O porți întotdeauna cu tine ?

— Nicidecum.

— Ar putea fi aducătoare de noroc.

— Ce părere ai mai avea atunci despre un inginer în tehnica iradierilor, superstițios ?

— O părere nu prea grozavă, care ar deveni și mai rea dacă inginerul ar fi o tînără femeie inteligentă, ca doctorul Yamina Farah.

Ea privi pe lîngă mine.

— Poate că nici nu sînt atît de inteligentă.

— Știi exact ceea ce vrei, stimată colegă, și nu te lași niciodată dominată de împrejurări. Sau mă înșel ?

— Ar fi posibil. Dezorientată, lipsită de ajutor, Yamina privea în jurul ei.

Am dat la o parte îndoiala și obiecțiile cu care mă chinuisem toate zilele astea.

— Yamina, poimîine vom fi în Beirut. Trebuie ca asta să însemne pentru noi doi despărțirea ? Întrebarea m-a frămîntat în tot timpul călătoriei, însă nu ți-am putut spune nimic pentru că...

— Știu asta, Will, însă... Un mic surîs se așternuse pe buzele ei. Ești foarte nerăbdător, *mon ami*.

Am interpretat aceste cuvinte ca pe un *Nu*. Era ca și cum cineva mi-ar fi trîntit ușa în nas.

— Iartă-mă, ce caraghios a fost să vorbesc despre asta. Propria mea voce îmi suna aspră și străină.

Yamina nu-mi răspunse nimic. Era cufundată în gînduri.

În cele din urmă am reușit să încropim o conversație banală. Am discutat despre lucruri lipsite de importanță, cotidiene. Liniștit, camaradereşte, foarte rațional. Era un mers în gol. Cîteva minute mai tîrziu mi-am luat rămas bun.

Am mers în laboratorul meu, pe care l-am parcurs în sus și în jos, apoi m-am prăbușit epuizat în fotoliu.

De ce dorise să vin la ea ? Pentru a-mi oferi o gustare, pentru a-mi arăta o piatră ? Ridicol. Vroia să-mi dea ocazia să vorbesc despre ea și despre mine, în ultimele noastre zile petrecute sub Pămînt. Și, cu siguranță, avusese intenția de a lua o hotărîre, însă nu spusese nici da, nici nu, ci se retrăsese. „Știu Will, însă..." Era dragoste, sau obișnuința cu omul cu care împărtășise zile și nopți, săptămîni și luni, aceleași probleme ?

Poate că ar fi trebuit să lupt pentru ea, să-i alung îndoielile, să-i anulez obiecțiile, dar poate că în felul acesta aș fi stricat mai mult decît aș fi cîștigat. Răbdare, Will Pertenkamp. Timpul le rezolvă pe toate. Într-un fel sau într-altul... da, *mon ami !*

M-am simțit dintr-o dată obosit, foarte obosit. Totul mi se părea indiferent și fără importanță, viața mea, viitorul meu, misiunea mea pe această navă. Totul...

Am tresărit, mi-am trecut mîna peste ochi. Ceasul arăta aproape două ! Dormisem deci mai multe ore în laborator ! Ceva mă neliniștea. Privirea mi-a zburat spre instrumente. Totul era în ordine.

Nu, nava se oprise !

M-am repezit la ecran.

Nici foreza nu mai funcționa.

Dintr-un salt am ajuns la masă și am apăsat pe butonul instalației audio. Maktabi răspunse de la punctul de comandă.

— Ce s-a întîmplat, Abdul ?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, Will ! Automatul de alarmă tocmai a intrat în funcțiune.

— Avarie la mașini ?

— Nu.

Pe culoar se auzeau voci.

Nabou intră. Rămase pe loc, lîngă ușă.

— Sondele nu au fost reglate pentru o distanță mai mare.

— Nu, firește că nu !, m-am răstit eu la el. V-am explicat ieri că o mărire a distanței ar fi lipsită de sens.

Tonul meu violent nu făcu nici o impresie asupra lui :

— Încă din momentul în care am început să coborîm sondele n-au mai funcționat cum trebuie la această adîncime.

— Tocmai de aceea m-am hotărît să micșorez distanța ! Convingeți-vă singur dacă...

Cuvintele mi s-au oprit pe buze. M-am aplecat asupra oscilografului și nu-mi venea să-mi cred ochilor. Înainte de a se opri, ultimele curbe ale cursorului de înregistrare arătau limpede...

— Asta nu se poate ! M-am întors spre Nabou. El nu mă mai lua în seamă, ci privea fix spre ecran. Încremenit, i-am urmărit privirea. Acolo se vedea galeria arsă. În lumina reflectoarelor, șuvoiul de lavă topită sclipea. Linii subțiri alergau pe deasupra, se ramificau, deveneau mai largi. Crăpături, fisuri peste tot !

M-am azvîrlit asupra instalației audio.

— Centrala energetică ! Ambele duze de la pupă, curent de intensitate maximă ! Mașinile cu cea mai mare putere, înapoi !

— Este prea tîrziu, spuse Nabou cu o voce rece ca ghiața.

— Nu, am țipat eu. Retrageți nava în vechiul tunel, astupați peretele șubred ! Vă pricepeți mai bine ca mine ?

— Prea tîrziu ! repetă Nabou și părăsi laboratorul.

În difuzor răsună strident vocea iritată a lui Bilar.

Cuvintele sale se pierdeau însă pe un fond de trosnituri și de pocnete.

Cauza acestor zgomote neliniștitoare deveni vizibilă pe ecran. Paralizat de spaimă am observat ce se întîmpla în fața prorei : din ce în ce mai multe crăpături străbăteau roca.

Probabil că toți cei de la bord fură cuprinși de spaimă. Tăcere apăsătoare. Percepeam doar tic-tacul ceasornicelor. Am mai chemat o dată centrala energetică. Nu răspundea nimeni. În fine, generatoarele porniră.

Trecură două, trei secunde.

Dezintegratorul intră și el în funcțiune. Izbucniră curenți vii de gaze. Șenilele începură să macine. Înapoi ! În sfîrșit, nava se retrăgea !

În acea clipă peretele galeriei plesni. Un torent de magmă în flăcări răbufni. Imaginea de pe ecran se stinse. În același timp, Sindbad primi o izbitură îngrozitoare. Pămîntul îmi fugea de sub picioare. Mă străbătu o durere înțepătoare. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-am mai înregistrat.

LACUL DE FOC

Cînd mi-am revenit, eram trîntit la pămînt, printre cioburi și obiecte căzute. Aveam o puternică durere de cap. De pe frunte îmi picura sînge.

Încet mi-am amintit : crăpăturile din galerie, izbucnirea lavei.

În laborator lumina mai ardea. Ce spectacol dezolant, ce haos ! Indicatoarele instrumentelor rămase intacte erau la zero.

Unde era Nabou ? Cum le mergea celorlalți ? M-am ridicat gemînd și am pornit clătinîndu-mă spre ușă. Nava părea să plutească. Podeaua se ridica în urma unor lovituri scurte. Era insuportabil de cald, respiram cu greutate. Aveam febră ? Mi-am desfăcut gulerul.

Pe peretele de lîngă ușă pendula un termometru. Treizeci de grade ! Deci nu aveam febră. Instalația de aer condiționat era probabil defectă.

Pe culoar am dat peste Yamina. Zăcea ca și moartă în fața cabinei. Mi-am simțit beregata sugrumată de spaimă. I-am luat pulsul, mi-am pus urechea pe pieptul ei. Inima bătea înfundat.

— Cliff, doctore Shelder ! am strigat eu, apoi m-am sculat și am făcut cîțiva pași, clătinîndu-mă.

De ce nu apărea nimeni ? M-am uitat spre Yamina, fără să pot face nimic. Nu se mișca. M-am întors la ea, mi-am scos haina și, făcînd-o sul, i-am introdus-o sub cap.

Era oare bine ?

— Cliff !

Prevăzător, i-am dat la o parte părul de pe fața care căpătase o culoare de ceară. O strigam mereu pe nume, cu afecțiune, neliniștit, disperat.

În fine, apăru Shelder. Avea mersul nesigur, fața transpirată, năruită.

— Cliff ! Ce este cu ea ?

Se lăsă în genunchi lîngă Yamina, îi ridică pleoapele, îi administră ceva.

— Spune un cuvînt, Cliff !

Shelder ridică mîna într-un gest de apărare, fără să-și ia ochii de la ea.

Yamina clipi, ne privi uimită și încercă să se ridice. Am sprijinit-o.

— Te doare ceva ?, o întrebă Shelder, palpîndu-i cu grijă corpul și membrele.

— Nu, gemu ea. Cu degetele tremurînde îmi pipăi fruntea acoperită de o crustă de sînge.

— Will, ce s-a întîmplat ?

— Nu te îngrijora, Yamina, o să vedem noi despre ce este vorba.

Sunetul unor pași ne făcu să ascultăm cu atenție, pași siguri, liniștiți. Era Nabou. Fără să se arate impresionat de ceea ce se întîmplase veni spre noi, se opri în fața noastră și se uită indiferent la Yamina.

— Rănită ?

— Sper că nu este nimic grav, răspunse Shelder îngrijorat.

— Bine. Yamina, veți verifica imediat toate agregatele !

— Dar nu vedeți în ce stare se află ?, am exclamat eu revoltat.

Privirea lui de gheață se întoarse de la Yamina spre mine. Nabou păși peste ea și se îndreptă spre sala mașinilor.

— Nabou ! Un geamăt se stinse pe buzele Yaminei.

Shelder și cu mine ne-am uitat după el fără să înțelegem nimic.

— Trebuie să o transportăm în cabină, spuse Shelder. Te simți în stare, Will ?

— Asta o pot face, m-am apărat eu. Cu toată slăbiciunea mea, cînd am luat-o cu grijă în brațe aproape că nu i-am simțit corpul.

În cabină. Yamina îmi prinse mîinile.

— Will !

M-am silit să zîmbesc și i-am făcut un semn cu capul.

— Curaj, Yamina !

Shelder mă trase la o parte.

— Acum să vedem ce-i cu tine. Îmi cercetă rana. Aproape o fractură craniană. Deocamdată nu pot face prea mult aici !

— Trebuie să mă ocup de navă !

— Mai întîi vino cu mine ! Abdul este în față.

— Ei, și ? Care e situația ?

— Habar n-am. Doar vezi că sînt ocupat pînă peste cap.

Shelder mă împinse afară. Yaminei îi spuse :

— Rămîi culcată ! Mai tîrziu trec să te mai văd o dată.

În cabinetul medical, Shelder mă bandajă cît putu de bine.

— Sînt și alți răniți ? am întrebat eu.

— Bilar. Fractură de claviculă.

— Și tu, Cliff ?

— Cîteva julituri, fără importanță.

— E de neconceput ! Cu toate impresiile groaznice, încercam mereu să mă lămuresc în legătură cu cauzele accidentului. Eram de vină ? Ar fi trebuit să urmez sfatul lui Nabou și să corectez sondele ? Copleșit de gînduri în legătură cu Yamina, fusesem neatent ? Înainte de toate trebuia să mă informez despre situația navei și să încerc să evit alte pericole.

Aproape că nu i-am lăsat timp lui Shelder să-mi aranjeze ca lumea bandajul și m-am grăbit afară.

În drum spre punctul de comandă l-am întîlnit pe Hayl. Fața îi era murdară, părul ciufulit. Își agită brațele și strigă :

— Frumoasă poveste ! Ai grijă cum scoți nava din bucluc !

— Cunoști alte amănunte ?

— Nimic ! Binevoiește să te ocupi tu de asta. Tu ești geologul... Dacă aș găsi păcătoasa de defecțiune din instalația de aer condiționat ! Blestemînd, Hayl trînti după el ușa centralei energetice.

Punctul de comandă prezenta urme de distrugere. Pe geamul frontal se fixase o crustă de zgură care împiedica vizibilitatea.

Maktabi vorbea prin radio cu Khoram. Din cuvintele sale deduceam că încercase zadarnic să obţină legătura cu Byblos. Arătă spre ecranul care, din fericire, mai era intact. M-am apropiat. Ceea ce am văzut întrecea temerile mele.

Sindbad se prăbuşise într-o cavitate vulcanică şi plutea pe un lac de foc. În masa topită care se agita aruncînd nava încoace şi încolo, bolboroseau încontinuu băşici de gaz. Bulgări de minerale se mişcau ca nişte mici insule şi ricîiau în peretele navei.

Pe zidurile peşterii sclipeau aliaje ciudate de metal, drapate fantastic de ghirlande de piatră, de coloane şi de noduri. La fel se înfăţişa şi imensul tavan boltit.

Cu siguranţă, bazinul de magmă era legat prin mai multe vene cu o vatră vulcanică. Unde era de găsit o ieşire din acest infern ? Am văzut negru înaintea ochilor. Disperat, pîndeam o posibilitate de salvare.

Departe, deasupra noastră am descoperit o deschidere ca un coş de fabrică. O ieşire ? Nu, de acolo ne ameninţa o primejdie şi mai mare. La fiecare erupţie, vîrtejul ar fi putut izbi cu violenţă nava de tavanul de stînci.

În fine, Byblos se făcu auzit. Videofonul era defect, răzbeau doar crîmpeie de cuvinte, propoziţii trunchiate. Vocea lui Klimos tremura de emoţie :

— Marea este absolut liniştită... dintr-o dată, o explozie submarină. Imediat apoi, coloane de foc, bombe de piatră, ploaie de cenuşă, nori de vapori. Un val pustiitor... Byblos nimerit de bucăţi de stîncă... ne retragem mai multe mile. Marea este acoperită de tuf vulcanic, de sfărîmături şi de peşti morţi. Toţi îşi fac griji în legătură cu voi. Raportaţi !

Maktabi descrise ce se întîmplase aici jos şi care era situaţia la bord. Vorbea liniştit, cu curaj.

— Nu putem face nimic pentru voi, strigă Klimos. Vă este limpede lucrul acesta ?

— Absolut limpede, răspunse Maktabi, ca şi cum lucrul acesta ar fi fost de la sine înţeles, ceea ce mă enervă.

L-am împins într-o parte.

— Klimos ! Staţi la distanţă de epicentru ! Pot urma şi alte erupţii !

Maktabi îmi puse mîna pe umăr.

— O să trecem și peste asta, băiete. Cît timp ne mai rămîne, după toate probabilitățile, pînă la următoarea erupție ?

— Cred că suficient pentru a avertiza echipajul, am spus eu după ce am privit ecranul. Fiecare trebuie să știe la ce se poate aștepta, Abdul.

El dădu din cap și puse în funcțiune semnalul de alarmă.

Sosiră toți, în afară de Yamina și de Nabou.

Inima mi se strînse cînd am văzut fețele livide. Oamenii mă priveau fix. În ochii lor citeam o învinuire mută : tu ești vinovat, Will Pertenkamp, tu singur ! Sau era doar o întrebare neliniștită ?

Atătînd spre mine, Maktabi spuse :

— El vă va explica situația.

— Unde este conducătorul expediției ?, izbucni Hayl.

— În cabina sa, răspunse Duval.

— Rănit ?

— Nu. Am vrut să-l aduc dar m-a refuzat.

— De necrezut !

— Să nu pierdem timpul, ne somă Maktabi. Vorbește, Will !

— Prieteni, am nimerit într-o căldare vulcanică, am replicat eu. Cum de a fost posibil asta, nu pot încă spune. O erupție a smuls nava din galerie și a proiectat-o în cupola peșterii. Byblos s-a aflat și el într-o situație critică. În momentul erupției se găsea deasupra vetrei vulcanice. Am făcut o pauză. Respirația devenise un chin pe căldura asta.

— Nava este avariată, spuse Duval. Ce aveți de gînd să faceți ?

— După cît se poate aprecia pînă acum, avariile nu au influențat capacitatea de manevrare a navei. La momentul oportun vom încerca să ajungem din nou în galerie.

— La momentul oportun ! Frumos spus.

— Deasupra noastră se află un horn care după erupție s-a închis. Magma este încă sub presiune. Trebuie să ne așteptăm în curînd la o a doua și a treia izbucnire. Apoi să sperăm că presiunea va scădea, așa încît să ne putem face drum spre exterior.

Khoram izbucni într-un rîs amar.

— Doar o singură izbitură și Sindbad e pierdut !

— Cuirasa de silunit a navei va rezista la fel de bine izbiturii, ca și arșiței magmei, am fost eu de părere.

— Cu toată cuirasa de silunit, vom fi pîrjoliți, Pertenkamp ! gîfii Bilar. Cu fața schimonosită de durere își pipăi brațul bandajat.

— Temperatura a atins deja patruzeci de grade în toate încăperile ! Dacă instalația de aer condiționat nu va fi imediat repusă în funcțiune...

— Terminați cu văicăreala ! zbieră Hayl. Nu pot să fac vrăji.

Un bubuit înfundat ne făcu să tragem atenți cu urechea. Podeaua navei se cutremura. Undeva se prăbușise probabil ceva.

Dintr-o săritură am fost la ecran. Mici valuri de foc stropeau prora navei, care împungea un perete cu muchii tăioase. Din bolboroseala flăcărilor țîșneau de jur-împrejur fîntîni de aburi galben-verzui. Nivelul magmei scăzuse vizibil. În curînd se va înălța din nou. Era ca respirația unui monstru.

M-am întors.

— În cabine! Căutați să vă adăpostiți oriunde se poate! Cliff, ajută-i pe Yamina și pe Bilar. Tu, Oswin, înștiințează-l pe Nabou.

Toți s-au grăbit să iasă afară.

Maktabi se mai afla lîngă mine.

— Și tu, Abdul, am spus eu.

— Hm, mormăi el. Dar tu ?

— Eu rămîn.

Maktabi plecă nemulțumit.

Scaunul de la pupitrul de control era prevăzut cu centuri de siguranță. Mi le-am prins și am așteptat. Ecranul licărea. Numai dacă nu s-ar sparge obiectivul camerei ! mi-am spus eu disperat. Număram secundele. Douăzeci și una... douăzeci și două...

Nu s-a întîmplat nimic.

Gîndurile mele se îndreptară în altă parte. Oare Yamina era în siguranță ? Ce s-a întîmplat cu Nabou ? Un laș ? Nu, în peșteră, pe fundul mării, dovedise că nu este. Dar își părăsise echipajul în momentele cele mai grele.

Douăzeci și opt... douăzeci și nouă... Pupitrul de pilotare... nevătămat... toate agregatele centralei energetice cuplate la pupitrul de comandă... acum nu este important. Cum a trecut pe lîngă Yamina ! Un monstru...

Toate astea îmi treceau învălmășite prin cap. Brusc, filmul gîndurilor se rupse.

O explozie ! Scrîșnete, trosnituri, o lovitură.

Nu mi-am pierdut cunoștința. Centurile s-au transformat în cătușe de fier. Nava se răsuci în jurul ei. Pereții bubuiră. Încă o lovitură, mai puternică decît prima. Apoi liniște. Atîrnam de centuri, trăgeam cu urechea, număram din nou secundele. Nu se mai produse nici o altă erupție.

În difuzor, pocnete și pîrîituri. Printre ele, vocea îndepărtată a lui Klimos :

— Alo, Sindbad ! Ați supraviețuit ? Dați-ne de știre !

Vocea mă surprinse mai puțin decît faptul că recepția funcționa. Khoram nu se afla în cabina radiotelegrafistului. Totul se desfășura automat. Și distrugerea, moartea. De ce mai erau oameni la bord ? Hayl avea dreptate, roboții ar fi fost la fel de buni.

Grăbit, am desfăcut închizătoarele centurii și am tras microfonul spre mine.

— Klimos ! Se pare că totul a trecut cu bine. Nu știu însă ce se întîmplă cu ceilalți...

El nu mă înțelese, chema mereu.

— Khoram ! am țipat eu.

Nici un răspuns.

Zdrobit, m-am sculat de pe scaun și m-am îndreptat, clătinîndu-mă, spre culoarul principal.

Nu apărea nimeni. Nici un sunet, nici un semn de viață.

Am deschis larg prima ușă. Era cabina lui Khoram. Telegrafistul, un flăcău zdravăn, ca mine, stătea în fața mea, cu brațele atîrnate. Privirea sa rătăcea în toate părțile.

— Gata ! bîigui el. S-a terminat... totul s-a terminat.

— Omule, nu vorbi prostii ! Emițătorul nu mai funcționează. Trebuie să-l reparăm.

El mă dădu la o parte.

— Nimic nu mai poate fi reparat, monsieur. M-am săturat de nava asta blestemată. M-am săturat, înțelegi ? *Compris ?*

Eforturile mele de a-l face să-şi vină în fire rămaseră fără rezultat. Am alergat dincolo, la Yamina. Zăcea strîns legată de pat, cu capul întors într-o parte, şi suspina. Am eliberat-o cît am putut mai repede.

— Yamina, s-a terminat. Acum putem avansa spre galerie. Haide, Yamina !

De prisos orice rugăminte sau implorare. Yamina îşi acoperise faţa cu mîinile şi nu răspundea.

Am alergat disperat afară. Prin uşa deschisă a centralei energetice l-am văzut pe Hayl. Se ocupa din nou de conducta de răcire. Temperatura interioară continuase să crească. Termometrul indica patruzeci şi şase de grade.

Nehotărît dacă trebuia mai întîi să-l ajut sau să văd ce se întîmpla cu ceilalţi, l-am întrebat :

— O să reuşeşti, Oswin ?

El se întoarse pe jumătate. Respiraţia îi era şuierătoare. Părul îi era lipit de frunte.

— Reuşesc... reuşesc... sau poate că nu crezi ?

— Fireşte, Oswin.

— Atunci nu mă mai deranja ! Gîfîind, începu să desfacă un şurub. Mîinile îi tremurau. Unealta îi scăpă din mînă.

— Unde naiba se ascunde mizerabilul ăsta de Sabi ? mîrîi el.

— Lasă-l pe Sabi ! Era Maktabi. În spatele lui l-am zărit pe Cliff Shelder. Erau palizi ca nişte cadavre, buimăciţi. Aveau o înfăţişare spectrală.

— Dar noi trebuie totuşi să... am început eu cu energie.

— Desigur, desigur... Privirea lui Maktabi trecea pe deasupra mea, absentă şi lipsită de voinţă.

Shelder făcu resemnat un semn negativ cu capul.

I-am dat pe amîndoi la o parte şi am alergat de-a lungul coridorului. M-am întîlnit cu Sabi.

— Pisica s-a stricat, scîrţîi el.

M-am oprit în faţa cabinei lui Nabou. Am tras cu urechea, am strigat, am bătut cu pumnii în uşă. Şi el să fi... ?

— Sabi, deschide uşa !, am răcnit eu.

Automatul dispăruse, la fel Maktabi şi Shelder. Blestemînd, m-am azvîrlit asupra uşii pînă cînd aceasta cedă.

Nabou nu se afla în cabină. Patul nu fusese desfăcut. Peste tot o ordine excesivă, în timp ce în celelalte încăperi ale navei tot ce nu era fixat în nituri sau în cuie era dat peste cap.

O casetă mică de pe masa de scris mi-a atras atenţia. Părea să fie un aparat electric. La ce folosea nu puteam să-mi dau seama. Nici nu aveam timp de pierdut pentru a o cerceta mai îndeaproape şi de aceea am părăsit cabina.

Unde era Nabou ? La capătul puterilor, dar împins de teamă, am pornit-o mai departe, poticnindu-mă. Am deschis uşa următoare. Nabou nu era nicăieri. Dacă o nouă erupţie s-ar produce acum... Ar fi totuşi sfîrşitul. Înapoi în punctul de comandă !

Cînd am pătruns aici, l-am zărit pe Nabou stînd în faţa pupitrului de control. Evident, nu a înregistrat apariţia mea. Avea ochii fixaţi asupra ecranului. Nu părea nici neliniştit, nici epuizat. Mîinile prindeau manetele de reglaj ale aparatului de propulsie. Pe cea dreaptă am observat o mică zgîrietură, care sîngera puternic.

Oscilînd între speranţă şi teamă am urmărit privirea lui Nabou. Magma aproape că nu se mai mişca. Nivelul lacului de foc coborîse cu mai mulţi metri, dedesubtul locului în care fusese galeria. Acuma, acolo atîrna o cascadă de piatră înţepenită.

Am mai analizat o dată situaţia. Vatra vulcanică se găsea în clipa de faţă într-o stare de echilibru. Deci nu ne pîndea nici un pericol iminent. Totuşi, peste un interval oarecare de timp, jocul infernal al forţelor naturii avea să înceapă din nou. Şi atunci, cine dintre noi ar mai supravieţui ?

Rămînea tentativa de a forţa o ieşire cu ajutorul forezei. Lucrul acesta ar fi putut, firește, reuşi, numai în eventualitatea în care dezintegratorul ar fi intrat în funcţiune deasupra nivelului magmei. Şi asta nu era posibil. Altfel, magma s-ar fi revărsat în noua galerie. Ar fi fost o muncă de Sisif. Cercul fatal, din care nu mai exista scăpare, se închidea.

Rezistenţa mea se frînse. Povara nervoasă şi fizică era prea mare. Am renunţat la luptă.

Şi Nabou ? Stătea în faţa comutatoarelor, pîrghiilor şi a clapelor, ca şi cum nu ar fi avut nimic de a face cu

soarta către care ne îndreptam cu toţii, inevitabil. Stătea acolo, ca o fantomă.

— De fapt, ce aşteptaţi ? l-am întrebat eu.

— Şansa.

— Aşa ?, am rîs eu în batjocură. Aţi mai calculat vreo şansă pentru noi în timpul în care eraţi în cabină ?

O privire scurtă şi dură mă străpunse.

— Ocupaţi-vă de treburile dumneavoastră !

— Prea multe treburi nu prea mai avem de rezolvat.

— Ştiu în ce stare se află nava.

— Adevărat ? Dar oamenii vă rămîn indiferenţi, nu-i aşa ? Aţi fi trecut chiar şi peste cadavrul Yaminei !

— Nu este vina mea că nava a ajuns în această situaţie.

— Dovediţi-o ! Vinovatul sînt eu. Dumneavoastră puteţi merge cu inima curată în infern. Vă linişteşte asta ?

— Părăsiţi punctul de comandă, Pertenkamp !, spuse el aspru.

— Nici nu mă gîndesc !, am ţipat eu. Sînt curios să văd şansa dumneavoastră. De fapt nu există nici una, cît de mică, ştiţi ? Soarta noastră se află la fel de puţin în mîinile dumneavoastră, ca şi într-ale mele. Atunci, la ce bun toate astea ? În lături de la pupitrul de pilotare !

Disperarea provocată de neputinţa mea, o mînie oarbă împotriva acestui om şi teama pentru propria mea viaţă — toate acestea se abătură ca o cascadă asupra mea. Am încercat să-i smulg mîinile de pe clapele pupitrului de pilotare, o acţiune instinctivă, fără sens şi fără scop, o ultimă încercare de a rămîne în picioare.

Am simţit cum mă apucă de încheietura mîinii. Cu un ţipăt de durere i-am dat drumul. În momentul acela aş fi fost în stare să-l dobor la pămînt. Probabil că a bănuit lucrul acesta. Totuşi, privirea sa nu s-a abătut de la ecran.

— Potoliţi-vă odată, spuse doar.

Brusc, se învioră. Degetele sale zburau deasupra butoanelor de cuplare. Agregatul de propulsie porni. Nava se răsucea încet în cerc. Pînă ce prora se îndreptă spre o terasă plină de crăpături, care abia dacă se înălţa puţin deasupra lacului de foc.

Ceea ce urmă se petrecu cu o repeziciune de necrezut. Duzele din spate ale navei începură să urle. Sindbad gonea în direcția platformei, înconjurat de nori de aburi strălucitori și de stropi de foc.

— Asta e nebunie curată ! am strigat eu.

În vuietul care domnea, Nabou nu mă auzi. Priveam țintă la ecran.

De ce vrei să-l împiedici ?, m-am întrebat. Doar este indiferent dacă nava piere acum sau... Gîndul mi se întrerupse.

Carena navei izbi în stîncă și alunecă scrișnind. Nava se prăbuși înapoi în potopul de foc.

Încă o dată aceeași manevră. Înapoi, orientare, înainte. Sub presiunea motoarelor, trunchiul puternic al navei se cutremura din toate încheieturile. De jur-împrejur, flăcări, în față, stînca, mai aproape, tot mai aproape... Și Nabou se afla la pupitrul de pilotare !

Cea de-a doua încercare eșuă și ea. Cînd nava căzu înapoi, magma sări în stropi înalți. Imaginea de pe ecran se stinse brusc. Ultima posibilitate de a mai vedea ceva fusese pierdută. Orbi ! Nava era oarbă !

Înainte de a realiza în întregime gîndul acesta îngrozitor, Nabou dispăruse.

— Nabou !, am răcnit eu.

Strigătul se stinse. Nu se întîmplă nimic.

Deodată, sub mine se auzi un zgomot. Ecluza. Oare Nabou... ?

Am alergat jos.

Un costum de scafandru lipsea ! Și manometrul arăta că ecluza era deschisă. Înnebunit de spaimă am izbit cu picioarele în ușa ecluzei.

— Nabou !

Brațele îmi căzură de-a lungul corpului. Gîndurile se învălmășeau. Își pierduse oare mințile ? Sau poate că găsise totuși o soluție ? Poate avea nevoie de ajutor.

În fața mea se afla imaginea lacului de foc. Magmă gălbui-roșcată. Nu putea să aibă cu mult peste o mie de grade. Vor rezista costumele de scafandru la această temperatură ? Stratul de silunit cu care erau acoperite era subțire, dar izolația era bună. Fuseseră calculate pentru

o mie de grade. O oarecare toleranță... Era posibil. Și el se încumetase.

Mi-am pus un costum de scafandru. Mi-am îndesat casca. Ghiarele cleștilor de apucat alunecau de pe fermoar. Încercam mereu să închid garnitura căștii. În cele din urmă am reușit. Spre ușa ecluzei deci ! Aceasta nu ceda. Firește că nu, ecluza era deschisă. Trebuia desfăcut blocajul ! Înapoi, în punctul de comandă.

Gîfiind, m-am cățărat sus. Am întors pîrghia. Iarăși jos. Picioarele îmi tremurau. Costumul ăsta greu !

Ușa ecluzei nu se mișca. Am smucit de mîner, cu ultimele forțe. Pierdusem ceva din vedere ? Nu, încuietorile erau acum deschise. De ce nu se clintea blestemata de ușă ?

Am căzut în genunchi. Inima îmi bătea cu putere. M-am simțit cuprins de o spaimă puternică și m-am ridicat în picioare.

Privirea îmi căzu pe o rangă. Am desfăcut-o din șuruburile ei și am încercat să forțez ușa. Nici lucrul acesta nu reuși.

Un zgomot în spatele meu. Sabi ! Speranțe noi.

— Sabi, deschide ușa !

Automatul se apropie. Trase cu o mînă. Apoi cu ambele. O dată, de două ori. Un trosnet. Ușa era deschisă !

Dar... Magma se strecură înăuntru ! Deasupra ei dansau flăcări verzui.

— Sabi, închide ușa interioară ! I-am arătat ușa din spate, dinspre coridor. Terciul incandescent nu ajunsese încă pînă acolo.

Sabi închise ușa, care era prevăzută cu un strat de silunit. Trebuia să reziste. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce s-ar fi putut întîmpla dacă...

Sabi nu se mișca, aștepta un alt ordin. Nu m-am mai sinchisit de el.

Magma îmi ajunsese pînă la glezne. Nu se mai ridica. Sindbad se afla destul de sus.

Numai să nu rămîn pe loc ! Torentul incandescent se răcea repede și atunci s-ar fi transformat într-o strînsoare de neînvins.

Ridicînd un picior după celălalt, am reușit să ajung pînă la ușa exterioară a ecluzei.

În fața mea se întindea marea de flăcări. Încă un pas. Pămîntul îmi fugi de sub picioare, m-am clătinat și am căutat ceva să mă sprijin. Cleștii pentru apucat alunecară pe pereții navei. M-am scufundat în magmă pînă la piept. Am urlat de spaimă. Am început să mă zbat și am reușit să apuc un mîner metalic. Disperat, m-am atîrnat de el. Mușchii mă dureau, se blocau.

Mai departe, mai departe ! Sus pe punte ! Treaptă după treaptă, mîner după mîner. Puntea era în întregime acoperită cu o crustă. Nabou stătea în genunchi și spărgea zgura de pe obiectiv.

— Nabou !

Nu mă auzea, nu mă vedea, lovea necontenit cu un ciocan.

Sînt cu siguranță un om foarte puternic. Pot îndoi fără efort bare de fier pe genunchi. Acum însă eram la capătul puterilor. Ceea ce se întîmpla aici depășea limitele forțelor omenești.

Mîinile slăbiră în spatele cleștilor de apucat ai scafandrului. Se desfăceau încet, deget după deget.

De jos am auzit un bubuit. Venea iarăși ! Totul era degeaba... degeaba.

Mi-am dat drumul și mi-am pierdut cunoștința.

În fața ochilor îmi jucau scîntei. Niște lovituri puternice m-au readus în simțiri. Nabou sfărîma stratul de zgură de pe casca mea de protecție.

Ne aflam în camera-ecluză. Se aplecă spre mine. Privirea sa aspră, fixă, se odihnea pe fața mea. Cînd văzu că trăiam, mă ridică în brațe, ca pe un copil, și mă trase după el prin topitura de rocă vîscoasă care devenea tot mai consistentă.

Sabi se mai afla în camera din față. Picioarele automatului fuseseră prinse în magma solidificată.

— Picioarele defecte !, ne informă el, incapabil să priceapă ce i se întîmplase.

Nabou îl eliberă din strînsoarea de piatră.

Ușa spre coridor fu deschisă. Pînă acolo pătrunseseră numai cîteva pîrîiașe care, răcindu-se, formaseră un stăvilar în calea magmei ce încerca să avanseze.

Pe coridor. Nabou mă lăsă jos. Își scoase costumul de scafandru și urcă spre punctul de comandă.

Eram incapabil să-mi mișc membrele, zăceam ca mort.

Din nou, agregatele de propulsie mugiră. Un șoc groaznic. Bucăți de stîncă huruiră. Șenilele începură să scrîșnească. Apoi, țiuitul monoton al forezei.

Capul îmi căzu pe spate. Țiuitul ! Era oare marea, vuietul valurilor izbindu-se de stînci ? Fusese totul numai un vis înspăimîntător ?

ANCHETA

Mă aflam în cabina mea. Cîteva ore de somn mă înviorase-ră. Cu înghiţituri mici, sorbeam cafeaua oferită de Sabi. Pe ecran se vedeau umduind nori luminoşi de gaz. Sindbad avansa printr-o galerie nouă.

Totul era ca de obicei. Ceea ce se întîmplase continua să-mi apară ca prin vis, ca un coşmar. Am recapitulat ultimele întîmplări. Cum de reuşise oare Nabou ? Nimeni n-ar fi fost în stare să acţioneze ca el în infernul acela. Mi-am reamintit privirea sa atunci cînd mă căra înapoi. M-a luat cu frig. Ce om !

Nu ştiam cum ajunsesem în cabina mea. Apoi a venit Shelder. Am sărit în sus, fixîndu-l ca pe o fantomă. El mă consultă şi îmi spuse că totul e în ordine, că şi lui Nabou şi celorlalţi le merge bine. Avariile cele mai importante fuseseră deja înlăturate. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona din nou. Într-adevăr, în cabină domnea o temperatură plăcută.

Shelder vorbea entuziasmat de fapta lui Nabou. Nava avansa fără dificultăţi. În jurul orelor douăzeci urma să ieşim la suprafaţă.

Tăceam impresionaţi. Mă chinuia un sentiment de vinovăţie, deşi nu-mi puteam explica unde greşisem. Se întîmplase după vizita la Yamina. Am răsucit lucrurile pe toate părţile pînă ce m-a cuprins somnul ! Adormisem în momentul decisiv !

Cînd Shelder mi-a comunicat cu precauţie că a fost deschisă o anchetă, n-am fost deloc surprins. Era de la sine înţeles că voi suporta toate consecinţele şi îmi dădeam perfect de bine seama ce însemna lucrul acesta pentru viitorul meu. Yamina — un vis frumos, un vis periculos !

Ancheta trebuia să înceapă la ora zece. M-am îmbrăcat cu grijă și am pornit-o spre sala de mese. Pe culoar m-a întîmpinat Lisette, care avea un picior bandajat. Se uita la mine cu privire plină de reproșuri și mieuna tînguitor. Și față de ea aveam conștiința încărcată.

Maktabi și Hayl mă așteptau. Pe fețele lor se mai puteau citi urmele oboselii abia depășite. Cu fruntea încreţită, Hayl luă notă de apariția mea. Maktabi își redobîndise voioșia și seninătatea. Îmi făcu semn cu capul să intru.

După ce am luat loc, Maktabi mă examină un timp :

— Te-ai ținut bine, Will, începu el.

Hayl azvîrli spre mine o privire otrăvită. Probabil că ar fi preferat ca scandalul să înceapă imediat. Am închis ochii și m-am gîndit la Nabou.

Maktabi continuă :

— Nabou a cerut ca motivele incidentului să fie neîntîrziat lămurite.

— De ce nu preia el însuși sarcina asta ?, am întrebat eu.

— Să trecem la obiect. Nabou te-a rugat să reglezi sonda neutrinică pentru o distanță mai mare. Despre asta ai vorbit încă de ieri.

— Într-adevăr, însă eu n-am făcut-o.

— De ce ?

— Am considerat că este greșit. Nabou nu e geolog.

— Noaptea trecută ai rămas însă lîngă aparatele de control. Ai avut vreo îndoială ?

— Nicidecum. Altfel aș fi luat măsurile corespunzătoare. Pentru așa ceva însă nu exista nici cel mai mic motiv. De fapt, nu aveam deloc intenția să-mi petrec noaptea în laborator.

— Atunci ce te-a determinat să mai treci o dată, seara, prin laborator ?

— Erau... motive personale. Vroiam să fiu singur.

Răspunsul meu nu l-a mulțumit pe Maktabi.

— Nu vrem să fim indiscreți, Will. Dar în cazul acesta... înțelegi. Ai avut vreun necaz ?

— Nu eram tocmai încîntat de amestecul lui Nabou în treburile mele.

— Oricum, el este conducătorul expediției. Și, în definitiv, am fi putut înlătura divergențele de opinii împreună. Necăjit, Maktabi clătină din cap. Ar fi trebuit s-o facem imediat ! Hm... cred că ar trebui să-l ascultăm încă o dată pe Nabou. Ce părere ai, Oswin ?

— Să vină, să vină !

Maktabi cuplă instalația audio și-l rugă pe Nabou să vină în sala de mese.

Am așteptat. Maktabi răsfoia prost dispus niște hîrtii. Hayl mormăia ceva de unul singur. Pe neașteptate, își întoarse capul spre Maktabi.

— Ce spui ?

Văzînd că întrebarea sa nu e luată în considerație, se scufundă din nou în gînduri.

Nabou sosi. Se uită la mine rece.

— Ne ocupăm tocmai de neplăcuta poveste cu sondele, explică Maktabi. Din ce motiv ați cerut o modificare a distanței ?

— Pentru că am prevăzut pericolul.

— Cum așa ? Lucrul de care v-ați temut s-a întîmplat abia douăzeci și patru de ore mai tîrziu.

— După toate probabilitățile, la aceste adîncimi ale Pămîntului nava ar fi trebuit să dea peste vetre vulcanice.

— Ați presupus că Will ar fi putut să piardă din vedere lucrul acesta ?

— În măsura în care sondele funcționau imprecis în această regiune.

— Lucrul acesta nu-l contest în nici un caz !, am intervenit eu furios. Dar de vreun pericol nu putea fi vorba.

Maktabi bătu în masă.

— Will, te rog temperează-te !

— Un pericol nemijlocit nu exista în momentul acela, confirmă Hayl.

— Însă mai tîrziu, Oswin, mai tîrziu !, spuse Maktabi. Sau poate n-o să recunoașteți că viața noastră a atîrnat de un fir de păr ?

— O clipă ! Am vrut să spun că în momentul discuției dintre Nabou și Will nu exista nici un pericol. Chiar Nabou nu vorbește decît de posibilități. Pentru Will, acesta nu era un argument. E de înțeles. În afară de asta, putea să se bazeze pe sistemele automatice.

— Faptele dovedesc contrariul, observă Nabou.

— Tocmai !, spuse Maktabi. La o distanță mai mare, sistemul automatic ar fi oprit nava la timp.

— Dar aici este eroarea ! am replicat eu. La structura acelor straturi de roci, de la o anumită distanță, apărea o dispersiune, o radiație împrăștiată care, în clipa unei primejdii, nu ar fi fost suficientă pentru a acționa asupra sistemului automatic.

— I-ai explicat lucrul acesta lui Nabou ?

— Desigur. El însă nu se simțea bine și, în mod evident, aproape că nu a ascultat ce-i spuneam. Așa a fost, Nabou ?

Singurul său răspuns fu un gest imprecis.

— Puțin mai tîrziu am discutat despre asta și cu Cliff Shelder. El poate s-o confirme.

Maktabi luă din nou cuvîntul.

— Punctele de vedere sînt opuse. Ar fi fost mai bine, Nabou, dacă în problema aceasta controversată ați fi atras întreaga echipă, sau cel puțin pe Yamina, ca specialistă în tehnica radiațiilor.

— N-am considerat necesar lucrul acesta, replică el. Am presupus că indicația mea va fi luată în seamă.

— Pînă acum am avut cu toții impresia că în timpul testului Will Pertenkamp și-a îndeplinit sarcina în mod conștiincios și competent. Dumneavoastră sînteți de altă părere ?

— Nu. Oricum însă, e prea irascibil și înclină să privească oamenii și lucrurile prin prisma emotivității sale.

Cît de bine mă cunoștea !

— Acesta ar fi deci motivul pentru care Will ar fi dat greș în această împrejurare ? întrebă Maktabi.

— Este sarcina dumneavoastră să decideți lucrul acesta.

— Mai sînt întrebări ? Nu ? Atunci vă mulțumim.

Nabou părăsi sala de mese.

— Shelder a declarat că te aflai într-o stare de mare excitabilitate, spuse Hayl. Ți-a administrat chiar un calmant.

— Asta s-a întîmplat cu o noapte înainte. Ieri după-amiază eram în cea mai bună formă. Cliff trebuie să știe lucrul acesta.

— Și mai tîrziu, în cursul nopții ?

Maktabi respinse această întrebare.

— Nici unul dintre noi nu mai eram ca la început. Altfel, nu ne-am fi comportat așa în momentele critice. Firește, cu excepția ta, Oswin. Și Will a rămas atent și prevăzător, pînă în ultima clipă. A făcut tot ce a putut. În orice caz, așa văd eu lucrurile.

Hayl se strîmbă. Nu-i plăcea lauda și, la rîndul său, nu împărțea niciodată vreuna.

Mi-am privit mîinile care tresăreau nervos și m-am gîndit la Yamina. De ce oare adusesem în discuție motivele personale ? Maktabi va reveni cu siguranță la asta. Voia să-și îndeplinească sarcina ingrată corect și plin de tact, așa cum îi era felul. Și, cu toată obiectivitatea, aveam impresia că era dispus să fie mai degrabă apărător decît acuzator. Aveam oare dreptul să procedez împotriva bunelor sale intenții, ascuzîndu-i unele amănunte importante ?

— În noaptea aceea mi-am făcut griji în legătură cu Yamina, am spus eu.

— O simpatizezi, stabili Maktabi cu căldură.

— Da, am recunoscut eu.

— Ei, și ?

— Ea este legată de Nabou.

— Gelozia, observă Hayl laconic. *Cherchez la femme !*

Maktabi mă bătu pe mînă.

— Eroare, tinere. Nu ți-am spus-o pînă acum ? Yamina și Nabou... exclus. Îl admiră. Dar asta o facem cu toții. Mai mult, nu. Dacă mi-ai fi făcut destăinuiri, așa cum te-am sfătuit, ai fi fost scutit de unele lucruri neplăcute.

Stăteam pocăit.

— Yamina a intervenit foarte mult în favoarea ta. Ea este de părere că în straturile superioare ale mantalei terestre s-au putut produce distorsiuni spectrale în imaginea ecoului, pînă acum necunoscute, comparabile cu așa-numitul efect Raman. Ea presupune că asta a putut duce la aprecieri eronate.

Hayl se trăgea nerăbdător de barbă.

— Absurd ! Sondele lucrează normal. Chiar și la distanța stabilită de Pertenkamp.

— Nu înțeleg asta, îmi spuse Maktabi. Sindbad se îndrepta spre un epicentru vulcanic și tu n-ai bănuit nimic!

— Seismograful a înregistrat mici mișcări tectonice încă din cursul zilei.

— Era deci un motiv de îngrijorare !

— Nu, erau procese normale în crusta terestră. În afară de asta, sondele au indicat din timp modificări de structură. Am fi putut ocoli vatra vulcanică. Dar... am adormit în laborator.

— Nimeni nu-ți poate pretinde să stai zi și noapte în fața instrumentelor de control. Doar avem automate de siguranță. Au fost înregistrate abaterile ?

— Firește. Oscilograma le indică cu claritate, începînd cu ora unu treizeci.

Hayl luă jurnalul de bord al navei.

— Sindbad a fost oprit la ora unu și patruzeci și șapte. Adică șaptesprezece minute mai tîrziu ! Hayl izbi cu pumnul în masă. Asta e ! Automatele astea blestemate nu au decuplat cînd trebuia, deși fuseseră verificate abia cu puțin timp înainte.

Diferența de timp ! Din cauza pericolului iminent, îmi scăpase. Și m-am chinuit făcîndu-mi singur procese de conștiință !

Maktabi respiră ușurat.

— Asta modifică cu totul situația. Trebuie să ne cerem scuze, Will. Îmi vine cu atît mai ușor cu cît nu m-am îndoit nici o clipă de tine.

— Mulțumesc, Abdul ! Mai mult n-am fost în stare să spun. Nu simțeam nici o satisfacție în legătură cu desfășurarea anchetei, ci eram mai degrabă îngrozit de faptul că putusem să nu am încredere în mine însumi.

În fața ușii am dat peste Yamina. Fața ei era brăzdată de o cută amară, pe care nu o mai observasem la ea niciodată înainte.

Cînd mă văzu, înfățișarea ei se lumină.

— Cum s-au desfășurat lucrurile, Will ? Bine, nu-i așa ?

— Achitat !, am răspuns eu zîmbind strîmb.

— Mi-am făcut griji mari în legătură cu tine.

— Și eu continui să-mi fac griji în legătură cu tine, Yamina.

— De prisos. În ce mă privește, am scăpat cu bine.

— Și Nabou.

O umbră trecu pe fața ei.

— Nu l-am văzut încă astăzi, înainte de prînz.

— S-a retras iarăși.

Tonul meu zeflemitor nu i-a scăpat.

— Dă-i și lui dreptul să se odihnească. Avem multe să-i mulțumim.

Indulgența ei față de Nabou mă irită.

— Ai uitat comportarea lui din timpul nopții ?

Yamina se înroși, ezită și ripostă apoi energic.

— N-ar trebui să judecăm oamenii într-o situație neobișnuită. Asta e nedrept.

— Dimpotrivă, Yamina. Tocmai în asemenea momente se relevă adevăratul lor fel de a fi. Pe Nabou l-a interesat doar propria lui siguranță.

— El te-a salvat !

— Accept că acesta este un punct slab în demonstrația mea. În privirea sa nu era însă nimic din ceea ce s-ar putea numi dragoste față de aproapele său.

— Și atunci, în peșteră, nu te-a ajutat tot el ?

— Cine a ajutat atunci pe cine ? Nu, nu, Yamina, pe mine n-o să mă convingi.

— Ceea ce a făcut el este supraomenesc.

— N-a făcut-o pentru tine sau pentru noi — numai pentru el însuși.

În ochii Yaminei fulgeră o indignare evidentă.

— Cum poți fi atît de infam ?

— Dar, Yamina, ești oare orbită cu totul ? Am încercat să-i prind mîna. Ea se dădu înapoi. Atunci mi-am pierdut cu totul controlul. Pentru omul acesta nu ești decît un mijloc pentru un anumit scop. Ce se ascunde aici, nu știu. Dar o voi afla !

— Ești nebun ! Cu asta mă lăsă locului.

— Yamina, am vrut doar să... Zdrobit, am privit după ea.

Misiunea mea pe bordul lui Sindbad era ca și încheiată. Pe ultima porțiune, pînă la fundul mării, nu mai erau de așteptat surprize. Aveam destul timp liber la dispoziție ca să mă necăjesc pentru nechibzuința mea față de Yamina. Și înclinam să-mi atribui mai puțin mie vinovăția pentru neînțelegerea provocată, cît mai ales lui Nabou, care fusese, de fapt, motivul certei.

A purta o discuție deschisă cu el nu mi se mai părea că ar avea vreun sens. Trebuia să încerc s-o conving pe Yamina că el nu era demn de ea. Și eram sigur că, dacă ar fi putut să se sustragă influenței lui Nabou, ar fi răspuns sentimentelor mele.

Să-l fi rugat totuși pe Maktabi să medieze ? El îmi cunoștea sentimentele. Ce aș fi cîștigat însă cu asta ? Ne-ar fi luat, pe mine și pe Yamina, de mînă zîmbind și ne-ar fi spus : „Copii, nu faceți mutrele astea, fiți drăguți unul cu celălalt și veți fi fericiți !“ Ei, chiar atît de simplu nu stăteau lucrurile.

O discuție cu Shelder îmi dădu însă o idee care era atît de fantastică, încît mă îngrozi. Cu toate astea, n-am mai reușit să scap de ea.

Principala temă de discuție pe bord rămăsese fapta îndrăzneață a lui Nabou. Shelder se interesa mai ales de comportarea lui Nabou în momentele decisive. A trebuit să-i povestesc totul cu lux de amănunte.

— Un asemenea sînge rece n-am mai întîlnit pînă acum în toată practica mea, spuse el.

— Nici eu, am ripostat eu mușcător. Veșnica admirație pentru Nabou devenise insuportabilă. Poate că reprezintă noul tip al secolului. O inteligență tăioasă ca briciul, o

inimă rece ca ghiața. Noi sîntem învechiți, Cliff, chiar dacă sîntem mai tineri decît el.

— De ce ești atît de înăcrit ? Doar ai fost reabilitat.

— Sper că nu-ți închipui că vreau să fac pe jignitul. Nu este vorba de mine. Îmi fac doar griji în legătură cu Nabou. Într-o oarecare măsură, în alt sens decît ceilalți. Îți amintești cum s-a comportat atunci cînd ne ocupam de Yamina ? N-a avut nici măcar o privire pentru ea, nici măcar o vorbă. Că era grav rănită, că ar fi putut să-și piardă viața, nu-l interesa.

— Asta așa e. S-a îndepărtat ca un robot. Vreau să spun că însuși Sabi ar fi reacționat altfel. „Femeia s-a defectat", ar fi raportat el cel puțin, în virtutea obligației.

— Cliff ! Dacă Nabou este... un robot... Înțelegi ? Unul cu totul deosebit...

Shelder tresări brusc și mă sfredeli cu privirea sa de psihiatru.

— Will, respiră liniștit ! Liniștit și adînc !

— Lasă prostiile !, m-am răstit eu la el. Nu mi-am pierdut mințile. Desigur, ideea este îngrozitoare ; și totuși... poate fi înlăturată așa, pur și simplu ?

— Dar, Will ! Shelder zîmbi cu blîndețe. Un robot... din carne și sînge !

— Oswin Hayl vorbea de automate biologice.

— Astea sînt doar ipoteze. În cel mai bun caz, planuri de viitor. În afară de asta, chiar tu spuneai că nu trebuie luat întotdeauna în serios ceea ce spune Hayl. Dacă ar fi după el, oamenii ar trebui să devină autotropi, adică să se încrucișeze cu plantele. Trăznit om !

— Îl cunosc pe Oswin de mai mult timp decît tine, l-am contrazis eu. Și în rest, erai mereu dispus să-l iei în serios. Să presupunem totuși că Nabou nu ar fi... o ființă ca noi. Atunci multe lucruri din comportarea sa, care pînă acum ni s-au părut de neconceput, s-ar explica.

— Se prea poate. Cu toate acestea... ce fel de lume ar mai fi asta în care n-am putea să deosebim oamenii de mașini ? !

— Cîtă lipsă de logică ! Tocmai despre diferențe vorbim. De altfel, ești de acord că formele noi de existență

sînt absolut posibile. Aici ar putea fi vorba de un început, de o primă încercare.

Shelder își mușcă buzele și se uită la mine urît.

— Pînă acum, Will, ai rîs de ideile mele despre posibilitățile viitoare în această direcție.

— Iartă-mă, de acum înainte n-o s-o mai fac.

— Acum, în loc să rîzi, depășești cu mult ipotezele mele și vrei să iau drept realitate ceva ce nu se sprijină pe nimic. Îmi pare rău, nici măcar eu nu pot să te urmez atît de departe.

— Oricum, ar trebui să recunoști că, nu numai o dată, Nabou ne-a uimit.

— Oare ar trebui să bănuim pe fiecare om neobișnuit că este un biomat ?

— Vrei să reduci argumentul contrar la absurd. Cu asta nu mă convingi.

— Ai mai vorbit și cu altcineva despre... presupunerea ta ?

— Nu, mi-a venit abia acum. Și îmi dau perfect de bine seama cît de greu voi găsi înțelegere pentru ea.

— Din partea mea însă o aștepți.

— Pentru că îl cunoști și, totuși... cum să-ți spun ? ... de cele mai multe ori păstrezi o anumită distanță față de el.

— Și pentru că mă consideri un fantezist, așa după cum și tu ești unul.

— Să așteptăm o probă, Cliff ! Nu l-ai consultat de atîtea ori pînă acum pe Nabou ?

— Firește. E un om sănătos și normal.

— Mai fă-o încă o dată, din alt punct de vedere. Ca medic de bord ești oricum obligat să verifici starea sănătății fiecărui membru al echipajului. În special după întîmplările epuizante prin care am trecut.

Shelder mă privi nehotărît.

Am insistat.

— Ei, ce părere ai ?

— O să vedem, murmură el.

STELELE STRĂLUCESC DIN NOU

Sindbad ieşi la suprafaţă în timpul nopţii, pe o mare liniştită. Spinarea lucioasă a navei era acoperită cu resturi de zgură. Semăna cu o reptilă antediluviană care năpîrlise.

După ce balustrada fu scoasă, Nabou urcă primul pe punte. L-am urmat. Priveam spre Byblos, care făcea încet manevre de apropiere, pipăind locul cu reflectoarele. De jur împrejur, pe apa întunecată, se legănau puncte luminoase. Ambarcaţiuni cipriote. Veniseră pentru a ne saluta.

M-am delectat cu aerul călduţ şi aromat şi m-am bucurat de splendoarea cerului înstelat, care se boltea parcă foarte aproape, deasupra mării. Dacă ar fi fost şi Yamina alături de mine ! Dar ea mă evita. Era ca şi cum între noi s-ar fi căscat o prăpastie. Într-o parte mă aflam eu, dincolo ea şi... Nabou.

Ca şi cum aş fi fost constrîns, m-am întors într-o parte. Nabou mă observa Fără duşmănie, aşteptînd parcă ceva. Şi apoi mă întrebă pe cel mai liniştit ton cu putinţă, ca şi cum ar fi vorbit despre vreme :

— Ce aveţi cu mine, Per'enkamp ?

Luat prin surprindere, m-am uitat la el.

— Eu ? Nimic.

— Asta nu-i adevărat.

— Credeţi cumva că vă port pică din cauza sondei neutrinice ?

— Nu...

Siguranţa lui m-a uimit. Era mai înţelept şi mai corect să fiu deschis.

— E din cauza Yaminei.

— Din cauza Yaminei, repetă tărăgănat. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să interpretez cuvintele lui ca pe o întrebare sau ca pe o confirmare.

— Aș vrea ca ea să fie fericită.

— Și cine o împiedică ?

— Dumneavoastră, Nabou.

— Aveți vreo dovadă ? S-a plins cumva Yamina ?

— Nu, dar văd, simt asta.

— Nu există nici un sentiment care să nu poată fi înșelător.

— Știu că nu puneți preț pe sentimente. Tocmai de aceea o compătimesc pe Yamina.

— Nu e cazul s-o compătimiți și nici ea n-o dorește.

— Pentru că se află sub influența dumneavoastră.

— Nici un om nu se află sub influența mea.

— Poate că nici nu vă dați seama de asta.

— Drept cine mă luați, la urma urmei ?

— Drept un... un...

— Sînteți un visător, Pertenkamp. Puneți-vă frîu la gură, altfel s-ar putea întîmpla ca cineva să creadă că v-ați pierdut mințile.

Degetele mele se crispară pe balustrada navei. Simțeam că podeaua mi se leagănă sub picioare. Să fi fost de vină valurile ? Era vreun acces de slăbiciune ? Nu eram sigur dacă discuția aceasta avusese loc cu adevărat sau numai în imaginația mea.

— Ați spus ceva ?, am întrebat eu. Vocea îmi tremura.

N-am primit nici un răspuns, pentru că în momentul acela apărură pe punte Duval și Maktabi. Nabou se întoarse spre căpitan și îi dădu niște indicații.

Sindbad se apropie de scara catamaranului și fu amarat. Am trecut cu toții dincolo.

Primirea a fost entuziastă, aproape cam prea furtunoasă pentru nervii noștri obosiți.

Klimos îl îmbrățișă pe Nabou.

— În numele întregii omeniri !, strigă el exaltat.

— Scutește-l pe Nabou de așa ceva, Mikhael !, spuse Maktabi rîzînd. Nu se prea omoară după ovații. Și în afară de asta am impresia că exagerezi. Doar te cunosc.

— La ce ţi-e gîndul !, protestă Klimos. În noaptea incidentului a fost o agitaţie nemaipomenită şi acum felicitările curg.

— Testul nu trebuia să devină cunoscut, observă Nabou rece.

— Exclus ! Erupţia submarină a provocat pagube pe o rază de o sută de mile. Academia s-a adresat imediat Consiliului cercetării. Şi cu asta, s-a terminat cu secretul !

— Ce prostie !, exclamă Hayl. Cine ne-ar fi putut ajuta acolo, jos ?

Căpitanul lui Byblos ne conduse în sufragerie, unde era întinsă o masă sărbătorească. Ochii lui Maktabi sclipeau în aşteptarea deliciilor culinare care se anunţau. Bucuria sa fu totuşi micşorată de indicaţia lui Nabou ca în două ore Sindbad să pornească din nou, îndreptîndu-se spre Beirut.

În timpul mesei, călătoria lui Sindbad a fost, firesc, tema principală de discuţie. Maktabi povesti cu lux de amănunte despre întîmplările prin care trecuserăm. Elocvenţa sa dovedea că meniul nu-i era pe plac. Cînd ajunse la descrierea incidentului sublinie, uitîndu-se spre mine, că de vină au fost nu erorile umane, ci unele defecţiuni tehnice.

— Oricum, stăteam fără nici o speranţă înăuntru, ca bietele suflete ale lui Dante în infern, mormăi Hayl. Asta ar fi trebuit s-o simtă pe pielea lor supraînţelepţii din Consiliul cercetării. O astfel de navă are nevoie de automate, nu de oameni.

— O sentinţă aspră, replică Klimos. Ce părere aveţi în legătură cu asta, Nabou ?

— Cu un echipaj format din automate, călătoria nu ar fi fost încununată de succes.

— Dar pericolul !

— Trebuie să ştii să-l întîmpini.

Hayl pufni în rîs.

— Pentru el nu e mare lucru. El funcţionează pur şi simplu !

— Este un fenomen în toate privinţele ! Klimos ridică paharul în cinstea lui Nabou.

— Şi eu sînt de aceeaşi părere, am spus eu cu voce tare. Nabou îmi aruncă o privire rapidă. La fel şi Yamina.

Era o întîmplare sau o concordanţă a gîndurilor ? Ca şi cum aş fi vrut să le fac în ciudă, am continuat : Am avut ocazia să-l urmărese la pupitrul de comandă !

— Da, da, martorul principal, spuse Hayl ironic. Ai putea scrie povestea salvării noastre miraculoase, Will.

— Cu plăcere, dacă... fenomenul nostru ar accepta să-mi dea o mînă de ajutor.

— Nu am această intenţie, spuse Nabou rece. Îi lipsea simţul umorului.

În timp ce atenţia comesenilor era îndreptată în altă parte, l-am întrebat pe Shelder :

— Ai reuşit să afli ceva ?

El înţelese imediat despre ce era vorba.

— Da. Starea lui generală este excelentă, ba chiar de invidiat. Reflexe foarte vii. Nici un indiciu de deviere vizibilă de la normă. Nici măcar simptomele de îmbătrînire, cerute de vîrstă. La întrebarea mea în legătură cu vîrsta pe care o are nu mi-a răspuns.

— Ciudat, nu-i aşa ?

Shelder zîmbi.

— Eşti prea bănuitor, Will ! Ce să se ascundă aici ? Probabil puţină cochetărie. Fiecare îşi are mica lui slăbiciune.

Eram dezamăgit.

— Prin urmare, nimic.

— Firește, consultaţia nu a putut fi decît superficială.

— Aşa sînteţi voi, medicii ! Vă asiguraţi întotdeauna o portiţă de ieşire. Ar trebui să-l obligăm să se lase examinat de un medic-automat.

— Rămîi la bănuiala ta ?

— Ba mai mult, ea s-a întărit. Dar să lăsăm asta acum. Ceilalţi încep să fie atenţi la noi.

Într-adevăr, Nabou se uita în direcţia noastră.

SPRE BEIRUT

Sindbad se îndreptă spre Beirut, înaintînd cu jumătate din forţa motoarelor. Nu ne grăbeam. La ivirea zorilor voiam să aruncăm ancora în golful Saint-Georges.

Mă aflam din nou pe punte, vîntul de mare îmi răcorea faţa. Departe, în urma noastră, clipeau farurile pe coasta sudică a Ciprului. În diagonală cu noi se afla Byblos, spărgînd cu carena dublă valurile înspumate. Înainta mai încet decît Sindbad şi rămînea treptat în urmă.

Liniştea mării pe timpul nopţii îmi făcea bine. Nervii mei suprasolicitaţi se relaxau. Aveam senzaţia că mă însănătoşcam după febră. Gîndurile nu mi se mai pierdeau în speculaţii fantastice, ci se concentrau la munca zilelor următoare.

Trebuia să prelucrăm rezultatele cercetării. Asta avea să se întîmple în Beirut.. Urma deci să rămîn în legătură cu Maktabi, Shelder şi Hayl. Şi cu Yamina.

La recepţia de pe Byblos aproape că nu luase parte la discuţii. Tăcuse toată seara, întoarsă în sine. Cînd am întîlnit-o mai tîrziu, pe Sindbad, m-a ocolit, nu cu duşmănie, dar cu o reţinere evidentă.

În tambuchiul care dădea pe punte îşi făcu apariţia un cap. Era Hayl. Gîfîind, urcă şi privi în direcţia mea, fără să mă recunoască în întuneric. În reflexul verzui al luminilor de poziţie arăta ca un spectru al apelor.

— Ah, tu erai ! Hayl se întinse. E timpul să ies din cutia asta.

— Eu aş mai fi rezistat un timp. Firește, incidentul...

— Da, incidentul. Hayl privi spre dîrele perlate de spumă de pe apa întunecată. Ştiu că nu a fost uşor. Îşi sprijini braţele pe balustrada punţii şi începu să povestească. În urmă cu ani, lucram ca inginer cibernetician pe

Apex, care fusese repartizată flotei cosmice transmarțiene. Aveam sarcina de a instala pe Ganymed stații automate și de a face analiza unor materii prime. O treabă interesantă, dar delicată. Nici un om nu mai pătrunsese în spațiu atît de departe ca noi. Cu toate astea, treaba merse bine și în cele din urmă am putut să raportăm bazei de pe Marte îndeplinirea misiunii.

Am primit deci indicația să ne îndreptăm spre Pămînt. Nava urma să fie reparată pe șantierele de pe Lună. Bucuria noastră nu putea fi redată în cuvinte. După patru ani de serviciu periculos în cosmos urma să simțim din nou Pămîntul sub picioare ! Încearcă să-ți imaginezi asta!

Eram la bord șapte bărbați și două femei, o echipă grozavă, sudată în focul a tot felul de primejdii. Între noi nu existau secrete, fiecare cunoștea gîndurile celuilalt. În asta consta tăria echipajului nostru, și altfel nici n-ar fi putut să fie, pentru că în singurătatea cosmosului autoizolarea distruge și cea mai puternică personalitate.

Cu cît însă ne apropiam mai mult de Pămînt, cu atît slăbeau legăturile comunității. Fiecare dintre acești nouă oameni era stăpînit de propriile lui dorințe și speranțe. Deși vorbeam despre asta, simțeam mereu mai limpede că drumul nostru comun de pînă atunci se transforma în nouă poteci cu țeluri diferite. Un proces care era cît se poate de firesc, atîta timp cît nu se năsteau din el complicații. Și tocmai așa ceva se întîmplă pe Apex.

Cu paisprezece zile înainte de a ajunge la capătul călătoriei, medicul de bord, Bromme, de care mă lega o veche prietenie, îmi relată că ar fi constatat la Colas — acesta era cel de al doilea navigator al echipajului — o ușoară jenă la mers. Colas tîra puțin piciorul, susținea că și l-ar fi scrîntit. Nu am făcut din asta o tragedie, ba chiar îl tachinam pe Colas spunîndu-i că un diavol șchiop ca el nu ar avea ce căuta în paradisul terestru.

Cîteva zile mai tîrziu, Bromme năvăli peste mine cu știrea că ar mai fi apărut două cazuri de boală. Nici vorbă nu putea fi de vreo rănire nevinovată. Era limpede că aveam de a face cu simptome de paralizie la mîini și la picioare.

Oare, în ciuda tuturor măsurilor de precauție, cărasem cu noi de pe Ganymed un virus, care începea acum să-și

facă efectul în chip groaznic? Bromme încercă tot ce omenește poate fi posibil, pentru a descoperi dușmanul necunoscut și nevăzut. În zadar ; mijloacele care îi stăteau la dispoziție pe navă nu erau suficiente pentru asta.

În curînd, întregul echipaj află despre ce era vorba, deși bolnavii încercau să-și ascundă sau să bagatelizeze infirmitățile. Evitam să vorbim despre asta și ne comportam ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Fiecare spera că pînă la urmă bănuiala se va dovedi neîntemeiată.

Pămîntul se apropia tot mai mult. Într-o dimineață m-am trezit cu senzația că degetele de la mîna dreaptă îmi erau amorțite. Eram așadar cel de al patrulea caz.

Comandantul raportă incidentele la Centrul de coordonare a zborurilor și de aici sosi indicația să ne îndreptăm spre satelitul de carantină.

Ne aflam așadar acolo, cu semnalul galben de avertizare pe fuselajul navei, în stația de care toată lumea se temea, priveam în direcția globului pămîntesc, zăream continentele, pădurile, fluviile, marile orașe, țara în care ne așteptau familia și prietenii, și eram excluși, poate chiar șterși din registre. Nu îmi făceam nici un fel de iluzii. Dacă aveam în sînge agenți patogeni necunoscuți, atunci eram șterși de pe lista celor vii.

Bromme transmise Comisiei de carantină care era situația. Apoi încercă să ne liniștească. Cu o certitudine de aproape sută la sută, spunea el, virusul va fi identificat și antidotul care să ne vindece va fi găsit. Era obiceiul lui să se exprime întotdeauna clar și precis. În situația în care eram, n-ar fi trebuit s-o facă. Colas întrebă imediat dacă Bromme consideră că este foarte liniștitor faptul că certitudinea este de „aproape" sută la sută.

Spusese ceea ce gîndeam cu toții. Nervozitatea creșcu la bordul navei. Mai ales printre cei care nu vădeau încă simptomele vreunei infectări. Nici pentru ei nu mai exista posibilitatea întoarcerii pe Pămînt, în cazul în care automatele speciale ale Stației de carantină nu ar fi găsit soluția salvatoare.

După patruzeci și opt de ore de așteptare zadarnică cei mai mulți dintre noi ne consolaserăm cu soarta care ne aștepta. Disperarea se transformă în resemnare. Ce vom face însă mai departe ? Ce ne mai rămînea pînă la sfîrșitul

plin de chinuri ? Să vegetăm în apropierea Pămîntului, izolaţi de tot ceea ce considerăm că reprezintă un motiv pentru care merită să trăieşti ? Nu, nici unul dintre noi nu dorea aşa ceva.

Am hotărît ca imediat după ce se va pronunţa sentinţa în cazul nostru să ne întoarcem pe Ganymed. Acolo, unde nimic nu mai amintea de Pămîntul înfloritor, voiam să acţionăm în continuare pentru omenire, cît timp ne-ar mai fi ţinut puterile.

Toţi am fost de acord cu planul acesta. Chiar şi Colas, care se căsătorise abia cu puţin timp înainte de detaşarea lui pe baza de pe Marte şi care îşi cunoştea copilul numai dintr-o videogramă. Palid, amărît, se îndreptă şchiopătînd spre cabina lui, unde se încuie. Nimănui nu-i păsa de el, fiecare încerca s-o scoată la capăt cu propriile gînduri negre.

În noaptea următoare ne trezi un şoc care zdruncină nava. Colas luase startul cu o rachetă de aterizare. Îngroziţi, ne-am uitat după el. Se îndrepta în direcţia Pămîntului. Asta era nebunie curată. Nici un aeroport nu i-ar fi dat permisiunea să aterizeze. Racheta ar fi trebuit distrusă.

Înainte de a ne reveni şi de a putea să alarmăm patrula cosmică, se întîmplă un lucru neaşteptat. Chiar în apropierea Pămîntului, Colas schimbă brusc direcţia. Racheta dispăru în adîncurile universului.

Imediat apoi se făcu auzită Staţia de carantină. Virusul necunoscut fusese identificat şi se găsise antidotul.

Oswin Hayl se îndreptă şi îşi mîngîie barba zbîrlită.

— Vezi, de atunci mă străduiesc să întind o punte peste prăpastia dintre om şi maşină. Automatele biologice vor trebui să ne apere de aceste incidente tragice.

Hayl era într-unul din momentele lui bune. Era prietenos şi accesibil. Asta îmi convenea.

— Eşti sigur că nu există încă biomate ?, l-am întrebat eu.

Haly mă privi uimit.

— Deocamdată, viaţa poate fi sintetizată numai în laborator. Pînă cînd vom depăşi stadiul acesta vor mai trece cel puţin trei pînă la cinci ani. Nici nu bănuieşti ce dificultăţi trebuie învinse. În comparaţie cu asta, a des-

chide cea mai rafinată încuietoare cu cifru este un joc de copil.

— Nu subapreciez în nici un caz eforturile tale ştiinţifice, Oswin. Dar dacă presupunem că există deja biomate... ele ar putea fi recunoscute ca fiinţe artificiale ?

— Fără îndoială. Doar nu avem nevoie de dublete umane. Cu ani în urmă, au existat astfel de experimente. Oamenii „vii", din plastic, cu creier electronic ! La prima vedere, jucării tehnice. În spatele lor se ascundea însă o semnificaţie mai profundă, care deveni limpede în cursul revoluţiei produse în domeniul biologiei. Au început să fie formate supraînteligenţe *in vitro*, deci genii în eprubetă, s-a vorbit de terapie „genetică". Era ultima şi cea mai monstruoasă încercare de a asigura existenţa unei rase de stăpînitori.

— Cred că nu-ţi poţi imagina senzaţia neplăcută pe care o simt gîndindu-mă la un biomat. El va fi totuşi o fiinţă şi va trebui să semene cu noi la înfăţişare, pentru că ar urma să preia în mare măsură funcţii de muncă umane.

Hayl făcu un semn de indiferenţă cu mîna.

— Senzaţie neplăcută ? Asta trece.

— Îţi admir curajul, Oswin, şi fantezia.

— Ştii, un cercetător timid şi lipsit de fantezie este ca un măgar într-o vîrtelniţă. Vrea să înainteze şi totuşi nu reuşeşte. Noapte bună ! Cu un zîmbet pe jumătate şiret, pe jumătate ironic, dispăru în interiorul navei.

Am rămas lîngă balustradă, gîndindu-mă la cuvintele lui Hayl despre biomate. Aşa ceva nu ar exista încă, afirmase el, şi o capacitate de talia lui trebuia să ştie ce spune. Toate presupunerile pe care le legam de persoana lui Nabou erau aşadar speculaţii riscante, pur şi simplu himere. Pe bună dreptate putea să-şi închipuie Shelder că locul meu era într-o clinică de boli mintale.

Şi totuşi, nu reuşeam să mă consolez cu gîndul acesta. Bineînţeles că mă consideram absolut sănătos. Şi mai rămînea o posibilitate : Hayl îmi spusese adevărul numai pe jumătate. Un biomat exista deja şi Consiliul cercetării îl supunea testelor !

Aceasta era rezolvarea enigmei. Şi comportarea Yaminei îşi găsea în felul acesta o explicaţie. Ea ştia fără

îndoială despre ce este vorba, dar își luase obligația să păstreze secretul. Și în gelozia mea absurdă, făcusem tot ce îmi stătuse în putință pentru ca să-i îngreunez misiunea.

Deși recunoșteam lucrul acesta, mă simțeam ușurat ; acum întrezăream o ieșire din dilemă, pentru mine și pentru Yamina. M-am lăsat furat de cele mai roze vise de viitor.

Cînd m-am reîntors la realitate, pe apa albastră ca oțelul jucau deja reflexe argintii. În spatele munților Libanului începea să sclipească lumina unei zile noi.

PARTEA A TREIA

SCHIMBUL

Sosirea noastră în Beirut se transformă într-un marș triumfal. În momentul în care am ajuns în dreptul șantierelor navale de pe insulă, Sindbad fu înconjurat de o mulțime de ambarcațiuni. Deasupra noastră plana un nor de elicoptere.

În timp ce traversam golful Saint-Georges eram urmați de un întreg convoi, pe apă și în aer. Imediat ce am pus piciorul pe țărm, am nimerit în focul concentric al reporterilor. Deoarece Nabou rămăsese pe Sindbad, Yamina și cu mine deveniram ținta tuturor atacurilor.

— Monsieur Pertenkamp ! Un cuvînt despre ultimele dumneavoastră minute !

— Sper din toată inima că încă nu mi-au sosit ultimele minute.

— Firește, este vorba de catastrofă, monsieur. Vă grăbeați în ajutorul lui Nabou Tebar cînd ați părăsit nava ?

— Știți, în astfel de momente nu te mai gîndești prea mult, acționezi pur și simplu. De altfel, m-a mînat frica. Frica de a nu fi singur.

— Și ceilalți ?

— N-am mai văzut și n-am mai auzit nimic despre ei. Nici nu știam măcar dacă mai trăiau.

— Cînd ați deschis ușa interioară a ecluzei, întreaga navă ar fi putut să fie inundată de magmă. Nu v-ați gîndit la asta ?

— Magma nu este apă. Pe navă temperatura era mult mai coborîtă decît afară și stratul superior al torentului de lavă se întărește relativ repede. Din fericire, curentul de magmă care năvălise înăuntru nu a fost prea puternic, pentru că nava era foarte puțin scufundată în marea de roci lichide. Ea plutea pe suprafața ei, nu în ea.

— Și pe urmă v-a salvat Nabou Tebar ?

— Da. Cum a realizat asta, nu știu ! Nu sînt de categoria muscă și el trebuie să fi fost deja la capătul puterilor. A fost o performanță supraomenească.

— *Merçi beaucoup !*

— Monsieur ! Monsieur ! Cum a fost cu melcii ?

— Am văzut în peșteră urme care puteau proveni de la niște melci uriași. Asta e tot ! Nimeni nu a susținut vreodată că ar fi fost vorba de melci. Vă rog să aveți grijă ca absurditatea asta să nu fie răspîndită mai departe !

— Dar au fost ființe ?

— Am avut impresia că avem de a face cu ființe care acționează conștient. Totuși, lucrul acesta nu este dovedit.

— Considerați că este posibil să existe pe Pămînt două lumi ?

— De ce nu ? Lumea noastră, a luminii, și o antilume, a întunericului. Nu interpretați însă lucrul acesta în sensul de „bine" și „rău",

— În cazul peșterii este totuși vorba de un spațiu mic în raport cu suprafața Pămîntului.

— Ce înseamnă mic, ce înseamnă mare ? Ați vorbit foarte exact despre un raport. Pentru un microb, picătura de apă este o lume infinită. Pentru el nu are importanță dacă picătura există pe Pămînt, în interiorul sistemului nostru solar sau, în general, în cosmos. În afară de asta, nu știm nimic despre dimensiunile adevărate ale acelei cavități. Aveți, vă rog, răbdare pînă ce va fi cercetată științific.

— Madame Farah, ce gînduri vă animau acolo, jos ?

— Gîndul ca generatoarele mele plasmatice să funcționeze bine.

— Un sînge rece demn de admirat ! Felicitări, monsieur.

— Pentru ce ? Pentru sîngele rece al doamnei ?

— Pentru partenera dumneavoastră fermecătoare.

— Credeți că sînt soția domnului Pertenkamp ?

— La prima vedere, așa s-ar spune, madame.

— Eroare.

— Atunci, vă rog să mă scuzați !

Yamina surîse îngăduitoare. Eu m-am uitat la ea zăpăcit. Și așa am fost văzuți de întreaga lume, prin satelit : cuplul zilei.

Hayl și Shelder se îndreptară spre hotel. Eu, dimpotrivă, am pornit-o spre Baalbek, unde se afla Institutul de geofizică aplicată al Academiei. Era prevăzut să-mi continui acolo activitatea de prelucrare a datelor expediției Sindbad.

Maktabi își exprimase dorința ca Yamina să mă însoțească, pentru a mă prezenta la Institut. Desigur, lucrul acesta nu era necesar. Îl suspectasem pe bunul Abdul că vroia să ne ofere prilejul unei explicații. Cu siguranță, nu-i scăpase faptul că relația mea cu Yamina se înrăutățise.

Propunerea lui Maktabi fu acceptată de Yamina fără nici o rezervă și, în ceea ce mă privește, nu puteam decît să mă bucur.

Am plecat cu un automobil al Academiei. În timp ce vehiculul se îndrepta spre trecătoarea de la Dahr el Baidar, prin care treceau odinioară caravanele de cămile spre Damasc, nu am prea vorbit. Cîteva cuvinte despre vreme, la începutul perioadei de ploi, despre localitățile care zburau pe lîngă noi și care îmi rămîneau indiferente, deși fiecare din ele depunea mărturie despre istoria milenară a acestei țări.

M-am străduit de mai multe ori să deschid discuția, evitînd orice ar fi putut avea vreo legătură cu Nabou. Am povestit despre studenția mea, despre călătorii mai vechi. Yamina asculta politicoasă, era însă distrată, absentă.

Lucrurile merseră așa pînă la Chtaura. Acolo, în punctul în care șoseaua se bifurcă spre Baalbek, am oprit mașina. Am intrat într-o cafenea, care în momentul acela era aproape goală.

— De ce nu reușim să stăm de vorbă, Yamina ? am întrebat-o eu. Aș vrea ca între noi lucrurile să fie iar așa cum erau. Dacă te-am jignit, atunci iartă-mă. Încearcă te rog să mă înțelegi.

— Aceeași dorință am și eu, îmi replică ea grav.

— Mergi prea departe cu experimentul, Nabou.

— Experiment ? Ea se uită la mine uluită.

Am ezitat, nu m-am lăsat totuși păcălit de privirea ei întrebătoare.

— Păi da... Și cu ocazia asta te pierzi singură. Nici o însărcinare nu-ți poate pretinde prețul acesta. La urma urmei, Nabou nu este decît un...

— Will !

— Un automat, Yamina ! O creatură ieșită din eprubetă ! Asemănător cu un om și genial. Dar nu creierul, ci inima îl face pe om. Și sistemului organic „Nabou" nu i-a fost atribuită o inimă simțitoare. Din prudență !

— Nu, nu, nu ! Yamina își ascunse fața în mîini. Nu mă așteptam la această reacție. Am privit-o buimăcit. Yamina, ai încredere în mine, am rugat-o eu. Spune-mi, ce te chinuie ? Așa nu se mai poate.

Ea privi gînditoare, ca și cînd ar fi chibzuit dacă trebuie să vorbească sau nu. Apoi scuturâ capul.

— Dă-mi un răgaz, *mon ami*. Trebuie să rezolv singură lucrul acesta.

— Ce să rezolvi ? Vorbește odată !

— Te rog, nu insista !

— Cum vrei. N-o înțelegeam.

Am pornit mai departe. Tăcuți, fiecare cu gîndurile lui.

În Baalbek eram deja așteptați de colegii de la Institut. Yamina făcu prezentările și, la scurt timp după asta, își luă rămas bun.

— Ne vom revedea în curînd ? am întrebat-o.

— Poate. După o ezitare, ea adăugă : Poate voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Poți conta pe mine în orice moment, Yamina.

— Mulțumesc, Will.

M-am uitat după mașină pînă ce aceasta dispăru ascunsă de încrețiturile văii Bekaa. Aveam un sentiment neplăcut. Mă neliniștea bănuiala unui pericol iminent. De unde și din ce s-ar fi putut naște primejdia, nu-mi puteam da seama. Să fi venit din partea lui Nabou, sau chiar prin Yamina ?

La institut nu aveam încă prea mult de lucru. M-am întors la hotelul la care fusesem repartizat și am început din nou să mă gîndesc la Nabou și la Yamina.

Comportarea Yaminei aici și în Chtaura putea fi explicată în mai multe feluri. Probabil că nu se mai simțea

pe măsura misiunii sale secrete, după ce și-a dat seama că îl priveam pe Nabou — absolut pe nedrept — ca pe un rival.

Dar poate că nu bănuise nici ea nimic. Dacă imediat după întîmplările nopții critice de pe navă ea condamnase aspru comportarea mea față de Nabou, de data aceasta fusese zdruncinată și încurcată, pentru că, după ce chibzuise ea însăși, și-a spus că bănuiala mea ar putea fi întemeiată. Și era de înțeles că aștepta din partea mea sprijin în cazul în care nu ar fi reușit să iasă singură din dilemă.

Sau să fi știut ea oare că Nabou nu era decît un om ca oricare altul ?

Nu a arătat că are încredere în mine, și totuși m-a rugat să-i înțeleg situația, pe care nu eram în stare s-o pricep. Cît de diferit îmi imaginasem zilele de după întoarcerea noastră !

Trebuia să-i respect dorința și să-i acord răgazul de a cîntări totul, de a se decide. În același timp, voiam să mă lămuresc odată în legătură cu Nabou.

Să vorbesc cu Maktabi, cu Hayl ? Nu, să caut dovezi incontestabile, pe cont propriu. În felul acesta aș fi putut cel mai bine s-o ajut pe Yamina.

M-am uitat la ceas. Era încă devreme. Hotărîndu-mă brusc, am zburat spre Antelias.

Mica localitate arăta ca moartă în ora liniștită de dinaintea amiezii. De mai multe ori am trecut la oarecare distanță pe lîngă casa lui Nabou, cercetînd-o din toate părțile, atît cît îmi permitea parcul. Nu se zărea picior de om. Probabil că Nabou se mai afla încă la bordul lui Sindbad.

La un moment dat am întîlnit un bătrîn. Am stat de vorbă cu el despre vreme și despre localitate pînă ce am adus vorba, ca din întîmplare, despre subiectul care mă interesa.

— Frumoasă casă !

— Da, aș vrea și eu să locuiesc într-o asemenea vilă. E a lui Nabou Tebar, Sindbad, știți !

— A ! Un cetățean proeminent.

— Un... ce ? Iertați-mă, nu aud prea bine.

— Un om cunoscut.

— Da, da, așa e. Cu siguranță.

— Îl cunoașteți personal ?

— Firește. Toți îl cunosc aici.

— Vreau să spun, ați stat vreodată de vorbă cu el ?

— A, așa... Nu, asta nu. Nu prea are timp de așa ceva. O dată, da... am stat de vorbă cu el. Atunci cînd l-a salvat pe Omar, știți ?

— A salvat pe cineva ?

— Păi, l-a scos pe Omar din mare. Veniți cu mine, monsieur ! Am să vă istorisesc întîmplarea. Locuiesc acolo, sus, în spatele viilor. Nu e deloc departe, și drumul e ușor. Sînteți oaspetele meu, monsieur. Fiica mea se va bucura.

— Mulțumesc mult, altă dată.

— Da, ce vroiam să spun ? Înainte am fost pescar, știți. Toți au fost aici cîndva pescari, bătrînii. Astăzi se procedează altfel cu pescuitul, totul este automat, da. Dar cîteodată mai ies în larg. Doar pentru mine. Dacă ai nimerit în mrejele mării, nu mai scapi. Și atunci, dacă stau noaptea în barca mea, văd întotdeauna lumină aici în casă. Toată noaptea. Adică, vreau să spun că asta nu e bine. Omul trebuie să mai și doarmă. Cînd mă întorc în zori de la pescuit, Nabou pornește deja spre docurile din insulă.

— Harnic om !

— Așa e, monsieur, așa e. Vreți să ajungeți la el ? Youssef este cu siguranță aici. Dar cu el nu veți avea prea mult noroc. De la el n-o să reușiți să scoateți nimic.

— Nici nu am intenția să-l vizitez pe Nabou Tebar.

— Așa, credeam că... Atunci nu aveți nevoie nici de Youssef. A, acuma înțeleg : nu sînteți de aici și v-a plăcut casa. Da, frumoasă casă.

— Există vreo oficialitate în localitatea asta ?

— Oficialitate... nu, nu mai există de mult. Administrația este în Beirut. Doar un post al serviciului de siguranță există în apropiere. Chiar lîngă autostradă. Întrebați de Semi Țenian. Băiat bun, Semi. Și spuneți-i că v-a trimis bătrînul Najib, da, da.

Țenian m-a întîmpinat foarte serviabil.

— Luați loc, monsieur ! Preferați o cafea sau mai bine o oranjadă ? Cu ce vă pot fi de folos ?

— Doar cîteva întrebări. În legătură cu Nabou Tebar.

— Vă rog, întrebați.
— De cît timp locuiește aici ?
— De vreo zece ani.
— Și casa ?
— A pus să i se construiască.
— De unde a venit ?
— Asta n-o știu, monsieur. Nu mai există de mult obligația de a fi luat în evidență. Fiecare poate locui unde vrea. Poate v-ar putea ajuta centrala din Beirut. Dar permiteți-mi și mie o întrebare.
— Vreți să știți de ce...
— Exact. N-o luați, vă rog, drept o indiscreție.
— Nabou a salvat cîndva un locuitor din Antelias.
— A, acum pricep ! Sînteți reporter, monsieur. Nabou Tebar s-a întors astăzi de dimineață din călătoria de încercare cu Sindbad. Și de aceea, ați vrea să aflați cîte ceva despre viața lui... E cît se poate de limpede. Da, pe Omar l-a salvat.
— Unde locuiește acest Omar ?
— Chiar în apropiere. Priviți, casa este acolo. Vă însoțesc cu plăcere.
— Mulțumesc, nu e nevoie. Ce spun locuitorii despre celebrul lor concetățean ? Îmi închipui că este foarte iubit.
— Desigur, sîntem mîndri de el, îi arătăm toată considerația. Dar iubit ? Nu, asta nu se poate spune. Atunci cînd se lasă văzut oamenii îl întîmpină cu o teamă respectuoasă. Asta nu e nici pe departe o judecată de valoare. Se spune că arabul ar fi greu abordabil și că și-ar ascunde inima. Dar, totuși, el are inimă. Mulți spun că la Nabou Tebar nu se poate observa așa ceva.
— Oricum, a salvat viața unui om.
— Există oameni care îndepărtează o piatră din drum pentru că îi deranjează, nu pentru că se tem că și un altul s-ar putea împiedica de ea. Vă rog, nu trageți de aici concluzii greșite. Stați de vorbă cu Omar.
Am plecat spre Omar.
— Nabou Tebar ? Este adevărat, m-a scos atunci din apă. N-am să uit niciodată asta. Chiar dacă el nu vrea s-o recunoască.
— Cum așa ?

— Fiți atent, monsieur, asta s-a întîmplat așa : lucrez la docurile de pe insulă. Zilnic, merg cu propria mea barcă pînă acolo. Într-o zi se oprește motorul. Se mai întîmplă. Era însă furtună, valuri amețitoare. Barca este izbită de stînci și se face bucăți. Îmi zdrobesc piciorul drept. Curentul mă trage în larg. Cît vezi cu ochii, nici un om. Oamenii se odihneau, probabil.

Și atunci, zăresc dintr-o dată hidroglisorul lui Nabou Tebar, venind ca o vijelie spre mine. Acesta se aruncă în apă și în cîteva secunde e lîngă mine. Avea o privire de rechin. Nu știam dacă trebuia să mă bucur sau să mă tem. M-a ridicat ca pe un copil și... hai cu mine spre casa lui de pe mal. Îmi leagă piciorul, un doctor adevărat n-ar fi făcut-o mai bine. Și mă transportă la Beirut.

Piciorul nu mai era bun de nimic. Mi-au pus altul nou. Se observă ceva ? Nu. Cînd te gîndești cum trebuiau să se chinuie bieții oameni înainte, cu protezele !

Cînd m-am întors în Antelias, primul meu drum a fost sus la el, să-i mulțumesc. Se uita la mine ca la un străin, nu-și mai aducea aminte de nimic. Așa ceva n-am mai pomenit. Și astăzi, cînd îl întîlnesc, îl salut. El îmi răspunde politicos, dar străin, ca și cum m-ar vedea pentru prima oară. Să nu te superi ? Vecinii nu vor pur și simplu să creadă ; ei spun : Omar nu s-a lovit doar la picior, ci și la cap.

Valuri lenețe se rostogoleau la picioarele mele, atingîndu-mă. Gînditor, am privit spre mal și spre insula docurilor. Să fie Nabou de zece ani în Antelias ? Un biomat, printre acești oameni cumsecade, care se cunosc unii pe alții, ca într-o familie ?

Locuința de pe țărm se afla în fața mea. O construcție masivă, turtită. I-am dat tîrcoale ca un șacal. Să risc ? Ușa nu era încuiată.

Am pătruns înăuntru. Ordine meticuloasă, ca peste tot în jurul lui Nabou. Un dulăpior cu instrumente chirurgicale mi-a atras atenția. Și în încăperea alăturată, o masă lungă, cu preparatele medicale ale unor organe de pești. Un magnetofon. I-am dat drumul. Sunete emise de pești ! Se ocupa Nabou de ihtiologie ? Ar fi făcut un robot așa ceva ?

Am plecat spre Beirut.

La centrala serviciului libanez de siguranţă am fost rugat să mă adresez doctorului Azzam.

— Monsieur Pertenkamp, nu-i aşa ?

— Într-adevăr, dar de unde ştiţi... ?

— Iertaţi-mă, dar vă aflaţi la Serviciul de siguranţă.

— Tot respectul ! Nu credeam că are vreo importanţă dacă îmi dau numele. Probabil că ştiţi de ce.

— Ca participant la celebra expediţie Sindbad, doriţi să evitaţi necazurile celebrităţii.

— Complimentele mele, doctore Azzam.

— Monsieur, nu e vorba de nimic neobişnuit. V-am văzut astăzi de dimineaţă la televizor. Eraţi cu madame Farah.

— Îngrozitoare este popularitatea asta !

— Păi nu spuneam eu ? Aş fi bucuros să vă pot fi de folos.

— Aş vrea să ştiu unde şi cînd s-a născut Nabou Tebar.

— Hm. Pentru a afla lucrul acesta există o cale foarte simplă : întrebaţi-l chiar pe el.

— Tocmai asta nu vreau.

— Atunci ar mai rămîne Academia.

— Am motive personale să apelez la ajutorul dumneavoastră.

— În general, noi nu satisfacem dorinţe personale. Sarcina noastră nu poate fi asta.

— În general, firește. Aici însă avem de a face cu un caz deosebit. Evident, un caz inofensiv.

— E de la sine înţeles. Păi atunci să încercăm.

— Va dura mult ?

— Dar vă rog ! Cel mult zece minute.

Azzam manevră nişte butoane.

Nu trecură nici trei minute şi rezultatul era gata.

— Ei ?

— Negativ.

— Probabil nu este originar din Beirut.

— Nici din Beirut sau din Liban şi nici din altă parte.

— Glumiţi.

— De fel. Dacă întrebarea nu poate primi răspuns în propria ţară, atunci ea este transmisă mai departe, în

mod automat, către celelalte secții naționale. Nabou Tebar nu s-a născut nicăieri.

— Fără doar și poate, este vorba de o eroare.

— Automatele noastre nu comit erori.

— Poate că a purtat înainte alt nume.

— O schimbare a numelui trebuie să fie înregistrată. Automatele ar fi luat în considerație lucrul acesta, atunci cînd le-am adresat întrebarea. Oameni care să se ascundă în spatele unor nume false — iată un lucru care astăzi este pur și simplu de neconceput.

— Și totuși, se pare că de data asta e vorba de așa ceva. Sau cunoașteți o altă explicație ?

— S-ar putea ca Nabou Tebar să se fi născut pe una din bazele noastre extraterestre. Poate chiar la bordul unei nave cosmice. Astfel de cazuri apar acum din ce în ce mai des. Este nevoie însă de mai mult timp pentru a descoperi lucrul acesta. O să-mi notez.

Imediat după aceea l-am chemat pe Maktabi. Nu i-am spus că mă aflu în Beirut. Asta ar fi provocat doar întrebări inutile.

— Ai fost bine cazat în Baalbek, Will ?

— Mulțumesc, excelent.

— Și mîncarea ?

— Cred că pînă și tu ai fi mulțumit, Abdul.

— Cu atît mai bine. Atunci, la treabă.

— Va fi nevoie să vin ceva mai des la Beirut.

— Ești oricînd binevenit.

— Și la Antelias.

— Sper că în curînd Nabou nu-ți va mai pricinui nici un necaz.

— Asta o sper și eu. Apropo, de fapt, de unde îl cunoști ?

— Asta n-o mai știu. Dar la Academie și la Consiliul mondial al cercetării îl cunoaște toată lumea. De ce întrebi ?

— Așa mi-a venit. Știai că este preocupat pînă și de ihtiologie ?

— Habar n-aveam.

— Vezi că nu-l cunoști pe Nabou al tău ? Poate că Oswin Hayl e mai bine informat.

— De unde pînă unde ?

Cu gîndurile și cu sentimentele confuze m-am înapoiat la Baalbek.

În cursul zilei următoare am fost prins de pregătirile de lucru pentru săptămînile următoare. Seara însă, o plimbare spre ruinele templelor mi-a amintit de prima excursie cu Yamina și astfel, întrebările care mă preocupau atîta au revenit.

Singurătatea printre coloanele străvechi și blocurile de piatră îmi stîrni fantezia și îmi îndreptă gîndurile pe piste noi, făcînd ca multe din lucrurile care mi se întîmplaseră din momentul sosirii mele la Beirut să-mi apară într-o lumină nouă.

Amănunte aproape ignorate și privite acum de la oarecare distanță se completau, alcătuind o imagine. Semnificația ei depășea cu mult limitele inteligibilului și mă înspăimînta profund.

Trebuia să stau de vorbă cu cineva despre asta. Mi-a venit în minte Shelder. El era singurul în care mă puteam încrede pe deplin. Am pornit în grabă spre hotel și l-am chemat. El îmi promise că va veni în aceeași seară la Beirut.

Shelder s-a ținut de cuvînt. La ora stabilită, taxiul aerian ateriza în fața hotelului. Ne-am îndreptat spre camera mea, pentru a nu fi deranjați. Am dat drumul la mnemograf pentru că mi se părea că discuția noastră merita să fie înregistrată.

Shelder nu știa încă despre ce este vorba.

Ochii săi cenușii erau îndreptați întrebător asupra mea.

— Ei, Will, ce nu merge ?

— Nu e vorba de mine, ci de cazul Nabou.

— Cum așa, „cazul“ ?

— Cliff, am discutat de mai multe ori despre Nabou. Mă îndoiam că ar fi un om ca tine, sau ca mine. Mai luat drept scrîntit și poate că o mai crezi și acum. Într-adevăr, dovezi nu am. Bănuiala mea a fost la început trezită de unele observații și manifestări care se referă cu precădere la relația dintre Nabou și Yamina.

Firește, atmosfera de aventură a acțiunii noastre a jucat un anumit rol. Apoi s-au adăugat unele lucruri inexplicabile : comportarea lui Nabou în timpul călătoriei și

mai ales în timpul accidentului. De aici s-a născut o stare de tensiune între el și mine. Ai putea spune că motive personale și o fantezie excesivă m-au condus către bănuieli absurde, dar te asigur că acum nu mai poate fi vorba de așa ceva.

— Examenul medical la care l-am supus pe Nabou nu a oferit nici un element care să ne permită să vorbim de o abatere de la normă, ripostă Shelder, cu convingerea autorității sale medicale.

— Tocmai ! În timpul călătoriei noastre de întoarcere la Beirut am crezut la un moment dat că am descoperit rezolvarea enigmei. Nabou este un biomat și Yamina a fost însărcinată cu supravegherea lui.

— Misiune secretă a Consiliului cercetării ?, întrebă Shelder surprins.

— Așa ceva. O primă încercare.

— Cum ai ajuns la concluzia că tocmai Yamina a fost însărcinată cu controlul unui astfel de test ? Ea este inginer. Pentru așa ceva, un biolog ar fi fost mai indicat.

— Tu, de exemplu, nu-i așa ?

— Absurd ! A spus sau a făcut Yamina ceva care să provoace această presupunere ?

— Mi-a dat de înțeles că ar avea nevoie de ajutor.

— Împotriva lui Nabou ?

— Așa de clar nu s-a exprimat.

— Dacă toată povestea asta ar fi adevărată, atunci Hayl ar trebui să știe despre ce este vorba și la fel și Maktabi, ca reprezentant al Academiei. Tocmai noi doi, membri ai echipei la fel ca și ceilalți, să nu fim inițiați ? Foarte puțin probabil !

— Ești așadar în continuare convins că mă înșel ?

Pe fața lui Shelder trecu un zîmbet silit.

— Vrei cu orice preț să faci din Nabou un monstru.

— Nu, Cliff. Vreau să-l văd așa cum e, am spus eu energic. Vreau să aflu care este adevărata lui natură, vreau să am o certitudine. Doar o certitudine ! Și tu trebuie să mă ajuți.

Despre investigațiile mele de ieri nu i-am spus la început nimic. O privire nesigură mă scrută.

— Ce ai de gînd să faci ? Doar singur recunoști că nu ai dovezi.

— Am dat de o urmă. Ea aruncă o cu totul altă lumină asupra problemei, și apare atît de ireală, încît nu-i găsesc nici o explicație.

Am avut de mai multe ori ocazia să admirăm memoria lui Nabou. Este neobișnuit de dezvoltată. Învață o limbă în joacă, fără nici un mijloc ajutător și o stăpînește perfect, chiar după ce nu a mai întrebuințat-o mult timp. Întîmplări care s-au petrecut cu mulți ani în urmă îi rămîn cît se poate de vii în memorie. Vorbeai de hipermnezie, o capacitate supradezvoltată de a memoriza.

Și totuși, se pot observa la el lacune în memorie, care sînt de neînțeles. La întrebări foarte simple nu e în stare să dea un răspuns. Atunci te privește absent, ca și cînd ar fi uitat de el însuși.

— Cei care depun un efort intelectual încordat prezintă uneori simptome de slăbire a memoriei, ripostă Shelder. Uită, ridicol, cele mai simple lucruri. Profesorul distrat a devenit eroul preferat din nenumărate anecdote. O manifestare nevinovată, trecătoare.

— Nu și în cazul lui Nabou. În ziua sosirii mele la Beirut a salvat un băiat de la moarte sigură. Am fost martor al întîmplării, și am stat față în față cu Nabou. Cînd i-am reamintit cîteva ore mai tîrziu despre asta, nu mai știa nimic. De curînd am aflat despre un caz asemănător. Și apoi, povestea cu Kapella. Naboú a pomenit de acel teribil zbor la care a luat în mod evident parte. Cînd l-am întrebat cum a reușit salvarea, s-a uitat la mine neputincios și, în cele din urmă, a bîiguit că nu și-ar mai aduce aminte. Spune și tu, Cliff, e oare de conceput ca un om să uite vreodată o astfel de întîmplare ?

Shelder clătină din cap.

— Dacă nu e vorba de senilitate — și în cazul acesta putem să presupunem liniștiți că nu poate fi vorba de așa ceva — o amnezie de proporțiile astea nu apare de fapt decît după accidente grave sau după anumite boli. Remarcabil este, însă, faptul că și-a amintit de alte amănunte ale acelui zbor.

— Îți mai amintești ?

— Firește. A vorbit despre platoșa de silunit a navei cosmice.

— Așa e ! Și atunci, dă-mi voie, Cliff, să te întreb : ce vîrstă are Nabou, după aprecierea ta ?

— Asta ce mai e ?

— Te rog, răspunde la întrebarea mea.

— Păi, în jur de patruzeci și cinci, în nici un caz mai mult.

— Prin urmare, nu poate fi un om în vîrstă ?

Shelder își încreți fruntea.

— Asta ghicește-o tu !

— Vorbesc serios. O să mă înțelegi imediat. După părerea ta, Nabou are în jur de patruzeci și cinci de ani. Totuși, zborul acela tragic al Kapellei s-a petrecut cu cincizeci de ani în urmă !

Fără să ezite, Shelder răspunse :

— Atunci înseamnă că am înțeles greșit.

— La început așa am crezut și eu. Din cele spuse de Nabou, reieșea însă că a participat mai tîrziu la construcția orașului selenar Endymion. Am dreptate ?

— Într-adevăr, așa a fost.

— Știi cînd a început construcția ?

— Păi, trebuie să fi trecut ceva de-atunci.

— Treizeci de ani !

— Prin urmare, ne-am înșelat totuși !, exclamă Shelder nerăbdător.

— Bine, să nu ne certăm. Sau auzim amîndoi prost, sau Nabou nu are astăzi patruzeci și cinci de ani, ci aproximativ optzeci !

Shelder sări în sus iritat.

— Imposibil ! Optzeci de ani, cu desăvîrșire exclus ! Nu mi-a fost ușor să-l liniștesc.

— Cliff, o să lămurim lucrul acesta.

— Întreabă-l cîți ani are. Sau pe Hayl, pe Maktabi. Doar asta nu e nici o problemă.

— Trebuie să procedăm cu grijă. În arhiva Academiei există probabil procesele-verbale despre zborul Kapellei. Sau la Consiliul cercetării...

— Și vrei ca eu să... ?

— Da. Cu munca de aici nu am nici un răgaz pentru asta.

— Bine ! Poți conta pe mine, Will. Și o să vezi că trebuie să se fi strecurat pe undeva vreo greșeală.

UN BĂRBAT CU NUMELE NABOU

În ultimul timp ploua mai des în Baalbek, și dimineața se așternu zăpada pe crestele munților Liban. Lucrul acesta nu mă deranja, eram obișnuit cu o climă mai aspră.

După ce terminam de lucru la Institut o porneam de cele mai multe ori în lungi plimbări. Nu rezistam singur în camera mea de la hotel, pe de altă parte însă refuzam orice invitație, orice distracție.

Împrăștiat, neliniștit, plin de cele mai bizare gînduri care se țeseau în jurul lui Nabou, așteptam vești de la Shelder. L-am chemat de mai multe ori. Mă amîna mereu cu explicația că investigațiile ar fi fost mai complicate decît se aștepta. Mă apăsa și faptul că Yamina nu mai dădea nici un semn de viață. Am aflat că se găsea în Antelias, unde lucra cu Nabou la îmbunătățirea construcției navei.

Se scurseseră deja două zile de la convorbirea mea cu Shelder. Rătăceam din nou, fără țel, pe străzile orășelului. Nu eram deloc atent la viața din jurul meu, care se desfășura pînă seara, vesel și pitoresc, într-un calm specific oriental. Uneori, mă iritau privirile curioase. Eram cunoscut deja : „cel nou de la Institut" și lumea se minuna de plimbările mele capricioase.

Am părăsit centrul orașului și am luat-o pe drumul care ducea spre temple. Soarele străpunsese norii grei de ploaie. Razele lui poleiau ruinele majestuoase.

Eram sigur că acolo nu voi mai fi deranjat. Am ales o potecă pe care se putea înconjura terasa cea mare. Așa am ajuns, în cele din urmă, în apropierea încăperii meiuane. M-am așezat pe o piatră care se prăbușise și priveam soarele care se apropia de crestele muntelui.

Urmăream cu privirea lanțul lung al munților Liban.

În spatele vîrfului Djebel Sannin, lîngă golful albastru, se afla Antelias. Nu ar fi fost mai bine să zbor într-acolo decît să irosesc vremea ? Poate că Yamina s-ar bucura să mă știe în apropierea ei.

Dar Nabou ? Gelozie ? Puțin probabil. Sau neîncredere ? Da, asta era posibil. De teama de a nu pierde ceva. Ce putea totuși să-l lege pe Nabou de Yamina ? Și ce o împiedica pe Yamina să se elibereze de sub influența lui ? „Nici un om nu este supus voinței mele", afirmase el. Un neadevăr, conștient sau inconștient. Oricine avea de a face cu el cădea sub influența lui irezistibilă. Suferea oare Yamina din această cauză ?

Nabou, iarăși și iarăși Nabou ! Un nume care, obișnuit în întreaga lume arabă, mie nu-mi spunea nimic și care, tocmai de aceea, putea să ascundă o enigmă.

La picioarele mele căzu o pietricică. Am sărit instinctiv în picioare și m-am uitat speriat în jurul meu. De-a lungul secolelor, rezistența zidurilor templelor slăbise și în zona aceasta mai multe surpături te obligau să fii prudent.

— Ei, monsieur Pertenkamp ! Eu am fost.

Deasupra mea, pe un fragment de coloană, se balansa o fată de vreo cincisprezece ani, care rîdea.

— Ce înseamnă asta ?, am strigat eu supărat. Dă-te jos imediat !

Îndemînatică, fata coborî sărind din piatră în piatră și se așeză alături de mine.

Cu capul culcat pe genunchii strînși, ea mă privea visătoare.

— Vă numiți Will Pertenkamp, nu-i așa ?

— De unde știi asta ?

— Toată lumea o știe.

— Și cu ce te ocupi la ora asta, aici sus ?

— A, este atîta liniște aici !

— Te țineai după mine.

— Da.

— De ce ?

— Sînteți un bărbat atît de frumos, monsieur.

— Lasă asta ! Nu mi-a fost prea ușor să-mi țin râsul. Cum te cheamă ?

- Nadda.

— Semeni cu o egipteancă.

— Mama mea este din Egipt. Sînt drăguță, monsieur ?, întrebă ea cu cochetărie copilărească.

De data aceasta nu m-am mai putut abține și am rîs. Mi-am adus aminte că cineva spusese odată că egiptencele sînt cele mai periculoase femei din lume și asta nu doar de pe vremea lui Cezar și a lui Marc Antonius.

Am făcut o mutră serioasă și i-am spus :

— Gata cu prostiile, du-te acasă, Nadda ! Părinții te așteaptă cu siguranță.

Ea ridică din umeri.

— Nu face nimic ! Și nici nu se gîndi să-mi urmeze sfatul.

— Atunci plec eu.

— Non, non, monsieur ! Nu vreți să vedeți cercurile luminoase din încăperea meiuană ? E destul de întuneric pentru asta și astăzi nu sînt turiști. Acum vin mereu atît de mulți turiști !

— De ce tocmai acum ?

— Se spune că în cursul acestei luni vom primi vești de pe Meiu. Poate ne vizitează din nou meiuanii. Ei știu totul despre noi.

— Și despre obraznica fetiță Nadda, care spionează bărbați necunoscuți ?

— Nu trebuie să spuneți asta, monsieur. Ea mă apucă de mînă. Să mergem !

— Cunosc de mult cercurile, m-am opus eu.

— Vă rog, monsieur !

— Vrei cumva să-ți dau bacșiș ?

— Ptiu !

— Bine, bine. N-am vrut să te jignesc. Noapte bună, Nadda !

— Vă veți mai întoarce, monsieur ? întrebă ea cu o voce mică, ținîndu-se după mine.

— Desigur. Mîine, poimîine, cîndva.

La hotel mi s-a spus că mă chemase Shelder. Am năvălit asupra videofonului.

— Cliff, ai aflat ceva ?

— Da, răspunse el sec. În timpul acesta, se uita la mine cu reproș.

— Ce s-a întîmplat ? Spune odată !

— La Academie n-am avut noroc. Cîteva însemnări despre Kapella, cu care nu prea aveam ce face. Klimos şi-a dat toată silinţa să mă ajute.

— Nu mă mai fierbe atîta, Cliff !

— O clipă ! Încearcă măcar să-ţi închipui cu ce dificultăţi am avut de luptat. În definitiv, nu puteam să-i împărtăşesc lui Klimos adevăratul motiv al cercetărilor. Din cauza asta s-au produs tot felul de neînţelegeri şi muncă fără rost.

În Arhiva centrală a Consiliului cercetării am găsit apoi unele lucruri mai utile. Am ascultat micro-înregistrarea.

Deci : procesele-verbale originale ale Kapellei dovedesc că printre membrii echipajului se afla un bărbat cu numele de Nabou. Ca rang, el trebuie să fi fost foarte aproape de comandant. Probabil, inginer-şef. Datorită iniţiativei şi sîngelui său rece, nava cosmică a fost salvată de la prăbuşirea pe Soare. Utilizînd toate sursele de energie disponibile, el a realizat un cîmp antigravitaţional. Pentru epoca aceea, un lucru neobişnuit de îndrăzneţ. Dar a reuşit.

Într-un raport despre construcţia centrului selenar de cercetări Endymion — adică douăzeci de ani mai tîrziu — Nabou Tebar este pomenit elogios de mai multe ori. În nici unul din cazuri nu avem la dispoziţie întregistrări fotografice. Cam asta ar fi.

Deşi mă aşteptam ca bănuielile mele să se confirme, informaţiile lui Shelder mă făcură la început să amuţesc. Mi-am revenit cu greu.

— Cliff ! Avem dovada !

— Dovadă ? Shelder surise ironic. Pentru oraşul lunar, da. Acolo a fost Nabou Tebar. Dar cine poate să susţină că el este identic cu Nabou de pe Kapella ? Raportul Kapella vorbeşte doar despre un oarecare Nabou. Celălalt nume nu este indicat.

Şi acum, gîndeşte-te : dacă Nabou al nostru era în Endymion un om de aproximativ treizeci de ani, atunci este clar că n-a putut să fie şi pe Kapella. Dacă însă a participat la memorabilul zbor, atunci nu ar putea să aibă astăzi mai puţin de optzeci de ani.

— Exact calculul meu !

— Tocmai ! Și el este fals.

— Vrei să spui că...

— Da, asta vreau să spun, Will ! Am pierdut o groază de timp cu istoria asta, care s-a dovedit a fi exact așa cum am prevăzut-o eu. Și cu asta, gata ! Să nu cumva să-ți închipui că voi mai pierde măcar un minut cu astfel de... speculații.

— Cliff, s-ar putea totuși ca...

— Orice se poate, Will ! Și sînt chiar dispus să continui să acord ipotezei tale un procent de probabilitate. Asta însă nu este suficient pentru a mai continua să luăm în serios problema. Pentru mine, ca medic, Nabou este un om. Dacă n-o crezi, atunci, din partea mea, cere examinarea lui la Institutul fiziologic al Academiei. Pe mine însă te rog să nu mă mai amesteci în treaba asta !

Imaginea de pe ecran se stinse. Shelder decuplase. Mă simțeam ca și cum aș fi întins mîna în aer pentru a prinde vîntul.

O VIZITĂ ÎN ANTELIAS

Ușoara supărare a lui Shelder nu dură prea mult și am rămas prieteni. Totuși, ori de cîte ori stăteam de vorbă, evitam subiectul Nabou.

Nu puteam să-i iau în nume de rău faptul că se retrăsese pe poziția medicului și că nu voia să recunoască decît ceea ce îi arătau datele precise ale analizelor. Din perspectiva lui, faptele pledau împotriva versiunii mele. Cu asta, problema era pentru el închisă. În orice caz, pesimismul îi întuneca privirea și, cu siguranță, acesta era cel de-al doilea motiv pentru care se distanțase de ideea mea. Acționa ca un om care vrea să amîne cît se poate de mult ceva inevitabil.

Dimpotrivă, pentru mine chestiunea se prezenta cu totul altfel. În cazul meu era vorba în primul rînd de Yamina, și de aceea nu eram dispus să mă resemnez. Pe deasupra se trezise și interesul meu științific pentru cazul Nabou. Știrile lui Shelder nu lămuriseră contradicțiile care priveau persoana lui Nabou. Dimpotrivă, după părerea mea, ele apăreau și mai clar.

Zile în șir m-am tot întrebat ce e de făcut. Îmi neglijam munca, nu reușeam să dorm, de-abia mai mîncam. Starea mea de agitație atrase atenția colegilor.

Cel mai mult mă apăsa obligația de a păstra cea mai deplină tăcere în legătură cu ceea ce mă preocupa. Nu voiam să mai risc o dată să pățesc ce pățisem cu Shelder.

Atunci întîmplarea îmi veni în ajutor. Am fost chemat la Consiliul cercetării mondiale. Mi se cerea un raport prealabil. Era o ocazie potrivită pentru a mai relua o dată cercetările, „la fața locului".

Pentru asta aveam însă nevoie de o fotografie a lui Nabou. Era imposibil să găsesc vreo poză pe care s-o pot întrebuința. Nabou se ferea de toți fotografii și operatorii. Așa încît nu-mi mai rămînea decît să recurg la un șiretlic.

Mi-am montat aparatul de fotografiat în camera de la hotel, în fața videofonului, și l-am camuflat atît de bine, încît să nu poată fi observat. După mai multe încercări am purtat o convorbire neimportantă cu Nabou. Planul îmi reușise. Posedam, în fine, fotografii excelente ale misteriosului personaj din Antelias. Mulțumit și plin de speranțe am plecat spre Europa.

Imediat ce mi-am rezolvat problemele în secțiunea de geofizică, m-am străduit să aflu cîte ceva despre Nabou. Am fost îndrumat să mă adresez administrației Consiliului cercetării.

— Nabou Tebar ? O clipă, vă rog ! Da, am și găsit. Ultimele documente în legătură cu testul Sindbad.

— Pe acestea le cunosc. Nu aveți nimic altceva ?

— O însărcinare din partea secției „Proiecte de construcție lunară". Asta a fost în urmă cu aproape treizeci de ani.

— De atunci, nici un fel de informație în legătură cu ce a mai făcut și unde a funcționat ?

— Noi luăm în evidență doar pe colaboratorii la proiectele Consiliului mondial al cercetării.

— Și nici un fel de indicații în legătură cu persoana ?

— Ar trebui să știți că astfel de acte nu se mai întocmesc de mult.

— Dar în trecut, înainte de Endymion ?

— Doar Nabou Tebar nu poate fi atît de bătrîn !

— Cîți ani cuprinde evidența dumneavoastră ?

— Șaptezeci de ani.

— În acest interval s-a petrecut și cazul Kapella.

— Se poate, dar despre Nabou Tebar nu mai există nimic.

Ce se întîmplase cu Kapella ? Lucrul acesta mă interesa foarte mult.

În drum spre secția de Astronautică am mai calculat o dată vîrsta lui Nabou. Construcția lui Endymion avusese loc în urmă cu treizeci de ani. Cu mult mai tînăr de

treizeci de ani nu putea fi pe vremea aceea. În felul acesta, ar trebui să aibă astăzi în jur de șaizeci de ani. Oricum, era cu mult mai bătrîn decît arăta.

— Doriți să vă informați în legătură cu expediția Kapella ? Am mai fost de curînd întrebați despre asta. Ciudat !

— Dacă ați ști despre ce este vorba, stimate arhivar ! Numele membrilor echipajului Kapellei au rămas înregistrate ?

— Comandant a fost Ian Vreede. În raport mai este pomenit un oarecare Nabou, care a salvat nava de la catastrofă. Însă asta e tot. Stați ! Mai avem aici un proces-verbal suplimentar. Iscălit de Ray Fulton, navigator la bordul Kapellei. Pe vremea aceea locuia în Sydney. Poate mai trăiește.

— Să sperăm ! Nici nu bănuiți cît de prețioasă este pentru mine această informație.

Am profitat de șederea în Europa pentru a face o scurtă vizită părinților. Bucuria a fost mare, dar timpul meu era foarte limitat.

Stăteam la fereastra camerei mele și priveam mica grădină din fața casei. Ramurile tufișurilor se aplecau sub povara zăpezii. Și fulgii continuau să se zbenguiască.

— Te-ai înțeles bine cu Nabou Tebar ? mă întrebă tata.

— Nu, este un om ciudat.

— Nici nu vă potriviți unul cu altul.

— Vorbești ca și cum l-ai cunoaște.

— Știi oare că te-a ținut în brațe pe vremea cînd erai copil ?

M-am răsucit brusc.

— Tată, doar nu vorbești serios !

— Ba da, ba da, fiule. Îl cunosc bine pe Nabou.

Precipitat, am scos din buzunar fotografia lui Nabou.

— Acesta e ?

— Ia arată-mi ! Dă necrezut ! E neschimbat !

— Cîți ani avea pe atunci ?

— Păi, cam patruzeci și cinci, aș zice.

— Fotografia asta a fost făcută abia ieri.

— De necrezut ! Acești treizeci de ani au trecut fără să lase nici o urmă asupra lui. Și este cu cel puțin zece ani mai bătrîn decît mine. El își pipăi fața. După aspectul exterior aș putea să-i fiu tată.

— Povestește-mi, te rog, despre el.

— Da, a trecut atîta timp de atunci. Dar cînd îl văd în fața mea, ca în această poză, îmi vine să cred că s-a întîmplat abia în urmă cu cîteva zile.

Trăiam pe atunci în Berlin. Știi, lucram la Institutul de arhitectură extraterestră. Era o epocă plină de griji. Mama îl aștepta pe micul Will, și Will n-a prea menajat-o. La institut aveam dificultăți cu proiectele pentru Endymion.

Așa-numitul oraș lunar interior, care se afla situat într-un „crater", fusese terminat. Acum urma să fie construit orașul exterior. Acolo erau prevăzute, înainte de toate, instalațiile de alimentare. Problema pe care nu reușeam s-o rezolvăm era protecția împotriva căderilor de meteoriți. Meteoriții aștia ! Nu erau nici pe departe atît de periculoși pe cît se credea în trecut, și totuși, în cursul lucrărilor de construcție aveam mereu victime. Am asistat și eu o dată la așa ceva. Nu auzi și nu vezi nimic. O izbitură bruscă și nenorocirea s-a produs.

În chip de protecție pentru orașul exterior fusese concepută o imensă cupolă. Dar construcția, materialul ! Ne-am sfătuit, am făcut propuneri, încercări, am luat apoi totul de la capăt. Nu reușeam să ajungem la o soluție satisfăcătoare.

Inginerul Tebar era și el acolo. Consiliul cercetării îl însărcinase cu supravegherea șantierului. Venea aproape zilnic la Institut. Și tot el a fost acela care ne-a dat ideea de a întrebuința un aliaj de silunit.

Ideea era ademenitoare și totuși ezitam. Cunoșteam, firește, silunitul. Dar cupola urma să aibă o înălțime de o sută de metri, la un diametru de mai mulți kilometri. Întrebarea era dacă acest clopot imens, asemănător unui clopot de ceas, va fi stabil, chiar dacă în calcul intra și greutatea mai mică de pe suprafața Lunii.

Nu ajunsesem încă la nici o decizie cînd Nabou ne-a făcut surpriza de a ne arăta o probă de silunit, în care am recunoscut singurul aliaj posibil. El ne puse pe masă

bucăţica de metal asemănător cu sticla, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pentru noi a fost o adevărată sărbătoare. Şeful ne spuse : „Luaţi-l de exemplu pe Tebar. Esenţialul nu este să vorbeşti, ci să lucrezi, să cauţi şi să găseşti !"

În felul acesta l-am cunoscut mai îndeaproape pe Nabou. Ciudată fiinţă ! Închis, opac. În apropiere de el nu prea putea să-ţi fie cald. O dată ne-a vizitat chiar acolo unde locuiam. Parcă văd cum te-a luat în braţe — aveai de-abia cîteva săptămîni. Ca şi cum ar fi ţinut în mînă un porţelan.

— Nabou cu un copil în braţe — nu pot să-mi imaginez aşa ceva.

— Se uita la tine ca la un obiect de artă sau mai degrabă ca la o piesă reuşită. Începusem să mă simt penibil. „Nimic deosebit", am spus eu, pentru a pune capăt scenei. Firește, mama a fost adînc jignită. La observaţia mea, el ripostă : „Un om ! Pe pămînt nu există altceva mai preţios".

L-am întrebat unde s-a născut. „Undeva", mi-a răspuns el.

Am rîs de gluma asta. El însă nu rîse. Nu l-am văzut niciodată rîzînd. Poate de aceea mama ta se temea puţin de el.

— Tot aşa este şi astăzi.

— Păi da, omul îşi păstrează toată viaţa particularităţile.

— Ce s-a întîmplat apoi cu Nabou ?

— A plecat spre Endymion. Construcţia cupolei a reuşit. L-am întîlnit un an mai tîrziu. Nu mă mai cunoştea. Îşi amintea de memorabila încercare a silunitului, dar de mine nu. Pricepi ?

— Nu eşti singurul căruia i s-a întîmplat aşa ceva.

— Cînd oraşul exterior fu gata, urma să fie decorat de Consiliul cercetării. Dar el dispăru, fără urmă. Am auzit iarăşi vorbindu-se de el cu ocazia expediţiei Sindbad.

— Cu puţin timp înainte de plecarea mea din Antarctica mi-ai scris să-l salut pe Nabou din partea ta.

— Ai făcut-o ?

— Nu, tată, mi-am spus că este o eroare.

— Îl mai vezi acolo, în Beirut ?

— Da, dar știi...
— E ceva care nu merge, fiule ?
— E ceva care nu merge... cu Nabou și cu altele.
Tata tăcu. Și eu. Priveam la joaca tăcută a fulgilor de zăpadă.

La puține zile după întoarcerea mea din Europa a trebuit să stau de vorbă cu Nabou. Se iviseră niște probleme tehnice în legătură cu proiectul M.
M-a întîmpinat Youssef. Era mirat pentru că nu mă anunțasem în prealabil.
Din nou m-a impresionat atmosfera neobișnuită a acelei case. Aveam senzația că sute de ochi ascunși mă observă.
— Cu cine doriți să vorbiți, monsieur ?, mă întrebă Youssef.
— Ciudată întrebare ! Cu Nabou, firește.
— Pardon, s-ar fi putut să doriți s-o vedeți pe madame Farah.
— E aici ?
— Da, monsieur.
Am încercat să străpung masca impenetrabilă a lui Youssef.
— De cît timp ești în casa asta ?
— De cîțiva ani...
— Și înainte ?
El făcu un gest neclar.
— Cînd aici, cînd acolo.
— Te îngrijești singur de casă, fără servo-automate?
— Nu sînt servitor, monsieur !, răspunse Youssef rece. Îmi permiteți ?
Deschise ușa spre camera de la parter, pe care o cunoșteam deja. Aici o întîlnisem pe Yamina pentru prima dată. Speranța de a fi și acum întîmpinat de ea nu se îndeplini.
Glasvandul spre parc era deschis. Am pășit afară. De pe terasa cea mai înaltă se deschidea o minunată priveliște asupra golfului și asupra mulțimii de case ale Beirutului.
Cînd m-am apropiat de balustradă, m-am oprit brusc. În fața unui zid scund Nabou îngenunchiase. Observa

o salamandră care se odihnea nemișcată pe mîna lui. La apropierea mea, animalul sperios fugi.

Nabou se ridică și mă salută în felul său rece.

— Iubiți animalele ?, l-am întrebat eu. Mi-am amintit de comportarea sa atunci cînd Lisette, pisica de pe navă, se îmbolnăvise de rău de mare.

El mă privi cercetător și, după cum mi s-a părut, puțin de sus.

— Și animalele sînt locuitori ai acestei planete.

— Vă exprimați așa de... cosmic, am constatat eu zîmbind.

— Se prea poate. Ce vă aduce la mine ?

I-am explicat ce aveam pe inimă. Era vorba de anumite date pentru a putea străbate la adîncimi ale Pămîntului mai mari decît cele pe care le atinsesem cu Sindbad.

Nabou fu imediat dispus să-mi dea explicațiile solicitate și mă conduse în camera lui de lucru, care ocupa o parte a etajului superior.

Am examinat atent încăperea. Mese acoperite cu desene, rafturi, lămpi puternice, un automat de calcul. Nimic neobișnuit.

Ciudate erau doar ornamentele metalice din dreptul ferestrei largi, alcătuite dintr-un aliaj alb-argintiu. Execuția lor artistică nu putea însă ascunde faptul că alcătuiau gratii foarte solide. O astfel de măsură de siguranță, de multă vreme ieșită din uz, ar fi putut să însemne în altă parte o expresie a unei jignitoare neîncrederi în oameni. Aici însă erau valabile, fără îndoială, alte unități de măsură. Nabou trebuia să aibă motive puternice pentru a se apăra de oaspeți nepoftiți. Acestea erau gîndurile mele în timp ce luam loc.

Nabou trecu fără ocoluri la subiect. Vorbea liniștit, curgător, aproape monoton. Cînd am închis pentru o clipă ochii, am fost convins că aud o înregistrare perfectă pe bandă de magnetofon.

După experiența acumulată în urma testului Sindbad, Nabou considera posibilă o pătrundere directă spre vatra magmatică din mantaua terestră, cu scopul de a instala centrale vulcanice. Demonstrația sa era inatacabilă. Cu această ocazie am constatat că posedă cunoștințe uimitoare în domeniul geologiei.

În definitiv, ce nu știa acest om straniu ? Capacitatea lui de cuprindere depășea cu mult măsura normală.

Ușa unei încăperi alăturate se deschise. Înăuntru pătrunse Yamina. Purta în brațe un vraf de cărți.

— Will ? Mirată, aproape surprinsă, ea îmi întinse mîna.

I-am explicat motivul vizitei.

Apoi Nabou își continuă explicațiile. Palmele lui înguste dar puternice se odihneau pe brațele fotoliului. Rar sublinia cîte un cuvînt printr-un gest. La încheietura mîinii drepte am recunoscut o cicatrice minusculă. Provenea de la rana pe care o căpătase noaptea, pe marea de magmă.

Yamina își făcea de lucru la o planșă de desen. De mai multe ori se uită în direcția mea. Privirea ei era gravă, îngîndurată. Bănuia, desigur, ce urmărea în primul rînd vizita mea, și era îngrijorată. Pentru a o liniști, i-am făcut pe furiș un semn cu capul.

— Am răspuns în întregime la întrebările dumneavoastră ?, se interesă Nabou.

— Mă rog ? Da... firește. Îl ascultasem doar pe jumătate și m-am grăbit să îndrept discuția pe un făgaș nou.

— Ați dezvoltat modelul navei-sfredel după o idee proprie sau a existat în prealabil un proiect al Consiliului cercetării ?

— Consiliul și-a însușit planul meu.

— O să vi se ridice un monument pe fundul mării, Nabou, am spus eu în glumă. De fapt ați meritat de mult unul.

— Cum așa ?

— Pentru construcția cupolei lui Endymion.

— Construcția cupolei ?

— Păi da, ați vorbit odată despre asta, în legătură cu cazul Kapella.

El scutură capul. Voia oare să ocolească adevărul sau era vorba din nou de o lacună în memorie ?

— Probabil că nu vă mai amintiți nici de arhitectul Ion Pertenkamp, am continuat eu.

— Cine e ăsta ? întrebă Yamina. Tatăl tău ?

— Într-adevăr. A lucrat cu Nabou la proiectul orașului lunar.

— Nabou ! Nu vă mai amintiți de asta ?

— Trebuie să fie vorba de o confuzie.

Yamina îl privi pe Nabou cu suspiciune.

— Și ce legătură are asta cu Kapella ?

I-am povestit, atît cît știam, despre ce era vorba. Am trecut însă sub tăcere momentul în care se petrecuse povestea, pentru că nu puteam să dovedesc că el, Nabou Tebar, luase parte la expediția aceea.

Nabou ascultă fără să tresară. Nici cel mai mic semn al vreunei amintiri.

Simțeam nevoia să-l provoc.

— Vă joacă feste memoria, Nabou ? Păi da, în cursul unei vieți lungi se întîmplă ca unele lucruri să cadă în uitare.

Nu el, ci Yamina răspunse la asta.

— Vorbești ca și cum Nabou ar fi un moșneag.

Am izbucnit în rîs.

— Cine știe ?

— Ce absurditate ! În privirea Yaminei citeam mai degrabă grijă, decît reproș.

— Mie nu mi se pare, am ripostat eu imperturbabil. Dați-mi voie să ghicesc ce vîrstă aveți, Nabou

— Dacă vă face plăcere, vă rog.

— Deci : treizeci... patruzeci...

Pe fața lui palidă nu tresări nici un mușchi.

— Cincizeci, șaizeci...

Un văl mi se puse pe ochi. Am vrut să-l îndepărtez, dar brațele îmi căzură neputincioase.

— Ah, să trecem peste asta, am murmurat eu.

— Poate o sută, două sute... o veșnicie. Vocea lui Nabou ajungea la mine ca de la o distanță imensă.

— Ce e cu tine, Will ? strigă Yamina. Ești alb ca varul

— Dați-i o înghițitură de apă, spuse Nabou calm.

— Mi-a trecut, am refuzat eu. Ciudat, așa ceva nu mi s-a mai întîmplat niciodată.

Nabou îmi luă pulsul.

— Călătoria-test a fost prea mult pentru nervii dumneavoastră. Aveți nevoie de liniște, mai mult decît orice, liniște !

Mi-am tras mîna din mîna lui.

— Sfatul dumneavoastră este bun. Mă tem totuşi că nu-l pot urma.

Yamina veni spre mine.

— Ascultă-l, Will. Te rog ! Ea mă privi insistent. Fii prevăzător !

Avertismentul mi s-a părut că are un dublu sens. Se referea, firește, la starea sănătății mele. Dar probabil că şi la Nabou. Dacă aş fi putut sta de vorbă cu Yamina, între patru ochi ! Era imposibil. Nabou nu părăsea camera, privirea sa se oprea cînd asupra mea, cînd asupra Yaminei.

Mi-am luat rămas bun. Youssef veni pentru a mă conduce afară.

— Cînd ne mai vedem ?, am întrebat-o pe Yamina, în treacăt.

— Poate la Academie, răspunse ea tărăgănat. Observase privirea lui Nabou.

La uşă m-am mai întors o dată spre Nabou.

— Apropo, ce părere aveţi despre întrebuinţarea roboţilor la viitoarele expediţii în adîncuri ?

— Nu am nici o rezervă. Dar, bineînţeles, vor trebui să fie nişte automate mai perfecţionate. Altfel nu ar avea nici un sens.

— Biomate ? Asta o să mai dureze un timp.

— Nu cred. Hayl e optimist.

În drum spre Beirut am făcut bilanțul. Era deprimant. Firea lui Nabou mi se prezenta mai contradictorie și mai inexplicabilă decît pînă atunci. Încercarea de a mă apropia de adevăr dăduse greș. Aflasem un singur lucru: în persoana lui Nabou dădusem peste un adversar care îmi era superior ori de cîte ori mă apropiam de un anumit secret. Continuam să văd privirea lui apăsătoare. Continuam să-i simt degetele pe încheietura mîinii. Degetele acestea fuseseră puternice și reci ca oțelul.

Inexplicabilă mi se părea și comportarea Yaminei. Fără îndoială, știa mai mult decît spunea. Tăcea sub puterea unei constrîngeri care pornea de la Nabou ? Sau era totuși legată de o dispoziție a Consiliului cercetării, care îi provocase conflicte de conștiință ?

Continuam să înclin spre ultima ipoteză, deși era de neconceput că s-ar putea experimenta ani de-a rîndul un biomat, în secret. Dar exista vreo altă explicație ? Odată cu trecerea anilor, orice om prezenta modificări în înfățișarea și în ființa sa. În cazul lui Nabou, așa ceva nu se întîmplase. Mărturia tatălui meu o dovedise. Și mai rămînea un semn de întrebare în legătură cu Kapella. Dacă fusese cu adevărat... Nu, asta era de neconceput ! Încercasem să aflu cîte ceva despre fostul navigator Fulton. Pînă acum nu reușisem nimic.

Imediat ce am ajuns la Beirut am renunțat la intenția inițială de a zbura înapoi la Baalbek, fără nici o întîrziere. Gîndul de a continua cu speculațiile acestea chinuitoare, în camera de la hotel, nu era prea ademenitor. Așa încît m-am lăsat purtat prin oraș de trotuarul rulant al străzii însuflețite. Asta mi-a făcut bine și, treptat, mi-am recîștigat echilibrul interior.

În cele din urmă am ajuns în apropierea hotelului în care locuisem prima dată. Aici fusese cazat Oswin Hayl. Nu eram în nici un caz dornic de compania lui Hayl dar, dacă se ivise ocazia de a-l mai întreba o dată în legătură cu biomatele, m-am anunţat la el.

Cînd am intrat în camera lui, stătea în faţa videofonului şi vorbea cu Mikhael Klimos.

— ...lucrează în continuare perfect, l-am auzit eu pe Hayl spunînd.

Klimos îl privea sceptic.

— Principalul este să nu pierdem controlul.

— Ai încredere în mine, Klimos, experimentul decurge... Hayl se întoarse spre mine. Bună, Will !

L-am salutat pe el şi pe Klimos.

Acesta făcu un semn spre mine.

— Probleme ?

— Deloc.

— Arăţi cam obosit.

— Deci, Mikhael, te ţin la curent, spuse Hayl.

Klimos decuplă aparatul.

— Mi se pare că tu ai probleme, Oswin, am spus eu.

Îşi trecu mîna peste frunte :

— Of, experienţele astea ! Doar ştii ce înseamnă. Ori reuşeşti, ori nu, şi atunci trebuie s-o iei de la capăt.

— E vorba de biomate ?

Hayl mă privi perplex.

— Nu mai ai răbdare, nu ?

— Mă sprijin pe propriile tale cuvinte : trebuie să protejăm vieţile umane, trebuie să utilizăm biomate. Cît se poate mai repede.

— Da, da... cît se poate mai repede, mă luă el peste picior. Este vorba de experienţe cu viaţa ! Intervenţie în evoluţie. A modifica ceea ce natura a meşterit miliarde de ani. Şi totul trebuie să se potrivească la milimetru.

— Biomatul este prin urmare mai mult o fiinţă decît un automat ?

— Desigur. Denumirea de „biomat“ arată că este vorba de un organism care e manevrat după voinţa noastră şi care nu s-a dezvoltat pe o cale naturală, în accepţiunea curentă a termenului. În plus, un biomat nu trebuie deloc

să semene cu omul. Dacă totuși se întîmplă așa, atunci numai pentru că structura noastră continuă să fie cea mai bună.

— Lucrul acesta mi se pare deosebit de îngrijorător.

— Cunosc obiecțiile. Asemănarea duce la confuzie și așa mai departe. E absurd, pentru că există indicii pe baza cărora se poate face deosebirea. Ceea ce este animat este alcătuit din aceiași atomi ca și ceea ce nu este animat. Un element special al vieții nu există. Dar a trage de aici concluzia că procesele psihice care se desfășoară în om trebuie explicate, pur și simplu, după legi fizico-chimice, asta ar fi inadmisibil. Aici sînt valabile legități biologice speciale.

Omul reprezintă forma socială a materiei. Relații particulare, absolut individuale, care sînt reglate de principii etice, caracterizează societatea noastră. Transportă un nou născut pe o planetă nelocuită, lipsește-l, cu alte cuvinte, de societatea umană, și el va înceta de a mai fi om. Va degenera într-un animal. Cu totul altfel se întîmplă cu un biomat. O populație de biomate, oricît de mare, nu poate să alcătuiască o societate. Lipsesc relațiile sociale dintre indivizi. Problemele inter-umane, cum ar fi dragostea, credința, tovărășia, le sînt necunoscute. Biomatele rămîn creații utilitare ale omului, fără posibilitatea unei reproduceri proprii.

— Biomatul ar fi deci un neutru... nici bărbat, nici femeie ?

— Așa e. Altfel am pierde controlul asupra lui. Închipuie-ți ce s-ar întîmpla dacă biomatele s-ar înmulți nestingherit ! Biomatul poate cel mult să se autodirijeze, să se dezvolte în continuare prin acomodare la mediul exterior și în cursul acestui proces să devină chiar asemănător unei ființe sociale. Dar numai atît, asemănător !

— Corpul și spiritul sînt o unitate, depind unul de altul. Dacă biomatul este analog omului din punct de vedere fiziologic, ar trebui să fie și în ceea ce privește spiritul.

— Nu neapărat. În principiu, toți oamenii sînt alcătuiți la fel, și totuși au aptitudini spirituale foarte diferite. Gama aceasta se întinde de la insensibilitate pînă la

genialitate. Şi în afară de asta, biomatul poate fi manipulat.

— Dar el gîndeşte şi are o conştiinţă.

— O conştiinţă condiţionată. El recunoaşte mediul ambiant şi acţionează după metoda jocului strategic, mişcare după mişcare, pînă cînd o sarcină este rezolvată în chip optim.

Trăirile spirituale îi sînt totuşi străine. Nu este nici vesel, nici trist, şi nu este supus niciunei stări de spirit sau emoţii. Anumite zone ale creierului uman, în care se formează emoţiile, sînt la el scoase din funcţie. În compensaţie, el posedă alte aptitudini, de exemplu : o memorie neobişnuită.

— Aş putea să-mi imaginez că, datorită aptitudinilor sale deosebite, un biomat ar fi în stare să exercite asupra oamenilor o influenţă sugestivă. Şi asta conştient, cu o anumită intenţie, cum ar fi, să zicem, asigurarea propriei existenţe sau ca apărare împotriva unui atac iminent.

— Lucrul acesta ar trebui să fie de la început prevăzut şi împiedicat.

— Ar putea să aibă un biomat senzaţia de teamă ?

— Numai sub forma fricii de durerea corporală.

— Atunci este de presupus că va resimţi şi mila.

— Milă, în sens uman, nu. Nu uita că, începînd cu prima sa celulă, care se dezvoltă într-o retortă, el nu este om !

— În cazul acesta, nu am proceda împotriva normelor noastre morale dacă am distruge un biomat.

— Vrei să spui, dacă l-am omorî.

— Da, la nevoie.

Hayl se scărpină în barbă.

— Fir-ar să fie, vrei să le ştii pe toate !

— Nu am voie, cumva ?

— Ba da, ai voie. Întreaga problemă este cu adevărat fascinantă. Unde rămăsesem ? Da, să-l omorîm la nevoie. Păi, cazul acesta nu se poate produce, dacă facem abstracţie de o distrugere rău intenţionată, care nu ar avea sens. Biomatul nu-l va ameninţa niciodată pe om. „Caracterul", pe care i-l vom da îi va interzice lucrul acesta.

— Pari să fii foarte sigur de ceea ce spui, Oswin. Atît de sigur, ca şi cum ai deţine deja o experienţă practică.

El evită să dea un răspuns direct, spunînd cu un zîmbet strîmb :

— Poți avea totuși încredere în noi, chiar dacă știința noastră nu este tot atît de veche ca geologia.

— Departe de mine intenția de a vă pune la îndoială succesele.

— De succese nu poate fi încă vorba, mă contrazise el grăbit. Și acum, gata cu întrebările. Trebuie să cobor în restaurant. Mi-am dat întîlnire cu Maktabi. Dar vino cu mine !

Am acceptat invitația.

Maktabi terminase tocmai masa de seară. Sătul și satisfăcut, era instalat într-un fotoliu.

— De unde ai apărut, Will ?

— Am fost în Antelias.

— Nu mai vrea să fie cîrtiță, vrea să intre în rîndul ciberneticienilor, spuse Hayl.

— Da de unde, Abdul. M-am interesat de munca lui Oswin. Asta e tot.

— De biomate ! spuse Hayl, accentuînd cuvintele.

— Înțeleg, înțeleg. Maktabi se delecta sorbindu-și cafeaua. Hm, da... înțeleg prea bine. E un sîmbure de poezie în asta.

— Poveşti din *O mie și una de nopți*, nu ? Hayl rînji. Nu, nu, afacerile mele sînt foarte realiste.

— În orice activitate e puțină poezie, fu de părere Maktabi. Trebuie doar s-o descoperi.

— De ce să nu existe și poeți cibernetici ?, am întrebat eu.

— Pînă acum am răsucit pe toate părțile problema limitelor unui creier biomatic, se răsti Hayl la mine, și tot n-ai priceput !

— Oswin, păstrează-ți calmul ! Maktabi zîmbea pe sub mustață. Doar se cunosc de mult automate capabile să compună.

Ochii lui Hayl scînteiară, barba i se zbîrli pur și simplu de indignare.

— Sigur, au existat șoareci „inteligenți" și broaște țestoase „gînditoare". Însă aceste performanțe fantastice nu au avut nimic de a face cu un adevărat proces de gîndire. Toate încercările de a modela organismul viu cu mijloace

tehnice au eșuat în cele din urmă, și s-a recunoscut că diferențele calitative nu vor putea fi făcute niciodată să dispară. Lucrul acesta este valabil mai ales pentru activitatea artistică. Ea se întemeiază pe o trăire sufletească, și de așa ceva nu este capabil nici un biomat.

— Cred că o să recunoști faptul că, în secolul douăzeci, creierele electronice au realizat performanțe remarcabile.

— Noțiunea de „creier electronic" a fost încă de pe atunci respinsă de oamenii serioși. Și totuși, au existat indivizi „deștepți", care au raționat cam așa : creierele gîndesc. Mașinile gîndesc. Prin urmare, mașinile sînt creiere. Pseudologică ! Cel mai complicat automat tehnic este mai departe de un organism decît o bacterie, de om, a spus la vremea lui Oparin.

Cît de puțin este capabilă logica să înlocuiască sentimentele, v-o pot dovedi cu ajutorul unui exemplu. Un automat a trebuit cîndva să traducă într-o altă limbă expresia „fără suflet, fără inimă". Dacă ar fi tradus-o cuvînt cu cuvînt ar fi ieșit totuși ceva inteligibil. Cu logica lui de mașină, bietul automat nu a putut totuși pricepe sensul expresiei. El a început să „gîndească" și a căutat formula cea mai scurtă. Rezultatul suna : „mort !" Și pentru el asta era cît se poate de logic.

Maktabi abia se mai putea ține de rîs.

— Cum de a înțeles așa ?

— Foarte simplu : „fără suflet, fără inimă" înseamnă într-un fel și mort.

— Dar în domeniul creației muzicale, se pare că au fost obținute succese mai mari.

— Fals ! Pentru un automat, muzica nu are decît semnificația de semnal ; ea nu îi „spune" nimic. Ceea ce reușește să realizeze un automat instrumentist sau chiar compozitor este doar imitația, niciodată creația sensibilă. Imaginați-vă un automat care să interpreteze un lied ! Nu o melodie dulce vă va legăna, făcîndu-vă să visați la durerosul dor, ci zgomotul vijelios al oxidului de carbon și bubuitul asurzitor al unor descărcări electrice o să vă ridice părul măciucă în cap.

— Cu cuvintele lui Pușkin, muzica nu poate fi disecată ca un cadavru, observă Maktabi.

— Chiar așa ! Există compozitori care lucrează ca automatele.

În clipa aceasta, am dat și eu drumul la săgeată.

— Nu numai compozitorii ! Ce se întîmplă cu Nabou ? De ce se păstrează atît mister în jurul lui ?

Maktabi uită să-și mai așeze jos ceașca de cafea.

— Mister în jurul lui... Nabou ? Nu te înțeleg, Will.

— Dar eu l-am înțeles pe Oswin !

La privirea întrebătoare a lui Maktabi, Hayl înălță din umeri.

— Habar n-am ce vrea să spună.

— Will ! Maktabi se apropie mai mult de mine. Întrebi ca și cum ar fi vorba de o chestiune care este de la sine înțeleasă. Și totuși, știu la fel de puțin ca și Oswin unde vrei să ajungi.

Nu, cu siguranță că nu știa. De lucrul acesta puteam să-mi dau seama. Înfățișarea lui exprima doar o curiozitate nevinovată. Pe Hayl, dimpotrivă, era mai greu să-l descifrezi. Nu puteai ști niciodată ce gîndea cu adevărat. Dădea impresia că nu acordă nici o importanță cuvintelor mele. Am socotit de aceea că este mai nimerit să fiu prudent și să sondez mai întîi cu precauție.

— De cînd cu incidentul de pe Sindbad, îmi tot fac griji în legătură cu Nabou. Este un om neobișnuit. Trebuie să-l judeci după criterii speciale. Și totuși, nu numai cunoștințele, dar mai ales comportarea lui umană mă uimesc. Nu vreau să spun că n-ar avea inimă — există exemple și pentru dorința sa de a sări în ajutorul celorlalți — dar cînd ai de-a face cu el te șochează cît de mecanic sau — pentru a folosi terminologia lui Oswin — cît de biomatic reacționează la toate. Orice membru al echipei noastre trebuie să fi observat asta. Și totuși, nimeni nu suflă nici un cuvînt, ca și cum ar trebui apărat un tabu.

— E nebun de-a binelea ! bombăni Hayl.

Maktabi tăcu un timp, în căutarea cuvintelor.

— Încă de la prima noastră întrevedere ți-am spus, Will, că trebuie să te obișnuiești cu Nabou. Din păcate, nu ai reușit lucrul acesta. Antipatia ta față de el a crescut tot mai mult.

— Motivele...

— În timpul anchetei au reieșit și motivele, ți-am explicat că bănuielile tale în legătură cu Yamina sînt neîntemeiate. Nu există nici un motiv să nu ai încredere în el. Nabou n-o să-ți stea în drum. Eu îl cunosc și îl prețuiesc. Dacă l-ai judeca fără prejudecăți, atunci particularitățile sale te-ar deranja la fel de puțin ca pe Oswin, pe mine sau pe toți ceilalți.

Nu mă îndoiam nici un moment de sinceritatea lui Maktabi, dar explicația sa nu mă satisfăcea. Ce trebuia să fac ? Aici nu reușeam să avansez.

— S-ar putea să ai dreptate, Abdul, am spus eu. Și cu asta subiectul fu închis.

CHEMARE DIN DEPĂRTĂRI

Trecură două săptămîni. Eram atît de solicitat de munca de la Institut, încît nu m-am mai putut ocupa și de altceva.

Regretam doar faptul că eram lipsit de prezența Yaminei. Nu dădea nici un semn de viață și cînd o chemam la videofon, nu era de găsit. Aveam impresia că mă evita intenționat.

Într-o bună zi am aflat motivul acestei tăceri.

Aveam de lucru la Academie. Am întîlnit-o din întîmplare, pe una din aleile vechiului și vastului parc, în care se aflau răspîndite clădirile.

— De ce nu te mai lași văzută ? a fost prima mea întrebare.

Ea privi mîhnită în pămînt.

— Nu era vorba de tine, Will.

— Iarăși Nabou ? Yamina, spune-mi odată dacă ești legată de el printr-o însărcinare a Consiliului mondial. Te implor, ai încredere în mine !

— O însărcinare ? Îi pierise graiul, se uita la mine uimită. De unde pînă unde ?

— Ești însărcinată să-l testezi pe biomatul Nabou ?

— Ce idee absurdă !

— Iartă-mă, Yamina. De ce însă te ferești de mine ?

— De la ultima ta vizită în Antelias, Nabou mă neliniștește, a mărturisit ea. Niciodată n-am simțit mai puternic decît atunci răceala lui. Astăzi îl privesc cu totul altfel.

— Împărtășești deci bănuiala mea ?

— Will, dar așa ceva nu e cu putință !, exclamă ea chinuit. Într-adevăr, Nabou a fost întotdeauna ciudat. Adesea n-am știut ce să cred despre el. Înainte, colabora-

rea noastră era excelentă. Admiram inteligența și calmul lui superior. Probabil însă că mai era ceva care mă ținea legată de el. Chiar dacă rămîneam pînă noaptea tîrziu ca să dezbatem cele mai dificile probleme, nu îmi venea greu și descopeream soluții pe care nu le-aș fi considerat posibile. Sub privirea lui aveam impresia că o forță spirituală străină pune stăpînire pe mine. Era o senzație care mă ușura, care mă făcea fericită și de care nu puteam și nu voiam să mă eliberez. Toate astea au trecut.

— L-ai iubit, Yamina.

— Poate că l-aș fi iubit dacă ar fi fost mai accesibil. Era ca și cum între noi ar fi fost un zid.

— Și nu a încercat niciodată să străpungă zidul acesta ?

— Niciodată.

— Am avut impresia că ar fi gelos.

— Gelos nu este, cu siguranță. În ultimul timp simt că influența lui dispare treptat. Asta o simt foarte puternic atunci cînd alunecă într-o stare de somnambulism, fără nici un motiv aparent. Cu toate astea... gîndul că ar putea fi... Will, deocamdată nu știm nimic, absolut nimic ! Privirea ei era îndreptată întrebător asupra mea.

— Vom descoperi adevărul, Yamina, am liniștit-o eu. Unde l-ai cunoscut ?

— La Academie. Prin Abdul Maktabi. El mi-a spus că Nabou ar avea nevoie de un spacialist în tehnica radiațiilor. Am fost imediat de acord și sarcina m-a entuziasmat.

— Știi de unde vine ?

— A lăsat o dată să se înțeleagă că s-ar fi născut în Beirut. A evitat însă întotdeauna să răspundă la orice întrebare în legătură cu casa părinților săi. Tăcerea lui firește că mi-a stîrnit curiozitatea. Am încercat de mai multe ori să-l fac să vorbească. De fiecare dată, fără succes. Părea că și-ar fi uitat copilăria.

— Da, la capitolul acesta memoria sa, care altfel funcționează atît de bine, îl părăsește cu totul.

— La început am crezut că un accident s-ar fi putut să-i șteargă amintirea anilor mai vechi.

— Spuneai că ar fi susținut că e originar din Beirut. Lucrul acesta nu este adevărat. M-am interesat în legătură cu el.

— Și eu am făcut-o. Cu același rezultat.

— Originea sa ne este cu totul necunoscută. Oare numele nu oferă nici un punct de sprijin ?

— Numele Tebar nu ne permite să tragem nici o concluzie. Nu l-am mai auzit nicăieri. Prenumele Nabou se mai întîlnește doar în forme modificate. Inițial s-a scris Nabu și provenea din sfera mitologiei babiloniene. Nabu trecea drept zeu al artei scrisului, al scrierii cuneiforme, dezvoltate de sumerieni. Un nume cu aproape același aspect sonor a apărut de mai multe ori în însemnările meiuane.

Nu m-am putut abține să nu rîd.

— Crezi că Nabou rătăcește pe Pămînt de șase mii de ani ? De o astfel de performanță nu ar fi în stare nici cel mai perfecționat biomat.

— Firește că nu, murmură ea. Am amintit toate astea numai pentru a nu scăpa nimic din vedere. La urma urmei de ce nu ai spus mai de mult că tatăl tău îl cunoaște pe Nabou ?

— N-am aflat-o nici eu decît în cursul scurtei treceri prin Europa.

— Și cum l-a judecat ?

— Nabou nu era pe atunci altfel decît astăzi.

— Unde se ascunde oare adevărul ?

Da, unde se ascundea ? Shelder nu credea în justețea presupunerilor mele. Hayl nega existența unui biomat și totuși descria proprietățile acestuia într-un mod care amintea în chip izbitor de cele ale lui Nabou. Maktabi și el pretindea că îl cunoaște pe omul Nabou.

— Vrei să mă ajuți, Yamina ?

— Mi-e frică, Will, pur și simplu, mi-e frică !, oftă ea din greu. N-aș vrea să aflu adevărul.

— Te rog să nu întreprinzi nimic singură. Vom pleca amîndoi în Antelias și vom discuta deschis cu Nabou. Așa vom afla care este situația.

Pe Yamina propunerea mea o îngrozi.

— Vrei să-i spui de la obraz că nu este un om ? O să te ia drept... alienat mintal.

— N-o să-i ofer nici un motiv pentru așa ceva.

— Nu-l subaprecia, Will ! Gîndește-te la ultima ta vizită la el.

— De data aceasta sînt prevenit. Nu fă o mutră atît de nenorocită, Yamina ! Ceea ce ne trebuie este puţină hotărîre şi puţin curaj. Asta e tot.

Chiar în aceeaşi zi am plecat spre Antelias. Prima surpriză care ne aştepta acolo a fost că nu l-am întîlnit nici pe Nabou, nici pe Youssef.

Yamina m-a condus în casă. Am parcurs încăperile.

— Asta n-o mai înţeleg, spuse Yamina surprinsă. De obicei îmi lasă cîte un bilet.

— S-a întîmplat de mai multe ori să nu fie nimeni în casă ?

— Nu, rămînea cel puţin Youssef. Parcă ni s-ar fi întins o cursă.

— Ei, ei ! Doar nu avea de unde să ştie că vom veni.

— Astăzi n-am apucat să stau de vorbă cu el.

— Acest Youssef nu-mi place de loc. Ce fel de om e ?

— Nu scoţi o silabă de la el, tace ca mormîntul. Ştiu doar că este de ani de zile omul de încredere al lui Nabou.

Am urcat la etaj. Peste tot domnea o ordine de neînţeles. Nu era nici o carte, nici o foaie de hîrtie care să nu se afle la locul ei. În dormitor, nimic nu te putea face să tragi concluzia că ar fi fost folosit vreodată.

— N-ar fi exclus ca Nabou să ne surprindă aici. Yamina privi îngrijorată spre uşă.

Am rîs de ea.

— Te apasă conştiinţa încărcată, asta e. În fond, ce grozăvie ar fi dacă şi-ar face apariţia ? Tu ai oricînd acces în casă, şi eu tocmai treceam pe aici.

— Ceea ce facem noi se numeşte abuz de încredere.

— Şi ferestrele astea zăbrelite sînt o dovadă de încredere ?

— Şi acesta este un amănunt care mă face să mă îndoiesc de justeţea presupunerii tale. Neîncrederea este ceva josnic, totuşi o trăsătură omenească de caracter.

— Ai tot dreptul să te îndoieşti. Ceea ce presupun eu este posibil, ba chiar probabil, însă, încă nedovedit. Uneori aş vrea să mă fi înşelat. De dragul tău, Yamina. Doresc să fi fost scutită de experienţa aceasta...

— Şi dacă este un om ca tine şi ca mine, Will ?

— Chiar și atunci ar trebui să te eliberezi de el. Are o influență nefastă asupra ta, și asta o știi.

— Munca comună... Ea își lăsă privirile în jos.

— Nu, Yamina, pur și simplu este peste puterile tale să rezolvi singură asta.

Într-o încăpere de lîngă camera de lucru am descoperit o casetă neagră. Mi-am amintit că văzusem una asemănătoare în cabina lui Nabou de pe Sindbad.

Yamina nu știa ce importanță are asta, nici nu-și amintea să fi fost vreodată vorba de această casetă.

Cu puțin efort am reușit s-o deschid. În fața noastră ieși la iveală un aparat de emisie de o construcție ciudată. Am atins un buton.

Yamina mă apucă de mînă.

— Nu face asta, Will !

Contactul era deja stabilit.

Am așteptat.

Nu s-a întîmplat nimic.

— După cum vezi, casa nu a sărit în aer, am glumit eu, pregătindu-mă să închid dulăpiorul.

— Butonul ! mă avertiză Yamina. S-ar putea să-i trezească bănuiala.

Pentru a aduce butonul în poziția lui inițială, l-am mai apăsat o dată în jos.

În clipa aceea am perceput un clinchet ciudat, pe fondul căruia plutea o voce moale, melodică. Nu se putea distinge dacă aparținea unui bărbat sau unei femei. Nici limba nu putea fi precizată. Ceea ce se putea recunoaște era doar faptul că anumite cuvinte erau repetate la intervale scurte.

Am rămas înmărmuriți în fața aparatului.

— Ar trebui...

Înainte de a termina ce aveam de spus, Yamina ghicise la ce mă gîndisem. Ea se repezi afară din cameră și se întoarse ca un magnetofon. Precipitată, îl puse în funcțiune.

Banda porni. Am făcut un gest de recunoștință în direcția Yaminei. După două minute, emisiunea misterioasă se termină.

Yamina se îndreptă spre camera alăturată, pentru a transporta magnetofonul la locul lui.

Gînditor, am închis încuietoarea casetei. Oricît de surprinzătoare era descoperirea, nu îmi oferea nici un punct de sprijin. Putea să fie vorba de o emisiune a unor radioamatori care, transmisă de la o distanță mai mare, era de calitate proastă și devenea astfel ininteligibilă. Era posibil ca Nabou să se ocupe ca amator cu astfel de lucruri.

În momentul în care mă pregăteam să părăsesc încăperea, m-am trezit față în față cu Nabou. Stătea în cadrul ușii, palid și mut. Privirea lui era îndreptată asupra casetei.

Primul meu gînd a fost la Yamina. Să sperăm că a reușit să pună în siguranță banda de magnetofon.

— Unde este Yamina ?, întrebă el.

— Probabil alături. Vorbeam cu glas puternic, pentru a o avertiza. M-a rugat s-o aștept în camera de lucru. Scuzați-mi curiozitatea. Am trecut din întîmplare pe aici, însă dumneavoastră...

— Să lăsăm asta, spuse el liniștit.

Siguranța cu care Nabou îmi dădea de înțeles că nu credea în scuzele mele m-a iritat. Am uitat orice măsură de precauție.

— Bine, atunci să vorbim deschis. Nu e nici o întîmplare că mă aflu aici. Aș dori să știu cine sînteți cu adevărat, Nabou Tebar !

El îndreptă asupra mea privirea lui goală.

— V-am oferit motive de suspiciune ?

— Mai mult decît o dată.

— Concluzia ?, întrebă el, ca și cum ar fi fost vorba de o problemă matematică.

Am fost atît de surprins, încît n-am reușit să găsesc nici un cuvînt de răspuns.

Privirea lui mă apăsa. Era ca o luptă fără cuvinte. M-am simțit cuprins de o voință străină.

Și i-am deslușit vocea :

— Nu știți nimic despre mine, Will Pertenkamp, absolut nimic, și nici nu veți afla vreodată ceva. Însă nu reușeam să-mi dau seama dacă cuvintele îi ieșeau cu adevărat din gură sau dacă erau gîndurile mele. Și nu

aveam deloc senzația că cineva mă constrînge. Eram conștient doar de faptul că opuneam o rezistență fără sens, împotriva a ceva necunoscut.

În fond, împotriva cui ? Ce vroiam de fapt de la Nabou ? Brusc, memoria mă părăsi. Pentru a rupe tăcerea penibilă, am întrebat :

— Avansați cu lucrările la Sindbad II ?

— Planurile de construcție sînt gata.

— Și ce se va întîmpla mai departe ?

— Asta n-o știu încă. Își înclină capul în față, ca cineva care descifra o chemare îndepărtată.

Simțeam nevoia să părăsesc cît mai repede această casă. O uitasem chiar și pe Yamina.

În acel moment ea intră înăuntru. Speriată, se uită la mine.

— Will, ești iarăși foarte palid ! Vino, plecăm imediat în oraș.

Nabou nu ne acordă nici un fel de atenție. Stătea dus pe gînduri în fața mesei pe care se afla caseta.

Pe drum, Yamina îmi luă îngrijorată mîna.

— Ce s-a întîmplat ? Este pentru a doua oară...

Mi-am trecut mîna peste frunte.

— Nimic. Poate sperietura, în momentul în care l-am văzut, brusc, în fața mea. Sînt doar nervii, zău !

— Voi introduce imediat banda de magnetofon într-un analizator.

— Nu te mai osteni de pomană. N-o să iasă nimic de aici.

— Dar Will ! Abia cu puțin timp în urmă erai de cu totul altă părere.

— Cum de am putut să-ți sucesc mințile cu povestea asta absurdă ? ! Crede-mă, Yamina, în spatele ei nu se ascunde nimic.

— Doar nu i-ai spus lui Nabou ceva despre asta !

— Bineînțeles că nu. Ce rost ar fi avut ? Colaborarea ta cu el ia sfîrșit. Capitolul este încheiat. Pentru tine, pentru amîndoi. Și este foarte bine așa.

Yamina scormonea cu privirea panglica întunecată a autostrăzii.

— A spus ceva despre mine ?

— Nici n-a fost vorba de tine. A spus doar că noile planuri sînt terminate.

— Activitatea noastră mi-a făcut plăcere. Cu toate cele petrecute !

A doua zi, Yamina mă chemă la Institutul din Baalbek.

— Am încercat să descifrez înregistrarea noastră, îmi comunică ea. Analizatorul nu a dat absolut nici un răspuns. Rezultatul este egal cu zero.

— Ți-am spus dinainte lucrul acesta, Yamina. Probabil că este vorba de paraziți atmosferici.

De pe ecran, Yamina mă privea uimită.

— Ai uitat că era vorba de o voce ?

Insistența ei mă indispunea.

— Și ce dacă era o voce, ce importanță are asta ? Cauți mai mult decît poți găsi. Păcat de timpul pe care îl pierzi !

— Nu, nu împărtășesc punctul tău de vedere ! Trebuie să reușesc să descifrez caracterul emisiunii. Nu mă dau bătută pînă ce nu voi reuși.

— Cum vrei.

Ne-am văzut în continuare destul de des, ne-am plimbat împreună, am fost la teatru, dar totul era doar o prietenie rece. Nabou continua să se afle între noi, fără ca să-i pomenim numele. Nici despre înregistrarea noastră n-a mai fost vorba vreodată.

Yamina nu reușea să se elibereze de Nabou, deși se ducea foarte rar în Antelias. Nici eu n-o mai presam să se despartă definitiv de el. Am lăsat lucrurile să-și urmeze cursul.

Tot ceea ce era în legătură cu Nabou îmi devenise indiferent. Mă întrebam uneori care să fi fost motivul acestei schimbări, fără să reușesc să găsesc însă vreun răspuns. Această pasivitate ciudată, care nu se potrivea deloc cu firea mea, ar fi făcut ca pînă la urmă sentimentele mele față de Yamina să se stingă cu siguranță. Din ce în ce mai des mă gîndeam să las totul baltă și să plec. Întîmplările de aici își pierduseră pentru mine interesul, se precipitau, ca un episod care într-o bună zi se va încheia.

Pe neașteptate, am primit vizita lui Cliff Shelder. Se interesa insistent de starea mea și, după cum accentua, o făcea și în numele lui Maktabi și a celorlalți prieteni.

— Te porți ca și cum m-aș fi întors dintr-o lungă călătorie cosmică, Cliff. Sau este ziua mea ?

— Nu este prea ușor s-o scoți la capăt cu unul ca tine, se văicări Shelder.

— Faci aluzie la istoria cu Nabou ? S-a încheiat de mult.

— Cum trebuie să interpretez asta ?

— Nu mă mai interesează.

— Te-ai convins, în fine, că făceai o greșeală ?

— Am renunțat să mai rezolv problema cuadraturii cercului.

— Starea ta sufletească nu-mi plăcea cam de multă vreme.

— Acum ai scăpat de grija asta.

— S-o sperăm !

— Scutește-mă cu scepticismul tău, doctore. N-o să mai recidivez, dacă la asta te refereai.

Shelder își dădu silința să-și ascundă privirea iscoditoare, în spatele unui zîmbet inocent.

— Asigurarea pe care mi-o dai mă liniștește. Numai că... transformarea s-a produs cam pe neașteptate.

— Ar fi doar o nebunie să persist într-o presupunere, odată ce s-a dovedit lipsită de obiect.

— Nu ai dovezi în sprijinul ipotezei tale — așa ai afirmat — dar nici împotriva ei. Și totuși, ți-ai schimbat părerea cît ai bate din palme.

— Ești un adevărat inchizitor, Cliff ! Ți-a povestit cumva Yamina ceva despre banda de magnetofon ?

— Nu știu nimic despre vreo bandă de magnetofon. Ce-i drept, am vorbit despre tine, în trecere.

— Și asta te-a determinat să și vii încoace ?

— Perspicacitatea ta este demnă de admirat.

— Atunci, „cazul" meu nu este cu totul lipsit de speranță, nu ?

Fără să reacționeze la ironia mea, Shelder mă întrebă :

— Te simți liber în hotărîrile pe care le iei ?

— Liberi, dragul meu, sîntem doar în prima și în ultima secundă a vieții noastre. În rest, nici măcar o clipă. Mediul înconjurător ne determină gîndirea și fapta.

— Nu ocoli răspunsul, Will !, spuse Shelder. Oricum, ai putea fi sub puterea vreunei sugestii sau ceva asemănător. N-o cred însă...

— Aha, Yamina ți-a sugerat ceva ! Dar, ia gîndește-te, ce interes ar fi avut Nabou să-mi impună voința ? Dacă ar fi fost un automat biologic, născut din retortele lui Hayl, atunci nu ar fi existat nici un motiv logic pentru așa ceva. Domnul și stăpînul său s-ar fi ferit să-i acorde o astfel de aptitudine. Ar fi putut ajunge victima propriei sale creații și spiritele pe care le-ar fi invocat... Știi ce vreau să spun. Așa ceva li se poate întîmpla nu numai ucenicilor de vrăjitori.

Dacă însă Nabou este un om „obișnuit", atunci nu are nici un motiv să întrebuințeze astfel de mijloace.

Shelder a trebuit să recunoască faptul că s-ar fi putut să am dreptate.

— Toată discuția despre Nabou a provocat-o Oswin Hayl, cu biomatele lui. Crede-mă, Will, ăsta este un simptom. Doar posibilitatea existenței unor astfel de creaturi a fost suficientă ca să provoace confuzie în rîndul nostru. Ce se va întîmpla în ziua în care vor sta cu adevărat față în față cu noi ?

— Să-i lăsăm să-și facă apariția, bătrîne pesimist ! Vizita lui Shelder m-a neliniștit mai mult decît eram la început dispus să recunosc. Am meditat la comportarea mea din ultimele zile, am judecat totul cu un ochi critic și am ajuns la concluzia că temerile lui Shelder și mai ales cele ale Yaminei nu erau în nici un caz lipsite de temei. Probabil că mă aflam sub o influență străină, care mă împinsese la indiferență și la renunțare fatalistă.

Singură spaima pe care mi-a provocat-o această constatare a avut un efect binefăcător. În clipa în care am fost conștient de ea, am rupt legătura invizibilă care mă imobiliza. Și de mare ajutor mi-a fost și faptul că am primit, în fine, vești de la Sydney.

KAPELLA

Autoritățile mi-au comunicat că Ray Fulton mai trăia și că locuiește în Sydney. O veste care mi-a provocat o stare de mare agitație. Am zburat fără întîrziere spre Australia.

Ray Fulton mă aștepta în căsuța lui. Îl anunțasem în legătură cu sosirea mea iminentă și îi comunicasem scopul vizitei mele. Avea nouăzeci de ani, dar își amintea perfect de călătoriile sale cosmice și mai ales de expediția Kapella.

Dormitorul și camera lui de lucru erau ticsite cu amintiri, trofee și cadouri onorifice ; era la vîrsta cea mai frumoasă. După ce mi-a arătat și prezentat, cu o meticulozitate bătrînească, minunata sa colecție, i-am spus și eu despre ce era vorba.

— Nabou ? Da, ăsta era inginerul. Tebar ? Nu-mi mai aduc aminte. Îi spuneam mereu doar Nabou.

— Îl recunoașteți în această fotografie ?

— Hm... prea sigur nu sînt. De unde aveți fotografia ?

— Am făcut-o chiar eu.

— Nu, atunci cu siguranță nu este el. Nabou ar trebui să fie de vîrsta mea.

— Așa e. Aveți cumva fotografii din timpul expediției Kapella ?

— Bineînțeles. O mulțime. El scoase dintr-un dulap un munte de albume și de fotografii și scormoni silitor printre ele. Priviți, acesta este Ian Vreede, comandantul. Aici sînt eu cu Ana, radio-tehniciana noastră. Era îndrăgostită de Nabou.

— Și cum a reacționat el ?

— De cele mai multe ori o ocolea. Da, și acesta este Merl, primul navigator. Nu îmi era simpatic.

— Dar Nabou ? O fotografie a lui Nabou ?

— Nu prea cred să găsim ceva. Ori de cîte ori încercam să-l fotografiez se supăra.

— Dumneavoastră aţi fost al doilea navigator ?

— Da, tinere prieten, şi mă pricepeam în domeniul navigaţiei cosmice. Vă rog să mă credeţi. N-am avut nici o vină în toată povestea. Nici Nabou, asta trebuie spus de la început. A fost mai degrabă o nenorocire. Mai tîrziu am mai condus o mulţime de nave în calitate de comandant.

Ne-am uitat la tot vraful de fotografii. Cele mai multe dintre ele erau îngălbenite şi şterse. N-am descoperit însă nici măcar o singură fotografie în care să-l pot recunoaşte pe misteriosul inginer Nabou. Dezamăgit, am împins albumele într-o parte.

— Nu fiţi atît de nerăbdător. Principalul abia urmează. Am filme ! Era hobby-ul meu. Da, aşa se spunea înainte. Am filmat tot ceea ce am văzut şi mi s-a părut că este interesant în cursul expediţiei. Adesea mă certam pentru asta. Mai tîrziu mi-au fost recunoscători.

Fulton lipăi prin casă şi se întoarse cu un teanc de role şi cu un aparat de proiecţie străvechi.

Nici nu înregistră privirea mea sceptică.

— O să rămîneţi cu gura căscată !, chicoti el.

La instalarea aparatului refuză cu încăpăţînare orice ajutor.

— La asta nu vă pricepeţi !

Cu mîinile tremurătoare trecu filmul prin tot felul de role şi de mosoare. Abia reuşeam să-mi ţin rîsul.

Cînd mi-am pus în funcţiune mnemograful, mă întrebă suspicios :

— Asta ce mai e ?

— Un acumulator de memorie.

— E neapărat nevoie de aşa ceva ? Nu suport trebuşile astea de modă nouă.

— Doar pentru mine. Voi înregistra ceea ce voi trăi cu ajutorul filmelor dumneavoastră.

— Din partea mea, fie. Cu condiţia să nu deranjeze.

— Cu siguranţă că n-o să observaţi nimic.

Cu un zumzet caraghios, aparatul de proiecţie porni. Calitatea imaginii era îngrozitoare şi imaginile erau cum nu se poate mai plictisitoare. Ceea ce mă interesa nu era

de văzut. De cele mai multe ori se vedea un soare uriaș, care pîlpîia amenințător, în planul al doilea. Spațiul era scăldat în flăcări și oamenii se detașau pe acest fond numai ca siluete. De cîteva ori am descoperit spinarea lui Nabou, dar dacă era vorba de Nabou Tebar, nu puteam stabili.

Fulton își savura amintirile și pălăvrăgea într-una, în timp ce eu îmi ascundeam cîte un căscat.

Cînd prezentarea filmului luă, în fine, sfîrșit, Fulton mă privi cu ochii strălucitori.

— Ei, ce spuneți ?

— Grozav ! am răspuns eu, pentru a nu-l jigni.

— Convorbirile a trebuit să le înregistrez cu un microfon ascuns. Altă soluție nu era. Și n-a observat nimeni ! Se bucura teribil de mult de reușita șiretlicului său.

Pentru mine, oamenii de pe Kapella erau străini, de neînțeles. Nu pricepeam ce spun și ce gîndesc. Aparțineau unei lumi de care mă despărțea mult mai mult decît intervalul unei jumătăți de secol. Asta nu avea însă acum nici o importanță. Pe mine mă interesa doar unul dintre ei.

— Nu vă mai amintiți cumva, Ray Fulton, cînd a sosit pe Kapella acest inginer Nabou ?

Bătrînul dădu grăbit din cap.

— Cu puțin timp înainte de start. Kapella se afla atunci la baza americană pentru sateliți, A4. I se făcea revizia. Într-o bună zi mi se comunică faptul că un consorțiu închiriase nava pentru o călătorie. Trebuia să transportăm pe Venus o grupă de specialiști, care aveau de efectuat acolo, pe o perioadă mai îndelungată, cercetări ale solului, și apoi să ne întoarcem imediat la bază. După ce reparațiile urgente au fost încheiate, i-am dat drumul. Am aflat despre Nabou doar că îl interesa zborul nostru în apropierea Soarelui deoarece plănuia niște experiențe cu cîmpuri antigravitaționale. Pe bord se rîdea de el, echipajul îl considera un intrus. Mai tîrziu, l-au sărbătorit. Așa sînt oamenii.

— După ce v-ați întors, a rămas pe Kapella ?

— A plecat imediat și a dispărut fără urmă.

— Mai dați o dată drumul la benzile de magnetofon, l-am rugat eu pe Fulton. Speram ca a doua oară să nu mai

flecărească atîta, așa încît să pot auzi mai bine convorbirile de pe bord.

— Totuși, filmele sînt mai interesante. Îl jignisem. Dar, dacă țineți cu orice preț !

Iată ce am înregistrat :

„— Am depășit de o oră orbita planetei Mercur, Nabou. Vom avea o întoarcere fierbinte. Priviți Soarele. Ce spuneți de asta ?

— Dumneavoastră sînteți primul navigator, nu eu. Dumneavoastră trebuie să răspundeți.

— Comandantul a ordonat să urmăm această rută.

— Cu toate astea, nimeni nu vă va absolvi de vină, Merl.

— Fleacuri ! Vă purtați ca și cum s-ar fi întîmplat ceva.

— Spuneți comandantului că ruta aceasta este periculoasă.

— Nici nu mă gîndesc. De altfel, dacă ar fi așa, primul ar trebui s-o știe chiar el.

— Atunci o să i-o spun eu.

— Din partea mea ! Și așa nu se mai poate schimba nimic. Sau mai aveți rezerve de energie ?

— Reactoarele sînt suprasolicitate.

— Ce mai vreți atunci ? Nu vă mai bateți capul pentru alții.

— Dacă toți ar gîndi așa !

— Sînteți un om ciudat. De ce luați întotdeauna totul atît de serios ? Schimbați prin asta ceva ? Nu. Eu nu le iau în serios. Credeți în fond în ceva ? Soartă, providență, dumnezeu sau cum se mai spune ?

— Cunoașterea este sensul vieții. Pentru mine nu există decît a ști și a nu ști. Ceea ce nu știu încerc să aflu.

— Asta mi se pare cam obositor. Cînd într-o bună zi vă veți afla pe patul de moarte, veți ști cel mult că nu știți nimic. Eu iau viața așa cum este și încerc să profit cît mai mult de pe urma ei. Confort, lux, femei simpatice. Îmi ajunge.

— Dacă ați avea de trăit o sută de ani, v-ați sătura repede de astfel de fleacuri, Merl.

— Dumneavoastră, cu cei patruzeci de ani pe care îi aveți, vorbiți ca un înțelept din orient, Nabou. Nici femeile nu contează prea mult pentru dumneavoastră, nu-i așa ?

— În felul în care vă gîndiți dumneavoastră, nu.

— Ce nostim ! Și sînt sigur că ați avea succes. Cu înfățișarea dumneavoastră ! Ce-ați spune de Ana ? Nu e genul meu, dar, oricum...

— Nu mă interesează.

— Și totuși, dragostea guvernează lumea.

— Așa e. Timp de zece ani și-au spart bărbații capetele de dragul unei femei.

— Vă referiți la războiul troian ? Ei, păi chiar așa de trăzniți nu mai sîntem astăzi. Și în afară de asta, disputa pentru Elena era doar un paravan pentru o pradă grasă.

— Oamenii sînt foarte inventivi cînd e vorba de paravane.

— N-o să-i schimbați dumneavoastră, Nabou.

— Nici n-ar fi treaba mea.

— Cine v-ar auzi și-ar putea spune că veniți de pe o altă stea.

— Cum așa ?

— Vorbiți mereu despre treburile pămîntești cu atîta distanțare, ca și cînd ați fi doar un privitor.

— Sînt un om ca oricare altul.

— Atunci pot fi liniștit. Știți, astăzi se vorbește atîta despre extratereștri ! În orice caz, pînă astăzi n-am reușit încă să descoperim vreunul.

— Dar de existat trebuie să existe.

— Vedeți punctul acela minuscul, în depărtare ? Este asteroidul Reno. În curînd ne va ajunge din urmă. S-ar putea să nimerim în apropierea lui.

— Un călător interesant.

— A văzut mai multe decît noi.

— Poate este ocupat de cercetători cosmici necunoscuți.

— Ce credeți, Nabou, oaspeții aceștia vor fi niște supermeni înspăimîntători, sau oameni cumsecade, cu care vom putea sta de vorbă ?

— Dacă pămîntenii vor fi pregătiți pentru asta, vor găsi calea de a sta de vorbă cu ei."

„— Ana, mai aveţi legătura cu Regulus ?

— Da, dar nu e prea bună. Regulus este foarte departe de noi. De ce întrebaţi, Nabou ?

— S-ar putea să avem nevoie de ajutorul ei

— Ajutor ? Doamne, s-a întîmplat ceva ?

— Nu, nu.

— Fulton a făcut şi el cîteva apropouri. Că ruta noastră ar fi riscantă, că nu ar fi ales-o el.

— Este un joc riscant al forţelor. Trebuie să punem la bătaie toată energia, pentru a scăpa de Soare.

— Dar asta se poate calcula exact.

— S-a calculat, Ana. Liniştiţi-vă !

— Nu mă mai pot uita la globul acesta înspăimîntător de foc. Este din zi în zi mai mare. Nabou, rămîneţi cu mine, mi-e frică.

— Lăsaţi-mă să plec.

— Sînteţi lipsit de inimă.

— Poate.

— Cu toate astea, vă iubesc !

— Ce mai e şi asta ? Gîndiţi-vă la Soare ! Aceasta este realitatea noastră.

— Ar trebui să vă urăsc.

— De-abia aţi afirmat că mă iubiţi. Şi una şi alta sînt nebunie curată. Fiţi raţională !

— Raţiunea, raţiune ! O femeie care iubeşte nu vrea să fie raţională ! Trebuie să v-o spun eu ?

— Nu v-am rugat s-o faceţi.

— Bine, înţeleg, disciplina la bordul navei. Nu toţi o iau prea în serios. Dar cu siguranţă că aveţi dreptate. După zborul acesta rămîn pe Pămînt un an. Dar dumneavoastră ?

— Eu va trebui să plec.

— Şi ce veţi face ?

— Asta nu ştiu încă.

— Am putea petrece împreună. Undeva, la mare. Nabou !

— Ana, nu este momentul să ţesem visuri.

— Fără visuri nu pot trăi.

— Atunci visaţi !

— Despre noi, despre viitorul nostru.

— Trebuie să mă duc în sala maşinilor."

— „Alo, comandantul ?

— Nabou, vreau să știu o dată pentru totdeauna unde mă aflu. Ne abatem de la curs.

— Motorul patru s-a întrerupt de mai multe ori.

— Avem nevoie de toate motoarele ! Cît timp durează reparația ?

— Defecțiunea necesită un examen minuțios. Salva și Berand se ocupă de asta.

— La drum, Nabou, este vorba de minute ! Ne prăbușim pe Soare !

— Cam tîrzie constatarea asta !

— Ce vreți să spuneți ? Cine putea să prevadă că motorul va ieși din funcțiune ?

— Eu v-am avertizat, dar dumneavoastră v-ați bazat pe infailibilitatea tehnicii.

— Alo, Merl ! Bine că ați venit. Care e situația ?

— Rea, domnule comandant, foarte rea... Dacă nu...

— Nu mai dîrdîi așa, omule ! Du-te în cabină ! Așa mă voi simți mai bine.

— Domnule comandant, eu n-am nici o vină ! Dumneavoastră ați dorit această rută. Eu... eu... Nabou poate să confirme că mașinile... repede...

— Duceți-vă, Merl !... Nabou, am o presimțire rea. Echipajul ăsta... Merl nu mai e bun de nimic. Și nici pe Ana nu ne prea putem bizui dacă situația se înrăutățește.

— De ce toate aceste griji, căpitane ? Încă nu e nimic pierdut. Devierea de la curs poate fi pînă la urmă corectată.

— Nu, Nabou ! Tocmai asta e ! Nu mai putem reveni la vechiul curs. În orice caz, ne apropiem tot mai mult de Soare. Dacă ne mai lasă un motor... Nici nu vreau să mă gîndesc !

— Navei nu i se va întîmpla nimic.

— Ah ! Nu cumva vreți să-mi oferiți și garanții ?

— Chiar așa !

— Uneori nu știu ce să mai cred despre dumneavoastră !

— Există întotdeauna o soluție. Poate doar una. Dar de găsit o poți găsi numai dacă îți păstrezi — cum spuneați dumneavoastră ? — nervii.

— Bine, mă bazez pe... nervii dumneavoastră.

— O să vă amintesc de cuvintele astea. Dacă va fi nevoie."

— „Nabou, mortul ! Ce se întîmplă cu el ?

— Nu mai poate fi reparat.

— Nu mai poate fi reparat ? Știți ce înseamnă asta ?

— Îmi dau seama perfect. Kapella se va prăbuși pe Soare.

— Omule, ăsta e sfîrșitul ! Unde e garanția dumneavoastră ?

— Voi realiza un cîmp antigravitațional.

— Aha, asta era ! La dracu cu anticîmpul dumneavoastră ! Tot timpul călătoriei v-ați ocupat numai de asta. Să oprim toate motoarele ? Ați înnebunit. O să cădem ca o piatră !

— Rezervele de energie ne mai ajung pentru asta.

— Nabou ! În felul acesta nu vom reuși niciodată să scăpăm de atracția solară. Asta e curată sinucidere !

— Oricum, tot nu ați mai avea ce pierde.

— Ne mai aflăm în legătură cu Regulus.

— E mult prea departe pentru a ne putea ajuta.

— Și cum vedeți treaba asta ?

— Vom continua să menținem cursul actual încă douăzeci și patru de ore, în anticîmp. Asta e suficient. Kapella va intra apoi în zona de atracție a asteroidului Reno și, sub protecția lui, va scăpa de soare.

— Dacă ar mai avea vreun sens, v-aș admira pentru atîta sînge rece.

— Sigur că are sens.

— Reno se apropie de Soare pînă la patruzeci de milioane de kilometri, Nabou ! Se va încinge, va deveni incandescent! Și Kapella va arde ca un fluture la o luminare.

— Platoșa de silunit va rezista la căldură.

— Iarăși o garanție, da ? Fără mine ! Nu voi lăsa ca lucrurile să ajungă pînă acolo.

— Peste cel mult zece zile va trebui să lăsați ca lucrurile să ajungă acolo, și atunci nu va mai exista cale de întoarcere !

— Echipajul nu va fi de acord cu ideea dumneavoastră trăznită. Asta v-o garantez eu !

— Nu are de ales. Nici dumneavoastră.

— Nu, eu aștept pe Regulus ! În calitate de comandant vă interzic să opriți motoarele și să utilizați energia pentru cîmpul de forță !

— Mi-ați dat cuvîntul ! Ați spus că vă veți baza pe mine.

— Nabou ! Ascultați-mă... Nabou !"

Să fi fost oare vorba de Nabou Tebar ? După cuvinte, ar fi fost posibil, și mi s-a părut că-i recunosc și vocea. Dar dovada concludentă lipsea. În ce privește afacerea Kapella, pierdusem ultima șansă de a face lumină în enigma legată de persoana lui Nabou !

I-am mulțumit bătrînului Fulton pentru osteneala pe care și-o dăduse.

— V-a ajutat cu ceva ?, întrebă el nevinovat. Este acest Nabou cel pe care îl căutați ?

— Poate.

— Dar fotografia pe care o aveți. Asta n-o pricep. De atunci au trecut cincizeci de ani !

— Da, fotografia ! Cred că trebuie să fie vorba de o greșeală.

— Vedeți, am bănuit de la început asta.

M-am grăbit să ajung la aerodrom, și două ore mai tîrziu mă aflam la hotelul meu din Baalbek.

În ziua următoare am lucrat pînă seara în laborator. Apoi m-am mai plimbat o bucată de drum de-a lungul autostrăzii Beirutului.

Aveam impresia că puteam apuca cu mîna stelele care clipeau pe firmament. O adiere călduță de vînt bătea din spre deșert în direcția munților. Nu departe de zona templelor m-am așezat pe un bloc de piatră și m-am adîncit în gînduri.

Aici nimic nu mă deranja, nici măcar Nadda, fata pe care o întîlneam mereu și peste tot. Din cînd în cînd, un automobil pe pernă de aer aluneca prin fața mea cu un fișîit ușor.

În spatele culmilor dinspre răsărit Luna se pregătea să răsară. Conturele crestelor de munte se detașau pe fondul negru-mătăsos al nopții și coloanele semețe ale lui Jupiter Heliopolitanus începură să sclipească fantastic.

Fără să vreau a trebuit să mă gîndesc la încăperea meiuană de la picioarele ruinelor templului. Acolo luminau acum semnele astronauților străini, într-o strălucire magică.

Privirea îmi rătăcea pe cer. Unde se afla oare constelația Cetus, de unde se spune că ar fi provenit necunoscuții ?

N-am găsit-o. Peste tot, stele, sori, lumi.

Poate că nici nu există această planetă Meiu. Poate că era o eroare, o concluzie falsă. Dar terasele din Baalbek existau și originea lor rămăsese neexplicată. Apoi mai erau și dovezile de pe peretele încăperii subterane. Și existau într-adevăr însemnări care se refereau la astronauții meiuani.

Mi-am amintit de ziua în care am văzut pentru prima dată Baalbekul și am ascultat povestea Yaminei despre

Meiu. Pe atunci mi se păruse că fantezia și realitatea se împletesc în chip minunat. La fel fusese ori de cîte ori mă aflam față în față cu Nabou.

Nu era cazul să renunț, o dată pentru totdeauna, la încercarea de a face din Nabou o enigmă ? Doar, rezultatul eforturilor mele de pînă atunci fusese destul de modest ! Nu oferea un punct de sprijin ferm și nu mă făcuse să avansez nici măcar cu un pas.

Nu, dacă dădeam înapoi acum, în momentul în care chiar Yamina începea să se îndoiască de Nabou, asta ar fi echivalat cu o trădare față de ea. Era și așa destul de rău că o neglijasem în ultimul timp și că de zile întregi nici nu o mai văzusem măcar.

În afară de asta nici nu era felul meu să mă întorc la mijlocul drumului și de fapt știam prea bine că voi continua să fac cercetări pînă ce mă voi lămuri pe deplin în legătură cu Nabou. Ce aș mai fi putut însă întreprinde în acest scop ?

Nu aș putea spune ce m-a smuls din meditațiile mele. Aveam în urechi sunetul unei voci încete, dar aspre, ca și cînd cineva m-ar fi strigat.

Am tras cu urechea.

O pasăre de noapte plană ca o umbră pe deasupra mea. Foșnetul aripilor ei se stinse. Era liniște, o liniște apăsătoare. Șoseaua se întindea pustie, în lumina Lunii. În afară de mine nu se mai zărea nici un om.

Și totuși mă apăsa senzația de a nu fi singur.

Am așteptat, ținîndu-mi răsuflarea.

Nu era nici o îndoială, cineva venea spre mine. Fără să scoată un sunet. În spatele meu. Mai aproape, tot mai aproape.

Mi-am impus să nu mă mișc, să mai aștept cîțiva pași ! Eram convins că îl voi recunoaște în clipa în care va ieși din întuneric.

Nu se mișca nimic. Putea oare un om să pășească în felul acesta pe terenul pietros, fără să facă nici cel mai mic zgomot ?

În clipa aceea am deslușit din nou numele meu. Foarte aproape, foarte clar. Dar ciudat, nu eram în stare să stabilesc din ce parte venea chemarea. Am sărit în sus, m-am răsucit.

— Cine e acolo ? E cineva acolo ?

Nici un răspuns, nici o urmă omenească. De altfel, nu ar fi avut nici cea mai mică posibilitate să se ascundă de mine, în împrejurimile luminate puternic de Lună.

M-a cuprins teama. Aveam oare halucinații ?

Am mai rămas un timp nehotărît, m-am uitat de mai multe ori în toate părțile și în cele din urmă m-am îndreptat spre drumul de întoarcere.

La hotel mi s-a transmis că Yamina mă roagă s-o chem la Academie și că ar fi vorba de ceva foarte urgent.

Fără să mai stau mult pe gînduri, am comandat un taxi aerian și am zburat spre Beirut. Era ca o fugă de vocea pe care o auzisem, o fugă de mine însumi.

— Nu mă așteptam să vii pînă aici, Will, spuse Yamina mirată. A fost Cliff pe la tine ?

— Da. Se pare că i-ai spus lucruri grozave în legătură cu mine.

— În ultimul timp nu mai erai de recunoscut. Asta n-o pricep.

— Nu mi-am dat niciodată seama de asta, Yamina, și am rîs de Shelder în legătură cu temerile pe care i le-ai transmis. Dar cu puțin timp în urmă...

— Ce s-a întîmplat cu puțin timp în urmă ?

— Am auzit o voce... afară, la ruine. Mă chema !

Yamina se uită speriată în ochii mei.

— Cine te-a strigat ?

— O voce, mai mult nu știu.

— Will ! Ce se întîmplă ? După masă am fost la Nabou. Mi-a predat noile planuri pentru Sindbad și mi-a spus că acum totul a fost făcut. În ce fel mi-a spus-o ! Nu l-am mai recunoscut. Nici urmă din calmul și din siguranța lui. Un om bătrîn, obosit de povara anilor, sătul de viață.

M-am gîndit la Sydney, nu i-am spus însă nimic, pentru a nu o neliniști și mai mult.

— E bolnav ?, am întrebat eu.

— Asta a fost și primul meu gînd. Spunea că nu i-ar lipsi nimic, că ar fi doar epuizat. Cu toate astea am vrut să-l înștiințez pe Abdul. Din păcate, nu e de găsit. Nici Cliff. De aceea te-am chemat. Poate că nu trebuia s-o fac.

— Ba da, Yamina, ai procedat bine și mă bucur foarte mult : acuma știu că ai încredere în mine, că te-ai eliberat de umbra care îți întuneca viața.

— Și Nabou ?

— Mă voi ocupa eu de el.

— Vrei cu adevărat ?

— De dragul tău.

— Mulțumesc, Will. Îmi vei da imediat de știre ?

— Bineînțeles, imediat ce mă întorc din Antelias.

Pe drum mă întrebam cum să justific sosirea mea în Antelias. Nabou nu aprecia oaspeții neanunțați. Și pe deasupra se făcuse deja întuneric.

Ar fi fost mai bine să amîn vizita pentru a doua zi, dar vroiam să-mi îndeplinesc cît mai repede promisiunea făcută Yaminei, și pe urmă mă atrăgea ideea de a-l vedea pe Nabou și de a-i auzi vocea după întîmplarea din Sydney.

Graviplanul în care mă aflam a aterizat în apropierea casei lui Nabou, iar pilotului i-am cerut să rămînă pregătit pentru un zbor spre Baalbek.

Mergînd prin grădină, am ajuns în partea în care se afla terasa casei. Toate încăperile erau luminate, dar ca și moarte. Tăcerea era apăsătoare, fiind parcă întărită de țîrîitul greierilor.

Cînd m-am apropiat de terasă, am zărit o umbră lîngă balustradă. Nabou se afla acolo. Privea spre golf, în direcția luminilor Beirutului. Șiragurile de perle luminoase se întindeau pînă spre culmile munților și se pierdeau printre stelele nopții tropicale.

În dreptul intrării, a trebuit să mai aștept un timp, pînă ce a sosit Youssef. Înfățișarea lui trăda faptul că vizita mea tîrzie nu era dorită, și de altfel, o și spuse pe față.

— Mă tem, monsieur, că ora nu este cea mai potrivită.

— Tocmai l-am văzut pe Nabou Tebar pe terasă.

— Într-adevăr, dar...

Nabou apăru în ușa camerei de la parter și îmi făcu semn, ca și cum m-ar fi așteptat.

— Veniți, Pertenkamp !

La prima vedere, Nabou era neschimbat. Cînd însă l-am privit mai cu atenție, mi-am dat seama că se petrecuse cu el o schimbare. Privirea sa era istovită, vocea slabă,

răgușită. Mi se părea că este un om pe care îl privesc de la mare depărtare. Răceala și distanța care îi erau caracteristice nu mă mai impresionau.

— Yamina a vorbit cu dumneavoastră, spuse el.

— Într-adevăr, am răspuns eu, uimit de faptul că deschisese discuția în legătură cu ea. De ce i-ați predat planurile ?

— Doar nu pentru asta ați venit aici ?

— Vreau să spun că Sindbad este opera dumneavoastră de o viață, și de aceea ați fi putut să...

— Ce înseamnă opera unei vieți, chiar a unei vieți lungi ? Nu, asta nu mă mai interesează.

— Înțeleg. Așteptați sarcini noi. Mereu alte sarcini.

El privi gînditor.

— Nimeni nu s-a apropiat de mine atît de mult ca dumneavoastră, Pertenkamp.

— Sincer să fiu, n-am avut niciodată această impresie. La început am crezut că Yamina este cea care vă e mai apropiată. Nimeni altcineva.

— Nu veți putea niciodată pricepe contextul. Să lăsăm asta. Nu merită să mai vorbim.

— Înțelegerea merită mereu, Nabou.

— Aveți dreptate, dar... Veți părăsi Beirutul, vă veți dedica altor proiecte. Drumurile noastre nu se vor mai întîlni niciodată.

Era oare vocea de pe Kapella ? N-aș fi putut spune.

— Cu toate acestea, nu putem evita unele întrebări.

— Dacă o facem sau nu, Pertenkamp, vor mai rămîne mereu întrebări de pus. Și într-o bună zi, ele își primesc răspunsul de la sine.

— Și pînă atunci să rămînă tabu ? Subapreciați dorința de a cunoaște a oamenilor. Nu știu pe nimeni care să fi devenit înțelept prin credință.

— În fond ce doriți ? Yamina este liberă.

— Nu e vorba numai de Yamina.

— Știu asta.

— Sînteți dispus acum să vorbiți despre dumneavoastră ?

— În legătură cu mine nu există nimic de spus. Doar ați înțeles lucrul acesta.

— Renunțasem să mai cercetez secretul dumneavoastră, Nabou. O slăbiciune pe care mi-am învins-o.

— Vreți să vedeți ce înfățișare are vîntul !

— Prin urmare, nu sînt în toate mințile, nu ?

— În fiecare om se ascunde o porție bună de nebunie. Unde încetează însă înțelepciunea și unde începe nebunia ? Oricît ați întreba și ați cerceta, Pertenkamp, este de prisos. Urmați-vă drumul. Eu mi-l urmez pe al meu.

Pe neașteptate îmi întinse mîna.

— Mă grăbesc. Nu suna prea ferm. Rămîneți cu bine !

În momentul în care am părăsit casa, l-am întrebat pe Youssef :

— Nabou așteaptă o vizită ?

— Nu, monsieur. Se pregătește să plece.

— Unde ?

La această întrebare Youssef nu putu sau nu dori să-mi răspundă. El închise foarte repede ușa după mine.

Am recapitulat convorbirea pe care tocmai o avusesem. Într-adevăr, parcă își schimbase identitatea. Forța de sugestie a personalității sale dispăruse. În loc de asta, renunțare, despărțire.

Speriat, m-am oprit brusc. Nu fusese vocea lui cea care mă strigase în singurătatea nopții ? Vocea aceasta istovită, răgușită, cu care își luase rămas bun de la mine, în urmă cu cîteva minute ?

Existau oare niște fire invizibile între el, Yamina și mine ? Eram legați unul de altul într-un chip enigmatic, amestecați în întîmplări al căror sens se ascundea într-o întunecime adîncă ?

Mi-am spus că plecarea lui Nabou, atît de neașteptată și de misterioasă, ar putea să facă lumină în această întunecime. Și eram hotărît să aflu unde vrea să ajungă.

M-am grăbit spre locul în care aștepta graviplanul. De acolo, casa și drumurile luminate puteau fi supravegheate cu ușurință.

Se scurgea ultima oră a zilei. Nabou ieși din casă însoțit de Youssef. Nici un geamantan, nici o servietă ? Era posibil ca bagajul să se fi aflat deja în mașină.

După un schimb de cuvinte, Nabou porni.

I-am cerut pilotului să urmărească mașina.

Automobilul o luă în sus, pe coasta muntelui, în direcția autostrăzii, și acolo o coti spre Beirut. Mi-am spus că Nabou nu putea să aibă de gînd să întreprindă o călătorie prea lungă, în afară de cazul în care mergea la aeroport.

Într-un tempo rapid, el se apropie de oraș și îl ocoli. Kaldeh, aeroportul. Pe lîngă el. Urma șoseaua spre Damasc. Deci, totuși, o călătorie cu mașina ! Ciudat ! Cine mai întreprindea astăzi călătorii mai lungi cu propria lui mașină ?

Luminile din Chtaura se apropiau de noi cu repeziciune. Fără să micșoreze viteza, automobilul se îndreptă în direcția bifurcației. Pe această șosea puțin folosită în timpul nopții se afla Baalbekul. Dorea Nabou să ajungă acolo ?

Eventualitatea de a fi observat de el era aici incomparabil mai mare decît pe porțiunile aglomerate de la marginea orașului. De aceea i-am cerut pilotului să stingă luminile. Graviplanul zbura ca un nor întunecat, fără zgomot și la înălțime mică în urma automobilului.

Nerăbdător, încercam să-mi dau seama unde se putea sfîrși această călătorie. Poate că nu era vorba de Baalbek. Poate Homs sau Aleppo. Dar atunci i-ar fi venit mai aproape prin Tripoli, mi-am spus eu. Momentul plecării mă făcea să cred că dorea să ajungă la țintă odată cu ivirea zorilor.

M-am întrebat dacă avea vreun sens să-l urmăresc. Mă lăsasem antrenat într-o aventură cu un început și o desfășurare în egală măsură îndoielnice. Făcea oare să-mi pierd toată noaptea pentru ca, în cele din urmă, să aterizez în vreun oraș oarecare unde el urma să poarte o discuție lipsită de interes pentru mine ? M-am decis ca cel tîrziu în Baalbek să renunț la urmărire.

Orășelul tocmai apăru în raza vederii. Ruinele templelor puteau fi clar deslușite în lumina Lunii.

Farurile mașinii continuau să înainteze fără zgomot pe panglica cenușie a șoselei. Dispărură pentru o secundă sub un pod, apoi sclipiră din nou și se stinseră brusc. Mașina își încetini viteza, coti și se opri pe un drum lateral.

Mi-am lipit fața de geamul cabinei. Nabou își abandona automobilul în afara localității ? Sau îl confunda-sem cu un alt vehicul ? Nu, îi cunoșteam bine mașina.

Graviplanul ateriză. Împrejurimile îmi erau cunoscute în urma plimbărilor pe care le făcusem. Am ales drumul cel mai scurt spre locul în care se oprise automobilul.

De la o distanță sigură, la adăpostul unui copac, am observat mașina. Toate luminile erau acum stinse. Totuși, l-am putut recunoaște pe Nabou fără nici o dificultate. Stătea nemișcat în fața tabloului de comandă.

Presupunerea mea că aștepta pe cineva se dovedi a fi falsă. El coborî, nu se mai sinchisi de mașină și plecă de lîngă ea. O nouă surpriză. Nabou nu se îndreptă spre oraș, ci o porni pe drumul care ducea la ruine.

L-am urmărit de la o oarecare distanță. M-a surprins faptul că nici măcar nu s-a întors sau n-a privit într-o parte. Mergea cu brațele atîrnate în jos, cu capul ușor lăsat pe spate. Treptat, am micșorat distanța dintre noi.

Dacă la început nu-mi dădeam seama ce urmărea — dintr-un motiv anumit putea să aleagă un drum care să ocolească orașul — în curînd era limpede că se îndrepta spre încăperea meiuană. Am mers de-a lungul părții de nord-vest a vechii terase, acolo unde se aflau îmbucate uriașele blocuri de piatră. Mă mai despărțeau de el doar cîțiva pași.

Nabou urmărea o potecă îngustă, folosită rar, care trecea prin fața intrării încăperilor, și se îndreptă spre o costișă plină de dărîmături, care se afla în spate. Părăsiserăm umbra zidurilor înalte. O mică întoarcere a capului și m-ar fi descoperit. Dar se pare că nici nu-i trecea prin cap ideea că ar putea fi urmărit și starea de somnambulism în care se afla îmi permitea să rămîn foarte aproape în urma lui.

Mergeam din ce în ce mai greu. Mă căzneam să-mi țin respirația gîfîitoare. În definitiv, unde vrea să ajungă ?, mă întrebam eu supărat.

Mai intîi am perceput voci ușoare. Cînd am deschis ochii, mă aflam culcat în camera mea de la hotel. Se făcuse de mult ziuă. În jurul meu se aflau Yamina, Nadda și un bărbat mai în vîrstă, pe care nu-l cunoșteam. Mă simțeam istovit, dar nu bolnav. Am vrut să mă ridic dintr-un salt.

— Nu fiți atît de agitat, monsieur, că altfel iar o să vă pierdeți cunoștința, mă avertiză bărbatul.

Yamina spuse îngrijorată :

— Doctorul Mustafa are dreptate. Arăți foarte istovit, Will. Ce-ai căutat la ruine, în timpul nopții ?

Cu capul sprijinit în mîini, stăteam ghemuit pe marginea patului. Îmi venea nespus de greu să-mi aduc aminte. Vedeam totul ca prin ceață.

— Probabil că m-a observat... și pe urmă... pe urmă...

— Despre cine vorbești ?

— Nabou... doi pași înaintea mea. Ciudat, nu s-a întors.

— Nabou ? Yamina se aplecă asupra mea. Ai spus Nabou ?

— Da, Nabou a fost. Și-a lăsat mașina pe drumul lateral, lîngă pod. M-am luat după el. Pînă la colina de lîngă ruine... asta e tot ! O priveam pe Yamina neputincios. Ce s-a mai întîmplat apoi... nu știu !

Nadda veni și ea mai aproape.

— Monsieur, eu v-am găsit dimineața, în spatele ruinelor. Erați pe colină, ca și mort. Era îngrozitor. V-am scuturat, v-am chemat, am țipat — degeaba. Atunci am fugit la hotel, unde erați deja căutat. Doar plecaseți seara în oraș...

Yamina o întrerupse pe fată, întrebîndu-l pe doctorul Mustafa :

— Putem risca ?

Medicul dădu din cap.

— Vom pleca la Beirut, îmi explică Yamina. Pe Maktabi l-am înștiințat deja.

Nadda nu se desprinse de lîngă mine pînă ce nu mă văzu instalat în mașină.

— Vă mai întoarceți, monsieur ?, întrebă ea întristată. Și ne făcu semn cu mîna cît timp se mai văzu mașina.

Cînd ne-am apropiat de podul autostrăzii, am rugat-o pe Yamina să oprească. I-am arătat drumul lateral unde își lăsase Nabou mașina.

Ea se uită la mine fără să fie convinsă.

— Ești sigur că aici s-a întîmplat ?

— Absolut sigur ! Acolo este copacul de unde l-am observat.

Yamina examină amănunțit drumul.

— Solul e moale, nisipos. Aerul comprimat al unui automobil cu pernă de aer ar fi trebuit să lase niște urme caracteristice. Și așa ceva nu se vede, Will.

— Între timp, probabil că vîntul le-a șters, am răspuns eu supărat.

— Probabil.

Îmi dădea dreptate numai pentru a mă liniști.

— Dacă nu mă crezi, atunci spune-o !, am izbucnit eu. O să se lămurească pînă la urmă dacă mai sînt în toate mințile sau nu.

— Will, te rog ! Îi venea greu să-și țină lacrimile.

Pînă la Beirut nu am mai schimbat nici un cuvînt. Fiecare își urmărea gîndurile sale.

Eram profund deprimat. Încercam mereu să-mi readuc în memorie întîmplări din timpul nopții. Nu reușeam, oricît mi-aș fi dat silința.

La Academie am fost întîmpinați de Maktabi, de Klimos și de Shelder. Klimos și Cliff rămăseseră în planul al doilea, observîndu-mă cu atenție, în timp ce Maktabi se repezi la mine și mă îmbrățișă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat ?, exclamă el. Și apoi, spre Shelder : Arată ca un cadavru !

— A depășit momentul critic, spuse Yamina. Nu-i așa, Will ? Ea îmi luă mîna cu blîndețe.

— Da, da, am răspuns eu, doar pentru a spune ceva. Mă simțeam mizerabil. Nu vroiam să văd pe nimeni, doar să dorm cît mai mult. Dar de așa ceva nu putea fi deocamdată vorba. Toți se uitau la mine și așteptau o explicație. Ce puteam să le spun ?

Yamina îmi veni în ajutor.

— Will susține că l-a întîlnit pe Nabou la ruine.

— Nabou ? La ruine ? Maktabi se uită la mine ca și cînd nu ar fi auzit bine. Apoi mă împinse într-un fotoliu. Acum, povestește-mi tot ce s-a întîmplat, Will.

I-am relatat tot ce reușeam să-mi amintesc dintre întîmplările din cursul nopții. Nu mai mult și nici mai puțin decît îi spusesem deja Yaminei. Shelder stătea foarte aproape, în spatele meu. Probabil că se temea de un colaps.

— Dragă Will, începu Maktabi după ce mi-am încheiat povestirea, aruncîndu-i lui Shelder o privire. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Nu pun nicidecum la îndoială temeinicia celor relatate de tine. Chiar și apariția lui Nabou în Baalbek, la ora aceea tîrzie, ar putea să-și aibă motivele ei, deși nu-mi pot da seama ce căuta tocmai la ruine. El făcu o scurtă pauză, apoi mă întrebă : Ești absolut sigur că a fost Nabou ?

— Abdul, am spus doar că l-am văzut ieșind din mașina lui !

— În lumina difuză a Lunii te poți înșela, observă Klimos.

— Eu nu m-am înșelat. Nu l-am scăpat din ochi de la bun început.

— Dar ce te-a determinat să-l urmărești pe Nabou la Baalbek ?

— Seara fusesem în Antelias. Acolo am aflat că intenționa să plece într-o călătorie.

— Will i-a făcut lui Nabou o vizită la rugămintea mea, explică Yamina.

— Îi atrăsese atenția faptul că încă din cursul după-amiezii Nabou se schimbase pe neașteptate. Se temea că se îmbolnăvise și m-a rugat de aceea să mă mai duc o dată să-l văd.

Maktabi făcu un gest de apărare cu mîna.

— Bine, bine !

— Mă gîndesc că întîmplarea din timpul nopții ar trebui privită în legătură cu comportarea neliniștitoare a lui Nabou, îl contrazise Yamina.

— Să nu tragem concluzii pripite ! Maktabi se întoarse din nou spre mine. Nabou a mers deci pînă la colina cu dărîmături, în partea de nord a zonei templelor ; tu pe urmele lui. Și dintr-o dată ți-ai pierdut cunoștința. Așa ceva se poate întîmpla. Situația neobișnuită, tu erai agitat, poate prea obosit...

Maktabi se uită întrebător spre Shelder. Acesta ridică din umeri, făcînd o mutră sceptică.

De m-ar lăsa odată în pace ! mi-am spus eu și am oftat adînc.

— Prea obosit ? Da de unde ! Mă îndoiesc că mi-am pierdut imediat cunoștința. A mai fost ceva. Ca un vis neliniștitor. Dar nu mai știu. Nu-mi mai pot aminti de nimic.

Mă cuprindea o stare de apatie. Tot ceea ce se afla în jurul meu aluneca la mare distanță, oamenii, vocile.

— Nu cred într-o stare obișnuită de leșin, l-am auzit pe Shelder spunînd. Avem probabil de a face cu o pshihoză endogenă. Comportarea lui ciudată mi-a atras mai de mult atenția. Ar putea fi vorba de anumite deranjamente schizofrenice.

Maktabi întrebă :

— Presupui că este cu adevărat bolnav ? Ar trebui să dăm un telefon în Antelias.

Klimos părăsi camera.

— Aș încerca un electroșoc, spuse Shelder. Apoi vom vedea dacă...

Am sărit în sus.

— Doar nu credeți cu adevărat că sînt nebun ?

El îmi puse mîna pe umăr.

— Firește că nu ! Îți mai aduci aminte de toate amănuntele călătoriei noastre ?

— Desigur.

— Și ale convorbirilor noastre ?

— Bineînțeles.

— Și de ultima mea vizită la Baalbek ?

— Erai îngrijorat în legătură cu mine.

— Pînă aici se pare că memoria îţi funcţionează bine. Şi dintr-o dată, s-a întîmplat un lucru de care nu-ţi poţi aminti.

— Aşa e.

— Dar nu e obligatoriu să se fi întîmplat chiar aşa, Will ! Fantezia, supraexcitată dintr-un motiv oarecare, ne poate da iluzia unei întîmplări pe care s-o considerăm absolut reală.

— Mai pot să deosebesc aparenţa de esenţă. Nu încerca să mă convingi de contrariu, Cliff !

Klimos se întoarse.

— Într-adevăr, Nabou este plecat de ieri seară.

— Unde ?, întrebă Maktabi.

— Youssef nu ştie.

— S-a întîmplat de mai multe ori, murmură Maktabi.

Nimeni nu spuse nimic. Toţi mă priveau neputincioşi. Rîsul meu dezlănţuit rupse tăcerea.

— Ei, doctore Shelder, fă-ţi datoria. Administrează-mi şocul vindecător, dacă eşti convins că asta ajută. Sînt gata.

Schelder mă conduse la clinica de psihiatrie a Academiei. Acolo am fost tratat cu cea mai mare grijă. Mai mulţi medici se ocupară de mine, îmi puseră o mulţime de întrebări, la care am răspuns răbdător. Nu aveam impresia că mă consideră bolnav mintal.

În cele din urmă am fost dus la un automat pentru diagnoze. Procedura aceasta se dovedi a fi cît se poate de monotonă şi de obositoare. Am adormit. E foarte probabil ca lucrul acesta să fi fost intenţionat.

Un fulger orbitor mă făcu să mă trezesc înspăimîntat. Mii de scîntei se învolburau în faţa ochilor mei, căzînd apoi ca o cascadă şi stingîndu-se. Eram prea istovit pentru a mai putea mişca vreun membru sau pentru a deschide ochii. Corpul îmi atîrna greu ca plumbul, pe o saltea dură. Pe cap simţeam o bandă metalică. Era caldă.

Cînd am ridicat pleoapele, am zărit o încăpere întunecată, circulară. În afara mea, nu mai părea să se afle şi altcineva înăuntru. Însă eram în mod cert supravegheat cu ajutorul unui ecran.

— Cum te simţi, Will ?, se auzi vocea lui Shelder, din întunerec.

— Bine, am răspuns eu. Puțin slăbit, în rest însă, bine.
— Știi unde te afli ?
— Presupun că mai sînt în clinică.
— Într-adevăr. Și cum ai ajuns aici ?
— Păi tu m-ai cărat !
— Unde ai fost înainte de asta ?
— În camera lui Maktabi.
— Și mai înainte ?
— În Baalbek.
— Cînd a fost asta ?
— Astăzi de dimineață.
— Ai fost și ieri în Baalbek ?
— Firește. Și înainte de asta în Sydney.
— În Sydney ? Ce ai căutat acolo ?
— Am fost din cauza Kapellei.
— Bine, bine. Ce ai făcut ieri seară ?
— Am lucrat la institut și mai tîrziu am ieșit să mă plimb.
— Unde ?
— În apropierea autostrăzii
— Ce căutai acolo ?
— Nimic deosebit.
— Și pe urmă ?
— Bruse cineva mi-a strigat numele.
— Cine ?
— Mi s-a părut că ar fi fost vocea lui Nabou. La asta m-am gîndit însă abia în Antelias. Poate că n-a fost decît o iluzie. Nu am descoperit pe nimeni. După asta m-am întors la hotel.
— Povestește mai departe.
— Mă căutase Yamina. Am zburat la Beirut. Apoi la Nabou. Voia să plece într-o călătorie. M-am luat după el. Pînă la locul de dincolo de pod.
— Bine, el a oprit mașina și tu te-ai luat după el.
— La o distanță de cîțiva pași.
— Nu te-a observat.
— Cred că nu. Se deplasa ca un somnambul.
— Prin fața ruinelor, pînă la colina dărîmăturilor. Așa a fost ?
— Da

— Și acum — fii atent ! — el urcă colina. Vezi totul cît se poate de clar, Will. Cît se poate de clar !

M-am simțit ca și cum mi-ar fi căzut niște văluri de pe ochi.

— Da, acum văd... Ocolește costișa. Sîntem din nou în umbră. La dreapta se află terasa. Nu pot recunoaște drumul. Nici nu are importanță... Ciudată toropeală ! Mă tîrăsc înainte...

Deodată, simt sub picioare un pavaj neted. Podeaua se înclină. Întuneric deplin. Trebuie să fie un gang.

Unde e Nabou ? Nu aud nimic. Sînt singur? Mai departe, mai departe ! În față, o lumină care sclipește ! Lumina vine, apoi descrește. În fața mea, umbra lui Nabou. De jos, un curent de aer rece. Mă ia cu frig. Miroase a ozon sau așa ceva. Inima îmi bate, repede și puternic.

În fine, sfîrșitul gangului. O încăpere ca o sală. Cubică, cu pereți netezi. Nicăieri nici o mobilă. Acum, o sferă care plutește ! Un metru diametru. Dar fără un contur clar. Neverosimil ! În ea, o masă cenușiu-roșcată. Pulsează ca o inimă. Și aburi fosforescenți. Poate o minge de plasmă.

Nabou se îndreptă spre sferă. Solemn, fără zgomot. Dimensiunile încăperii se modifică. Se dilată, devine mai lungă. Mingea luminoasă este o poartă circulară, în depărtare... Nabou pătrunde prin ea. E deja departe, din ce în ce mai mic. Îl înfășoară o ceață însorită. Silueta lui — întunecată, dreaptă — dispare...

Mă simt îndemnat să-l urmăresc. În lumea aceea liniștită, luminoasă, de dincolo... Cîțiva pași șovăielnici. Nu e nici o poartă. Doar sfera cu masa care pulsează. Plutește în fața ochilor mei. O stare deosebită a materiei ? O altă dimensiune ?

Încerc să pipăi sfera. Înainte de a o atinge, din vîrfurile degetelor îmi țîșnesc mănunchiuri de scîntei. Și un clinchet fin. Ca și cînd ar vibra o sticlă delicată. Sunetele se înalță și cad. O voce ?

— Cine ești ?, întreb eu.

Cuvinte ajung pînă la urechile mele. Sau sînt gînduri străine ?

Cineva spune :

— Sînt suma cunoștințelor omenești.
— Și Nabou ?
— Un mijloc pentru realizarea scopului.
— Care scop ?
— A înțelege gîndirea umană.
— Doar nu te-ai născut din tine însăți, în slujba cui te afli ?
— În slujba unei instanțe superioare.
— Asta n-o pricep.
— Vei înțelege cînd vei ajunge acolo. Ai răbdare !

Vocea este departe și totuși aproape. O cunosc, dar nu știu de unde. Vreau să o mai aud o dată, întreb :

— Unde este Nabou ?
— În trecut.
— De ce ?
— Timpul său s-a scurs.
— E mort ?
— El nu mai există.
— Dar de-abia l-am văzut trecînd prin această poartă.
— Simțurile tale te înșeală, sînt imperfecte.

Încerc să ocolesc sfera. Nu reușesc. Ea crește din nou. Pulsează mai tare. Din ea țîșnesc fulgere. Unul mă nimerește. Mă prăbușesc. Beznă...

Abia după ce am tăcut am devenit conștient de faptul că vorbisem eu însumi și că nu visasem. Am simțit din nou salteaua dură sub mine și banda metalică pe frunte.

Timp de mai multe secunde fu liniște. Apoi l-am auzit pe Shelder spunînd :

— Așa deci ! Lacuna din memorie a fost eliminată.
— Da, ciudat, am murmurat eu. Voi uita din nou ?
— Probabil că nu.

Lumina se aprinse, înțepîndu-mi dureros ochii. Nu mă simțeam bine. Am fost scos din sala în care mă aflam.

CERCETARE LA FAȚA LOCULUI

M-au dus într-un sanatoriu. Se afla în munții Liban, la o altitudine de o mie de metri, înconjurat de păduri minunate de pini. Acolo am zăcut timp de o săptămînă într-un somn hipnotic profund.

Cînd m-am trezit, mă simțeam ca nou născut. Am cerut să-l văd pe Shelder, pentru că nu aveam deloc chef să rămîn prea mult timp inactiv.

Shelder își făcu apariția abia după două zile. M-am repezit asupra lui întrebîndu-l dacă se întîmplase ceva nou.

— Nici urmă de Nabou !

— Și ce spune despre asta Yamina ?

— Este foarte reținută, dar acceptă că totul putea fi așa cum ai spus tu. Firește, nu este în stare să ofere nici o explicație. În rest, se interesează zilnic de starea în care te afli.

— Și care e părerea ta, Cliff ?

El își privi mîinile.

— În ultimele zile am meditat adeseori la această poveste. Will, poate că lucrurile stau totuși așa cum n-am vrut eu să recunosc, și ceea ce prevedeam că vom întîmpina în viitor se află deja aici, printre noi. Un singur lucru nu înțeleg : de ce a dispărut și unde ? Aici, orice logică încetează.

— Crezi că întîmplarea mea este doar o invenție ?

Shelder îmi puse mîna pe braț, împăciuitor.

— Ca medic, trebuie să pornesc de la starea sănătății tale, care nu este tocmai cea mai bună. Ești obosit și cu nervii la pămînt. De aceea, va trebui să mai rămîi în sanatoriu.

— Dar e absurd !, am protestat eu vehement.

— Ai răbdare, Will, și puțină încredere în mine.

Descurajat, am lăsat capul în jos.

— Ceilalți gîndesc la fel ?

— Maktabi este foarte activ în această poveste. A cerut Academiei să întreprindă acțiuni pentru clarificarea întregii afaceri. Totuși Academia a refuzat, pe motiv că nu ar fi de competența ei să se ocupe cu astfel de lucruri. I s-a recomandat să se adreseze organelor de siguranță în legătură cu dispariția lui Nabou.

— Ce rost are să amestecăm aici serviciul de siguranță ?

— Nici Abdul nu vrea asta. Se așteaptă ca Nabou să-și facă apariția din clipă în clipă. Și totuși, nu ar vrea să aștepte inactiv. A găsit chiar cîțiva colaboratori de la Institutul de fizică, dispuși să verifice ca voluntari, la fața locului, afirmațiile tale. Printre ei se află și Yamina. Iar eu am venit aici ca să te însoțesc pentru o zi la Baalbek.

La hotelul în care locuisem am fost întîmpinați de Abdul Maktabi.

— Cliff te-a informat deja. Hm, din păcate serviciul de siguranță din Beirut a mirosit ceva. Naiba știe cum. Un reprezentant al serviciului, doctorul Azzam, a apărut în calitate de observator. Dar nu-ți face griji din pricina asta. N-o să fii deranjat. O simplă formalitate. Să mergem !

Ceilalți se strînseseră într-o încăpere alăturată. Cînd ne-am făcut apariția, am avut senzația că sînt un delicvent, care este confruntat cu locul crimei. Totuși, am fost salutat cu prietenie, fără prejudecăți.

— Ne cunoaștem, spuse doctorul Azzam, și îmi făcu un semn cu ochiul. Apoi mă întrebă dacă am aflat abia în Antelias de intenția lui Nabou de a pleca. Altceva nimic.

Yamina era rezervată. Lucrul acesta îmi convenea. Nu doream în nici un caz să fie și ea amestecată în toată povestea asta. Trebuia să joace rolul unui expert în problemele legate de Baalbek și să conducă cercetările.

În cîteva cuvinte, le-am mulțumit celor prezenți pentru solicitudinea lor. Apoi, Yamina se apropie de o hartă care prezenta zona ruinelor.

Ea îmi făcu semn să mă apropii.

— Will, arată-ne, te rog, drumul pe care l-ai parcurs în noaptea aceea, urmărindu-l pe Nabou.

Degetul meu alunecă pe hartă, de la panglica autostrăzii, pînă la colina cu dărîmături, aflată la nord de marea terasă.

— Pînă aici îmi amintesc toate amănuntele. Apoi, mi-am pierdut simțul de orientare.

Yamina stătea foarte aproape de mine. Mă privea ca pe un străin și vorbea foarte profesional, aproape aspru :

— Ai nimerit într-un coridor care ducea în jos. Drept înainte ?

— Așa mi s-a părut.

— Înclinația era considerabilă ?

— Nu.

— Cît a durat pînă ce ai ajuns în încăperea subterană ?

— N-aș putea spune că aveam sentimentul timpului. Dar nu putea să fi durat prea mult.

— Și acum, încăperea. Era mare, foarte înaltă ?

— Totul era estompat, ireal. La un moment dat semăna cu o cameră de înălțime mijlocie, apoi părea că se pierde în adîncime.

— Acolo ai auzit vocea pe care o emitea sfera misterioasă, spuse Shelder.

— De unde provenea cu adevărat vocea, n-am putut stabili. O mai auzisem o dată în casa lui Nabou, dintr-un ciudat aparat de recepție.

Pe buzele Yaminei tresări un zîmbet ascuns.

Maktabi făcu ochii mari.

— Will, pînă acum n-ai mai vorbit despre asta !

— Abia acum mi-am reamintit.

— Era aceeași voce pe care ați auzit-o noaptea, în timp ce vă plimbați ? vru să știe Azzam. Părea să fie la curent cu toate cele petrecute.

— Nu.

— Deci mai multe voci ?

Tonul său ironic mă supără. Aveam tocmai pe limbă un răspuns dur, dar m-am stăpînit, pentru că în situația în care mă aflam am considerat că este mai înțelept să fiu rezervat.

Cu o figură impasibilă, Yamina se întoarse din nou spre hartă.

— Colina pe care a amintit-o Will Pertenkamp s-a format abia la sfîrșitul secolului trecut. Aici s-au prăbușit

rămăşiţele unor ziduri, cu ocazia unui cutremur. După cum ştiţi, cercetătorul Olden a descoperit dedesubt încăperile meiuane. Probabil că o alunecare de teren le astupase încă mai demult. Sala despre care este vorba s-ar putea afla undeva în apropiere. Nu ar fi exclus ca iniţial să fi alcătuit împreună cu încăperile o singură construcţie care avea mai multe căi de acces.

Ascultam surprins. Să fi existat vreo legătură între acei cosmonauţi şi Nabou ? Imposibil, ideea era prea fantastică.

Doctorul Azzam luă încă o dată cuvîntul.

— În apropiere de încăperile meinane există mai multe cavităţi şi galerii, degajate şi utilizate încă din epoca romană. A respinge din principiu existenţa unor încăperi încă necunoscute, aflate în fundaţia terasei, ar fi absurd. Dar chiar dacă Will Pertenkamp a descoperit încă o instalaţie a meiuanilor, în împrejurări care, pînă în acest moment, rămîn neclare, după aprecierea mea nu rezultă de aici nici un motiv care să explice dispariţia lui Nabou Tebar. Azzam se uită în direcţia mea. E de presupus că în cazul lui Will Pertenkamp avem de a face cu nişte asociaţii provocate de o anumită excitaţie. Aşa după cum ştim din examinarea celor care au febră, în astfel de situaţii sînt cuplate în subconştient lucruri care nu au nici o legătură între ele.

Poate că în timp ce se plimba în această zonă el visa să smulgă un nou secret terasei înconjurate de mister. Pe de altă parte, îl preocupa neîncetat persoana neobişnuită a lui Nabou.

Un om sensibil, aşa cum evident este Pertenkamp, poate ajunge, datorită unei împrejurări neobişnuite — ca în cazul nostru — în situaţia de a pierde, ca să spunem aşa, terenul de sub picioare, aşa încît visul şi realitarea să se confunde. Relatările sale despre încăperea subterană ar putea fi, aşadar, produsul unei fantezii supraexcitate, el fiind ferm convins de adevărul lor.

— Multe mulţumiri pentru indicaţie, ripostă Yamina ironic. În ce ne priveşte, vom şti să ne ferim de orice fel de asociaţii de idei înşelătoare. Pentru început, nu este vorba decît de a descoperi încăperile în discuţie. Dacă

reușim lucrul acesta atunci ne va fi mai ușor să ne dăm seama dacă există legături între datele concrete sau nu.

Azzam se strîmbă. Opoziția Yaminei nu se potrivea cu planul lui. De aceea, el spuse, bombănind :

— Eu mă refeream la un anumit punct de vedere. Înțelegeți, doctore Farah ?

— Înțeleg, doctore Azzam !, răspunse Yamina, uitîndu-se la mine. În ochii ei citeam încurajare, încredere.

Nu mă gîndeam să împărtășesc neapărat optimismul Yaminei. Dacă nu se descoperea nici o dovadă care să-mi dea dreptate ? Încrederea mea era zdruncinată. Am început să mă îndoiesc de propriile mele simțuri și eram pe jumătate dispus să-i dau dreptate lui Azzam. Timorat, așteptam desfășurarea ulterioară a lucrurilor.

După ce Yamina pregătise terenul pe care trebuia să se desfășoare acțiunea de căutare, ne-am îndreptat spre colina dărîmăturilor.

Era o zi însorită. Dinspre înălțimile munților adia un vînt răcoritor. Pe vîrfuri sclipeau orbitor porțiuni de zăpadă, sub cerul albastru, strălucitor. A trebuit să mă gîndesc la Antelias. Acolo se coceau din nou lămîii și portocalii.

Yamina împărți grupele de căutare. Activitatea de cercetare cu ajutorul sondelor era condusă de ea. Am rămas în apropierea ei. Totuși, nu se sinchisea de mine.

Cînd am întrebat dacă aș putea s-o ajut, mă refuză surîzînd.

— Va veni și vremea ta.

Trecură mai multe ore.

Azzam veni spre mine.

— Se pare că nu vom avea succes.

Am ridicat din umeri. Îmi era indiferent ce credea despre mine. De Yamina îmi părea rău. Ea se afla cu grupele de cercetare, care se întorceau una după alta. Nici una nu avusese succes. Nicăieri nu fusese descoperit nici cel mai mic indiciu în legătură cu vreo încăpere subterană.

Totuși, Yamina nu renunță și repartiză grupele în sectoare noi. Unul dintre bărbați privi în direcția mea. Era o privire obosită, descurajată. Și la ureche mi-au ajuns crîmpeie de cuvinte :

— Halucinații... ne ia drept proști.

M-am întors și am început să păşesc apăsat, fără nici un țel, pe colină. Dintr-o dată, o umbră apăru lîngă mine. Am privit spre ea. Era Nadda. Fără să scoată un zgomot, desculță, se ținuse după mine.

— Ce vrei ?, am întrebat-o eu, nu tocmai prietenos. N-am timp pentru tine.

— Ați fost dedesubtul terasei, monsieur ?

— De unde pînă unde ?

— Așa se spune.

Naivitatea ei îmi smulse un zîmbet.

— Da, am fost sub terasă. Dar nu mai știu cum am pătruns acolo.

Nadda își înclină capul, cochet, într-o parte.

— Poate știu eu, monsieur.

— Ce-ai spus ?

— Nu vă supărați iar, monsieur !

Yamina veni spre noi.

— Dar aceasta este mica...

— Da, madame.

Privirea mea continua să fie ațintită asupra fetei.

— Yamina, ea cunoaște probabil o cale de acces.

— E adevărat ? întrebă Yamina sceptic.

Nadda aprobă cu entuziasm.

— Cred că da, madame.

— Atunci, condu-ne acolo.

— Cu plăcere, madame.

Fata o zbughi printre dărîmături. Abia ne puteam ține după ea.

Nadda ne conduse într-un loc, în spatele colinei, acolo unde lipsea, în partea de sus a terasei, o placă mare. Orificiul, adînc de aproximativ trei metri, forma o cavitate în care s-ar fi putut adăposti comod mai multe persoane.

— Asta e tot ? am întrebat dezamăgit. Dar aici nu există nici un gang.

— O clipă, monsieur ! Nadda luă în mînă un băț de lungimea brațului, și îl introduse într-o crăpătură îngustă de pe peretele din fund al cavității. Acesta dispăru cu totul înăuntru.

Demonstrația nu reuși să ne impresioneze de loc. În multe puncte ale terasei se formaseră în decursul timpului mici spații între blocurile imense.

Nadda observă dezamăgirea noastră. Așeză o piatră în deschizătură și o împinse cu bățul înăuntru. Am auzit desluşit cum piatra a căzut în spatele peretelui de stîncă, rostogolindu-se în jos. Treptat, zgomotul se stinse.

— Ei ? întrebă Nadda mîndră, savurînd uimirea noastră.

Fără să mai piardă o clipă, Yamina alergă să aducă grupele de cercetare.

Maktabi sosi și el.

— Will, dacă ar fi cu adevărat ceva aici ! Mă resemnasem deja.

În timp ce sondele erau instalate pe platou, eu am cercetat pereții cavității. Erau masivi, alcătuiți din calcar cioplit.

Am acordat o atenție deosebită peretelui din spate. Nu se deosebea cu nimic de restul suprafeței interioare.

Maktabi se afla lîngă mine și dădea din cap.

— O intrare ? Imposibil !

— Păcat ! spuse îmbufnată Nadda, care nu se desprindea de lîngă mine. Ce n-aș fi dat să mă uit măcar o clipă dincolo.

Apăru și Yamina. Ne privea neputincioasă.

— Nimic ! Sondele nu indică nicăieri spații goale.

— Dar piatra ! S-a rostogolit pe un teren neted, am remarcat eu.

— E adevărat. Dacă am judeca după zgomotul produs, dincolo de perete ar trebui să fie o galerie.

— Atunci să spargem petecul ăsta de stîncă !, decise Maktabi.

— Să încercăm să-l topim, am propus eu. Structura e solidă. Nu se poate întîmpla nimic.

Yamina puse să se aducă un emițător de radiații și bombardă peretele cu el.

Ne retrăseserăm pînă la marginea cavității. Acolo, așteptam efectul care trebuia să se facă simțit o dată cu schimbarea structurii rocilor. Lucrul acesta se întîmplă foarte repede, dar într-un mod neașteptat. Peretele nu se

descompuse, ci se umflă ca o perdea în bătaia vîntului, fără să-și piardă înfățișarea.

Am rugat-o pe Yamina să întrerupă tirul și m-am apropiat prevăzător de peretele care, în pofida așteptărilor, nu era încins. Prudent, am pipăit în căutarea pietrei. Nu am întîmpinat nici o rezistență. Visam ? Am apucat cu ambele mîini. Ele dispărură în perete. Repede, le-am tras înapoi. Am mai încercat o dată. Același rezultat. Hotărît, am făcut un pas înainte. Nici urmă de piatră. În jurul meu, o ceață răcoroasă, fumurie, care îmi tăia respirația. Încă un pas.

În spatele meu am auzit strigătul Yaminei :

— Will ! Unde ești ?

M-am retras. Maktabi, Yamina și Nadda se uitau la mine. Yamina se repezi asupra mea, mă pipăi, ca și cînd ar fi vrut să se convingă că sînt într-adevăr eu.

În ciuda apariției mele, nu m-am putut opri să nu rîd. I-am luat mîna și am dus-o spre perete. Se scufundă în el, ca în apă.

— Simți ceva, Yamina ?

— Nimic, absolut nimic ! Ce e asta ?

— O stare a materiei care ne este necunoscută.

— Și dincolo ?

— Beznă. Sub picioare aveam o podea netedă, înclinată.

— Gangul !

— E posibil.

— De neconceput ! spuse Maktabi. Căutăm cu cele mai bune instrumente tehnice, fără succes, și fata asta... — el arătă spre Nadda — se descurcă aici mai bine decît știința !

Yamina continua să privească peretele.

— Dar sondele ! De ce nu au funcționat sondele ?

Niște umbre făcură să se întunece intrarea în peșteră. În fața noastră se aflau Azzam și Shelder.

— Ați descoperit vreo urmă ? întrebă Shelder, uitîndu-se curios de jur împrejur.

— Will este cel care a găsit, spuse Yamina.

Azzam îmi aruncă o privire ironică.

— Nu cumva ați trecut ca o fantomă prin zidul acesta de cîțiva metri grosime ?

— Puteți să credeți sau nu, chiar așa a fost, replică Yamina iritată. Și acum voi face și eu același lucru.

I-am împărtășit și lui Azzam secretul.

— Vedeți, doctore, nu e nimic supranatural, ci doar mărturia unor cunoștințe superioare, la care nu aveam încă acces.

— Și asta a rezistat timp de milenii ?

— Tot așa ca și încăperile meiuane.

— Terasa aceasta ne va mai da încă multă bătaie de cap, stabili Maktabi. Dar de ce stăm cu toții aici ? Să mergem odată !

— Vrei să vii cu noi ?, am întrebat-o pe Nadda.

— *Non, non, non !* Ea se apără disperată cu mîinile și se dădu înapoi.

— Ia cu tine emițătorul de radiații !, am sfătuit-o pe Yamina. Probabil că stînca nu va rămîne prea mult timp în starea aceasta.

Am traversat zidul. Fascicolele de lumină ale lanternelor noastre alunecau de-a lungul unor pereți netezi. Un gang ne ducea undeva, în adînc.

— Ca și cum toate astea s-ar fi format abia de curînd, spuse Shelder.

— Vîntul și clima n-au putut să exercite aici nici un efect, explică Yamina. Se ținea în apropierea mea și la lumina lanternei am observat că se uita adesea la mine cu sfială.

— Nu te simți bine ? mă întrebă ea în cele din urmă. Aerul e apăsător, înăbușitor. De mirare că poate fi respirat !

— Mi-a trecut, am spus eu. Poate că de vină a fost aerul.

Aveam într-adevăr senzația că sînt bolnav. Capul mă durea și ochii îmi ardeau ca focul, așa încît îi închideam mereu. Dar de vină nu era aerul și nu îmi trecuse de fel. Istovitor, mă frămînta gîndul : ai mai fost o dată aici ? Sau nu e decît un vis, o halucinație, o plăsmuire a spiritului tău bolnav ? Ca un spin otrăvit, gîndul acesta îmi stătea înfipt în creier.

Maktabi o luase înainte. Ne făcea semne cu lanterna. Ceilalți grăbiră pasul. M-am tîrît după ei.

Apoi am ajuns într-o încăpere destul de mare. Aici domnea o beznă deplină, camera era absolut goală. Pereții

crau neteziți ca în gang. Prezentau un model romboidal format din șănțulețe fine, săpate în piatră.

— Aceasta este sala, Will ?, întrebă Yamina.

Epuizat, respirînd greu, m-am uitat de jur împrejur.

— ...Nu știu.

— Nu e nici o sferă luminoasă, stabilii Azzam sec.

— Poate că a fost o reflecție. Credeți-mă... nu-mi pot aminti, am oftat eu.

— Will, ai vorbit de un coridor în pantă, spuse Yamina. Am găsit un astfel de coridor. De asemenea o sală. De unde ai fi știut toate astea dacă nu ai fi fost aici ?

— Așa e, am murmurat eu. Totuși...

— Unde se afla sfera, cînd ai pătruns în sală ?

— În fața mea.

— Deci pe peretele opus.

— Da. În lumina magică pe care o emana, nu am văzut decît umbra lui Nabou.

Azzam îndreptă lanterna asupra mea timp de o secundă.

— Ce am realizat ?

— Oricum, am descoperit niște încăperi necunoscute, replică Yamina pe un ton aspru.

— Da, desigur, colegii din secția de arheologie vor sări în sus de bucurie.

Abdul și Yamina cercetară sala, ciocăniră pereții, tavanul, podeaua. Fără nici un rezultat. Nu reușeau să priceapă nici sensul romburilor, în măsura în care era permis să presupui că modelul reprezenta mai mult decît o pură decorație.

Stăteam fără să fac nimic. Privirea mea rătăcea de colo-colo. Nici un punct de sprijin, nici o amintire.

— Să încercăm cu emițătoarele de radiații, propuse Maktabi.

Yamina puse aparatul în funcțiune. Raza trecu de la o suprafață la alta. Timp de o oră, aproape.

Oftînd, Yamina lăsă în jos emițătorul.

— Nu are nici un sens. Cum a fost, Will ? Doar ai văzut lumina sferei încă de pe coridor.

— Da, încă de departe. Ca o stea care...

M-am clătinat și m-am sprijinit de pereți. Simțeam că sînt pe punctul de a-mi pierde cunoștința. Cercuri orbitoare îmi dansau în fața ochilor.

Shelder sări în ajutorul meu. Yamina mă sprijini, palidă și la capătul puterilor.

— Are nevoie de aer proaspăt. A fost prea mult pentru el.

Istovit, am făcut un semn că nu e nevoie.

— Nu e chiar așa de rău !

— Să mergem ! spuse Maktabi. După părerea mea, rezolvarea enigmei nici nu trebuie căutată aici, ci la intrarea galeriei. Ar trebui să încercăm cu alte mijloace. Acuma, Academia se va ocupa, în sfîrșit de această problemă.

CEL DE AL TREIZECILEA

Grămezi de nori albi ca zăpada pluteau deasupra vîrfurilor munților. Visam privind la ei, căutam mereu în înfățișarea lor bizară figuri și forme noi. Și în jurul meu domnea liniștea binefăcătoare a casei în care mă aflam de mai multe săptămîni.

Nici un zgomot, nici un cuvînt rostit cu voce tare nu-mi întrerupea starea de somnolență. Medici și îngrijitori amabili veneau și plecau tiptil, servoautomate îmi dereticau fără zgomot camera și îmi aduceau mîncarea.

La început m-am apărat cu disperare împotriva acestei lumi. Apoi, monotonia zilelor îmi învinse rezistența. Totuși, nu m-am predat. Îmi verificam memoria pînă în perioada copilăriei, rezolvam probleme de matematică, recitam poezii. Aceste încercări îmi reușiră pe deplin. Funcționează ! ar fi spus Oswin Hayl.

Din cînd în cînd mi se făceau vizite. De cele mai multe ori era Shelder. Dar de fiecare dată rămîneam la cuvinte evazive, la un gest de regret. De cîte ori întrebam, primeam același răspuns : nici urmă de Nabou, nici un rezultat în Baalbek.

Sufeream și mai rău cînd venea Yamina. Îmi dădea speranțe vagi, vorbea de răbdare. Dar avea o privire posomorîtă și vocea îi tremura.

O chinuia vreo bănuială ? Era același gînd sumbru, care mă cuprindea și pe mine în ceasurile liniștite ?

Da, erau momente cînd mă îndoiam de mine însumi și cînd mă simțeam ars de întrebarea neliniștitoare dacă nu cumva fusesem în stare să-l omor pe Nabou. Fără s-o știu !

Și apoi, toți mă înconjurau cu priviri întrebătoare : Maktabi, Shelder, Yamina, Azzam.

„— Unde a rămas Nabou Tebar, Will Pertenkamp ? Nu-ți credeam povestea. N-o crezi nici tu ! Nu, deci răspunde și recunoaște !

— Nu am nici o legătură cu dispariția lui Nabou. Am fost martorul unei întîmplări inexplicabile. Asta e tot.

— Ceri multă înțelegere din partea noastră, dar nimic nu pledează în favoarea ta. Nici măcar dragostea pentru Yamina, căci ea este mobilul crimei !

— Cu ce drept sînt suspectat ?

— Ascultă, Pertenkamp. Încă de pe navă ai arătat că ești foarte agitat și s-a ajuns la conflicte între voi doi.

— Am fost oare eu de vină ?

— Nu te minți singur ! Îți amintești de discuția cu Hayl ?

— Lucrările sale de cercetare mă interesau.

— Nu fără motiv ! Prin el ai încercat să afli tot mai multe despre biomate. Pînă ce ți-ai putut realiza o imagine dorită, care să poarte trăsăturile lui Nabou. Atunci ai văzut în fine posibilitatea rezolvării confictului tău. Nu ai întrebat tu oare dacă o ființă produsă artificial poate fi distrusă intenționat ?

— Cu toate acestea... nu am avut niciodată...

— A, nu, te amăgești cu gîndul că biomatul nu e om, ci doar un lucru !

— Dar el era un biomat !

— Oare ? În seara aceea de ce ai plecat la Antelias ?

— Pentru că a dorit-o Yamina.

— Te-a incitat ea ?

— M-am dus de bună voie, de dragul ei. Și în afară de asta...

— Ei ?

— În afară de asta voiam să-l mai văd o dată pe omul care reușise să supraviețuiască timpului.

— Nimeni nu supraviețuiește timpul.

— Ray Fulton mi-e martor !

— Bătrînul acela ? Totul nu e decît un pretext. Cînd ai aflat că Nabou va pleca într-o călătorie, ai crezut că s-a ivit prilejul.

— Ce motiv aș fi avut să-l omor ?

— Nici n-ai vrut să-l omori, ai vrut doar să distrugi... un obiect. De aceea l-ai urmărit. În întunericul ruinelor l-ai lovit și l-ai ascuns. Undeva.

— Nu știu nimic despre asta.

— S-a petrecut într-o stare de rătăcire a minților. Ești dement, Pertenkamp. Iremediabil dement !"

Insule înalte de nori albi alunecă pînă ce dispar în pîcla violetă a zărilor.

M-am retras de la fereastră. Nehotărît, stăteam în cameră. Privirea îmi căzu asupra ceasului. În curînd, automatul trebuia să-mi aducă masa de seară. Apoi, un îngrijitor urma să se uite înăuntru și să-mi ureze noaptea bună. Și pe urmă va mai trece încă o zi.

În difuzor se auzi vocea automatului de la recepție. Mă întreba dacă pot vorbi cu madame Farah. Firește că puteam. Numai niște motive neobișnuite puteau s-o determine pe Yamina să mă caute la o oră atît de tîrzie.

Presupunerea mea se adeveri. Dacă de obicei ea afișa un optimism în spatele căruia se ascundeau gînduri negre, de data aceasta figura ei trăda în egală măsură bucurie și zăpăceală.

— Vreun rezultat la Baalbek ? am întrebat-o eu nerăbdător.

— Nu, Will. Nu s-a avansat nici măcar cu un pas. Ea se așează ținîndu-și respirația și mă privi pătrunzător. Dar eu !

— Tu ? Cum așa ?

— Banda de magnetofon din Antelias ! Am reușit s-o descifrez. Nu, sensul textului încă nu, dar limba. Este... meiuana ! Printr-o comparație cu descoperirile lui Olden, lucrul a fost clar dovedit.

Nu eram în stare să mai rostesc nici un cuvînt.

Yamina îmi întinse mîna cu blîndețe.

— Rămîi liniștit, Will ! Știu că e de neconceput. Dar numai o judecată calmă ne poate ajuta să avansăm. Încet, ea adăugă : Cum spunea mereu Nabou...

M-am aplecat spre ea. În ochii ei se vedeau lacrimi.

— Yamina !

Ea își întoarse fața.

— Iartă-mă, Will. E prea mult. Nu mai pot. Cînd am descoperit asta, aș fi vrut să dispar, să fug. Am fost cuprinsă de o spaimă de nedescris. În definitiv, de ce ? Doar, după toate aparențele, era un om ca și noi. Însă tocmai această aparență este atît de îngrozitoare. Atît de străină și de neconceput ! Și apoi m-am gîndit la tine, la îndoielile tale, la lupta pe care ai dus-o cu ceea ce nu poate fi înțeles, la... înfrîngerea ta.

Ce aș fi putut răspunde ? Nu mi-a venit nimic în minte. Parcurgeam camera de la un capăt la celălalt.

În cele din urmă, pentru a sparge tăcerea apăsătoare, am întrebat-o :

— Cum de te-ai gîndit tocmai la meiuană ?

— Descoperirea de sub terasă, întîmplarea ta... Am încercat. De fapt, nu ți-am spus încă totul. În timp ce studiam microfilmele meiuane mi-a atras atenția un cuvînt care seamănă cu numele lui. Potrivit interpretării pe care a dat-o Olden acestei limbi străine, Tebar ar însemna „cel de al treizecilea".

— Ce ar putea să însemne asta ?

— Poate o coincidență.

— În cazul acesta nu cred în coincidențe, Yamina. Știi că mă ocup aici cu studiul istoriei Baalbekului. Medicii nu văd cu ochi buni lucrul acesta, dar trebuie să mă ocup cu ceva. De curînd am primit material nou. Mi l-a procurat unul din îngrijitori, originar din Baalbek. O cronică veche. Multe lucruri confuze. Elemente de legendă, amestecate cu altele credibile din punct de vedere istoric.

În ea am găsit dovada că la începutul secolului al XIX-lea, un cercetător francez, pe nume Volney, s-a interesat de aceste ruine. Aș fi trecut peste asta, dacă în acest context nu ar fi fost pomenit un învățat care a trăit la curtea emirului din Harfoukh și care se numea Nabou El Wahed Trabar.

Asemănarea de nume mi-a atras numaidecît atenția. Și încă ceva : el ar fi fost, așa scrie în cronică, un bărbat foarte înțelept, care a călătorit foarte mult și care într-o bună zi a dispărut fără urmă !

Yamina scoase o cărticică din buzunar și o răsfoi agitată.

— Un dicționar al limbii meiuane, îmi explică ea. Consiliul cercetării l-a alcătuit după moartea lui Olden. A fost cu siguranță o operațiune extrem de dificilă. Mașinile de tradus au lucrat luni în șir. Limba meiuană poate fi descifrată doar cu ajutorul vechii scrieri cuneiforme sumeriene.

Yamina găsi ceea ce căuta.

— Wahed Trabar. Cuvînt cu cuvînt asta ar însemna... Ochii i se măriră, fața i se crispă.

— Yamina, vorbește odată ! Ce înseamnă Wahed Trabar ?

— Unu din treizeci. Deci, cel de al douăzeci și nouălea !

— Cînd se spune că ar fi avut loc aterizarea meiuanilor pe Pămînt ?

— În urmă cu aproximativ șase mii de ani.

— Absurd, totul e absurd ! Nu-mi pot imagina așa ceva !

— Will, cred că va trebui s-o facem. Fă socoteala : Nabou El Wahed, cel de al douăzeci și nouălea, a trăit în urmă cu două sute de ani. Nabou Tebar, cel de al treizecilea, în epoca noastră. Două sute înmulțit cu treizeci fac șase mii !

A durat o vreme pînă ce am realizat lucrul acesta incredibil și pînă ce am reușit să trag concluziile de aici.

— Yamina ! Meiuanii trimit cu ajutorul unor nave cosmice automate, la anumite intervale de timp, cercetași pe Pămînt, biomate care transmit unei centrale observațiile lor ! În felul acesta, ei sînt perfect informați în legătură cu viața și cu evoluția noastră.

— Pătrunderea unor corpuri spațiale străine nu poate rămîne neobservată. Și în afară de asta, de ce atîta mister? Puteau să vină chiar ei. Exact ca atunci.

— Pe atunci, Pămîntul nu era interesant pentru ei. Meiuanii au apărut în lumea noastră datorită planetei lor de origine. Deci o sarcină științifică foarte precisă i-a adus aici. Cînd au găsit însă pe Pămînt viață superior organizată, au hotărît să nu întrerupă contactul. Omenirea avea de străbătut un drum lung. Era nevoie de mult timp pînă ce stadiul dezvoltării sociale superioare să fie atins. Lucrul acesta îl știau. Și de aceea au realizat o punte automatică.

Poate că la început explorarea se făcea pe această cale doar la fiecare o mie de ani. Abia mai tîrziu, cînd dezvoltarea noastră s-a accelerat, intervalul de timp a fost micşorat. Poate că există mai mulţi cercetaşi pe Pămînt. Cine poate şti ? Calculul nostru nu trebuie neapărat să fie corect. Asta nici nu este măcar lucrul hotărîtor. Cercetările sub terasă trebuiesc intensificate. Acolo ne vom apropia de rezolvarea enigmei. La început nu m-a crezut nimeni. Însă acum, lucrurile arată altfel.

— Eu am informat deja Consiliul Academiei în legătură cu cele constatate de mine.

— Să sperăm că se va lua cît mai repede o hotărîre. Ah, Yamina, de cîte ori nu m-am îndoit de mine însumi! Acum m-am liniştit.

În noaptea aceea n-am putut dormi. Încă înainte de ivirea zorilor am început să-mi împachetez lucrurile. Nu mai era nici o îndoială că în următoarele ore mi se va da drumul din spital.

După micul dejun îşi făcu apariţia medicul şef.

— Ştiu despre ce este vorba, profesore ! am jubilat eu.

— Ce înseamnă asta ? mă întrebă el cu privirea aţintită pe geamantanele mele.

— Geamantanele ? Am rîs de întrebarea aceasta fără rost. Pot fi luate. Sînt gata. În jurul prînzului trebuie să fiu la Baalbek.

Profesorul îşi ridică ochelarii pe frunte şi veni mai aproape de mine.

— O mică recidivă, nu ? Nu face nimic, scăpăm imediat de ea. Ochelarii căzură pe nas. Pentru azi, tratament cu duşuri reci !

În timp ce ieşea, le explică asistenţilor care îl însoţeau în ce constă terapia.

— Cam învechită, dar eficace. V-ar face bine şi vouă !

VĂ MAI ADUCEȚI AMINTE, NABOU ?

Așteptam în fiecare zi. În fine, am fost anunțat că urmează să primesc o vizită. Shelder și Maktabi. Veselia exagerată cu care m-a salutat Abdul nu mi-a plăcut. Era artificială, pur și simplu rău jucată.

— Arăți excelent, Will ! Strigă el. Aș vrea să-mi meargă și mie tot așa.

— Mulțumesc ! am mormăit eu.

— Ce mai vrei ? Își freca mîinile și se uita pe fereastră. O priveliște admirabilă. Munții, pădurile astea !

— La naiba, încetează o dată cu teatrul ăsta, Abdul! am explodat eu. Ce a întreprins Academia în legătură cu raportul Yaminei ? Și de ce continui să mă mai aflu în această... casă de nebuni ?

Shelder și Maktabi schimbară o privire.

Maktabi își încreți fruntea și își drese glasul.

— Da, Will, cu raportul acesta lucrurile stau cam așa : chestiunea a provocat multă agitație, a ajuns pînă la Consiliul mondial al cercetării. Astăzi se întocmește un referat.

Nimeni nu contestă faptul că banda de magnetofon în discuție conține elemente de limbă meiuană.

— Dar este meiuana ! Yamina a verificat lucrul acesta cu cea mai mare atenție.

— Nimeni nu se îndoiește. Asta nu dovedește însă faptul că ar exista vreo legătură între Nabou și vreo centrală meiuană.

Am izbucnit într-un rîs sonor.

Abdul nu-și pierdu firea.

— În ultimul timp tocmai au fost recepționate de către diferite institute anumite semnale radio, despre care se

presupune că sînt în limba meiuană. Ele provin, puternic distorsionate, din regiunea stelei fixe Tau Ceti. Probabil că sînt retransmise printr-o reţea de relee cosmice, dintre care unul este defect. În momentul de faţă se fac eforturi pentru descifrarea semnalelor.

Ele pot fi recepţionate cu orice aparat ceva mai sensibil. Dacă înregistrarea noastră nu pare să fie pe deplin identică cu aceste emisiuni, lucrul se poate datora calităţii diferite a recepţiei.

— Cam asta ar fi, nu ?, am spus eu ironic.

— Nu fac decît să-ţi aduc la cunoştinţă conţinutul referatului, spuse Maktabi. În al doilea rînd, sensul numelor Wahed Trabar şi Tebar, din limba meiuană, nu este sigur. Din cauza aceasta, el a fost respins de secţia de lingvistică a Consiliului mondial de cercetări.

— Ce n-aş da să pot vedea mutra lui Hayl la această revărsare de înţelepciune a înaltului for !

— În al treilea rînd, cercetările din Baalbek urmează să fie suspendate. Descoperirea este apreciată. Dar nu există nici un motiv pentru a căuta mai departe.

— Bravo !

— Pe baza acestui referat, Yamina şi-a dat seama de eroarea ei şi şi-a retras raportul.

— Bun, atunci îmi retrag şi eu declaraţiile. Am visat, am fantazat, cum vreţi voi ! Numai, lăsaţi-mă odată să ies de aici. Plin de mînie, m-am întors către Shelder. Cliff, nu sînt bolnav mintal ! Indiferent de faptul dacă colegii tăi din sanatoriu cred sau nu lucrul acesta !

Shelder mă împinse cu blîndeţe pe un scaun.

— Eşti nedrept faţă de mine şi faţă de Abdul. O să-ţi dai seama numaidecît de asta.

— Aşa ? Te rog, nu-ţi face probleme ! Pot să mai suport.

— Ar fi bine, Will ! Shelder făcu o pauză, mă privi cu un ochi critic. Apoi, spuse, accentuînd fiecare cuvînt : Nabou s-a întors din călătoria lui.

Ştirea aceasta mă lovi ca o măciucă.

— Imposibil ! Privirea mea rătăcea de la unul la altul. Abdul, spune-mi că nu este adevărat !

— Se află cu adevărat în Antelias, replică Maktabi.

Am continuat să nu cred.

— Atunci vreau să-l văd, să-l văd numaidecît !

— Dacă nu ai încredere în noi, mă rog, putem să-l chemăm.

— Doresc să stau față în față cu el !

— Nu fi încăpățînat, Will, mă rugă Shelder. L-am întrebat dacă a fost în Baalbek. A negat categoric lucrul acesta. Afirmă că ar fi fost foarte departe. Mai mult nu am putut scoate de la el. Știi doar cum e.

— Vreau să-l văd !

— Poate că este mai bine așa, spuse Maktabi.

Shelder își mușcă buzele.

— Din partea mea...

Youssef ne salută rece.

— Nabou este acasă ? întrebă Maktabi.

— Bineînțeles. Vă rog, messieurs !

Îmi venea să-l iau pe Youssef de guler și să urlu la el să nu încerce să mă ducă de nas. Nu mai exista nici un Nabou Tebar. Apoi ne-am aflat din nou în încăperea cea mare de la parter. Glasvandul era deschis. Briza mării pătrundea în interior. Toate erau ca înainte.

Simțeam că abia mai pot suporta încordarea. Shelder trăgea în permanență cu coada ochiului la mine. Furios, i-am întors spatele.

La etajul de sus se trînti o ușă. Niște pași se apropiau de scară. Mi s-a oprit respirația, am înălțat capul. Cu pași ușori Nabou cobora treaptă după treaptă.

Da, era Nabou ! Suplu, puternic, elastic, așa cum îl știam. Deasupra costumului negru, încheiat pînă la gît, capul ras la chelie și fața palidă.

Îmi întinse mîna. Mă străbătu un fior. Shelder se ținea în apropierea mea.

— Yamina nu este aici ? l-am întrebat eu pe Nabou. Ce greu îmi venea să vorbesc pe un ton neutru, de pălăvrăgeală !

— Nu, răspunse el. În ultimul timp vine rar la Antelias.

— Aţi fost plecat. Aţi avut treabă la Baalbek ?

Privirea lui rămase îndreptată asupra mea, dar era goală, lipsită de expresie.

— La Baalbek... nu.

Aşa reacţiona el adesea la întrebări. Nu avea nici un sens să mai insist. De aceea mi-am schimbat tactica.

— Trebuie să-mi cer scuze faţă de dumneavoastră pentru vizita mea tîrzie de atunci.

— Cum aşa ?

— Nu vă mai amintiţi ?

El tăcu. Aşteptam încordat.

— Da, acum îmi amintesc. Vizita dumneavoastră a fost cam inoportună. Ce voiaţi în definitiv ? Spuneaţi că... nu ai dreptul să ocoleşti întrebările.

Am bîiguit după un punct de sprijin.

— Să ne aşezăm, spuse Nabou calm.

Nu am mai luat parte la convorbirea care a urmat. Maktabi dezbătea cu Nabou planuri de viitor. Părea că uitase motivul adevărat al vizitei noastre. Nu-i păsa nici de Shelder, nici de mine.

Îl priveam neîntrerupt pe Nabou. Cu restul de logică pe care mi-l mai lăsase uimirea am realizat situaţia fără ieşire în care mă aflam. Şi nimeni nu-mi putea ajuta. Cel mult, medicii din sanatoriu !

Dintr-o dată, am observat un lucru care îmi atrase atenţia în cel mai înalt grad. Aproape că îmi venea să sar în sus.

Shelder, care observă schimbarea mea de dispoziţie, dar care, din punctul său de vedere, o interpretă greşit, mă întrebă speriat :

— Ce ai ?

L-am respins cu un gest violent al mîinii şi i-am spus lui Nabou :

— Rana dumneavoastră s-a vindecat excelent.

El mă privi, ezită.

— Care rană ?

— Păi da, pe Sindbad v-aţi rănit. La încheietura mîinii!

Nabou îşi privi rapid mîna stîngă.

— Nimic.
— Nu, a fost la dreapta !
— Așa ? Nu mai știu.
— Rana era lipsită de importanță, totuși singera puternic.
Shelder rămase stupefiat.
— Arătați-mi.
El palpă mîinile lui Nabou cu o mișcare rapidă, profesională. Pielea era nevătămată, nicăieri nici cea mai mică urmă a vreunei răni sau cicatrice.
Nabou primi cu indiferență constatarea negativă.
Am insistat să plecăm.
Abia părăsirăm casa și i-am spus lui Shelder cu cea mai mare hotărîre :
— Nu este Nabou Tebar !
— Din cauza rănii ?
— Cliff, l-ai consultat pe bord. Nu ți-a atras atenția rana ?
— Nu-mi mai pot aminti.
— Însă cu ocazia ultimei mele vizite în Antelias am putut să observ încă o dată mica cicatrice !
Shelder ridică din umeri.
L-am implorat pe Maktabi :
— Abdul, tu poți s-o confirimi. Avea la mînă o rană care sîngera.
— Îmi pare rău, Will. În cursul orelor critice petrecute pe marea de magmă aproape că nu l-am putut vedea. Ai fost singur cu el în punctul de comandă.
— Yamina trebuie să știe ! S-o întrebăm !
Imediat ce elicopterul nostru își luă zborul și ne-am înălțat deasupra muntelui, Shelder stabili legătura video cu Yamina.
M-am înfundat în colțul cabinei. Îmi era imposibil să mă arăt acum în fața ei. Ea însăși suferea. Asta era evident. Probabil că hotărîrea Consiliului mondial o afectase puternic.
Shelder se aplecă înainte.
— Doar o întrebare, Yamina. Îți este cumva cunoscut că Nabou s-ar fi rănit pe Sindbad ?

Figura ei se încordă.

— De ce nu îl întrebi chiar pe el ? S-a întîmplat ceva ?

— Da și nu, răspunse Shelder nerăbdător. Te rog, răspunde-mi !

— N-am observat nimic în legătură cu vreo rană. O oboseală adîncă mă copleși. Am închis ochii.

Cîteva minute mai tîrziu eram din nou înconjurat de liniștea sanatoriului.

ÎNTORSĂTURA

Cred că eram bolnav cu adevărat, foarte bolnav. Trăiam într-o stare de apatie, m-am izolat de bună voie, am refuzat orice vizită.

Adesea stăteam înaintea mnemografului și ascultam ceea ce înregistrasem. Gîndurile și amintirile se năruiau totuși ca nisipul mișcător. Oamenii deveneau spectre, cuvintele lor, șoapte îndepărtate.

Uneori aveam momente în care memoria mea lucra cu o febrilitate dureroasă. Totul îmi devenea atît de actual, de parcă s-ar fi petrecut abia atunci. Rătăceam cu Yamina prin livezile de caișI din Baalbek, polemizam cu Oswin Hayl în legătură cu biocibernetica, îl urmăream pe Nabou pînă la granița luminoasă pe care doar el era în stare s-o depășească. Asta dura cîteva secunde, apoi simțeam că se face din nou liniște și gol în mine.

Într-o noapte m-am trezit și l-am văzut pe Nabou lîngă patul meu. Mă privi gînditor și spuse :

— „Te temi că ți-ai pierdut mințile din cauza mea ?

— Medicii se tem.

— Își vor da seama de eroarea lor.

— Cum oare ? Reîntoarcerea ta le dă lor dreptate, nu mie.

— Nu m-am întors de loc din nou, pentru că nu am fost niciodată plecat.

— Aceasta este nebunia, contradicția de nerezolvat de care sufăr. Vocea sferei luminoase a spus că ai exista în trecut.

— Nu știu nimic despre asta.

— Acuma minți.

— Știi tu oare, din propria ta experiență, ce a fost, înainte de a ți se trezi conștiința ? Nu ai fi știut nici măcar că te-a hrănit mama ta, dacă nu ți s-ar fi spus-o.

— Asta e adevărat.

— Vezi ! Ți-am spus doar, nu vei înțelege niciodată ceea ce se întîmplă cu mine și în jurul meu.

— Îmi aduc aminte.

— Lucrurile s-au petrecut totuși altfel. Dragostea ta pentru Yamina nu intra în planul meu. Nici pentru mine nu există posibilitatea de a face anticipări absolute, de a profetiza.

— Vrei să spui prin asta că ți-am recunoscut natura și sensul existenței ?

— Te-ai apropiat de adevăr.

— Deci am dreptate : nu ești om, ci o creație a unei alte lumi.

— Tot așa aș putea și eu susține că tu provii de pe o altă stea. Presupunerile fără dovezi sînt simple fraze.

— Logica nu te părăsește niciodată ?

— Este sufletul meu.

— Un suflet trist, rece și sărac ! Am știut că îți lipsește ceea ce noi numim inimă, ceea ce pe noi ne face oameni.

— Ceea ce tu numești inimă nu îmi lipsește. Dar înțeleg că este vorba de mai mult decît de impulsul care mă face să trăiesc.

— Și ce se va întîmpla acum ? Ne-am întîlnit pe o potecă îngustă și nu putem trece unul pe lîngă celălalt. Unul dintre noi trebuie să se dea la o parte.

— Cel puternic vei fi tu.

— Mă îndoiesc. Uită-te la mine, sînt la capătul puterilor !

— Fiecare respirație este un început nou. Dacă vrem lucrul acesta ! Și tu îl vrei, nu ?"

Dialogul fantomatic luase sfîrșit.

Am căzut în perne și am avut senzația că am depășit o criză puternică.

În dimineața următoare, în toată casa domnea agitația. Medici și îngrijitori șușoteau pe coridoare. Nimeni nu se mai interesa de pacienți. Ordinea respectată altă dată cu atîta strictețe era dată peste cap.

Întrebările pe care le puneam nu primeau nici un răspuns. Un zîmbet confuz, o ridicare a umerilor, asta era tot. Din cînd în cînd surprindeam cu coada ochiului cîte o privire curioasă aţintită rapid asupra mea. Se făcea oare vreo legătură între mine şi un anumit eveniment despre care nu ştiam nimic ? Uimirea mea crescu în clipa în care medicul şef, împreună cu statul său major, îmi făcu o vizită la o oră neobişnuită.

— Cum a fost noaptea ? Plăcută ? El îşi ridică ochelarii pe frunte.

M-am ferit să suflu vreun cuvînt despre dialogul meu nocturn.

— Mulţumesc, a fost potrivită.

— Hm... sînt foarte mulţumit de dumneavoastră. Nu veţi mai fi prea mult timp oaspetele nostru.

— Ieri nu eraţi încă atît de optimist, profesore.

— Da, ieri ! Apoi se adresă însoţitorilor. Din acest moment, regim normal.

Mirat, l-am întrebat :

— Pentru ce ?

— Veţi avea nevoie de asta.

— Aţi stat de vorbă cu doctorul Shelder ?

— Firește. Colegul Shelder vă va face o vizită în următoarele zile.

Rînjetul asistenţilor îmi stîrni curiozitatea.

— Profesore, de fapt ce se întîmplă aici ?

El se aşeză lîngă mine.

— Sînteţi curios ?

— Vă miră asta ?, am mîrîit eu. De ce nu mi se spune adevărul ?

— Răbdare ! Profesorul mă bătu pe umeri. Mai sînteţi încă pacient. Mîine vom mai vedea. Şi plecă.

M-am întrebat mult timp ce putuse să-l determine pe profesor să-şi schimbe părerea despre starea sănătăţii mele, în decurs de o zi. Trebuie să se fi întîmplat un lucru deosebit.

Pacienţii erau izolaţi. Orice ştire din exterior, care spunea ceva mai mult decît informaţiile meteorologice sau ceva în genul acesta, le era oprită. Asta era una din legile de bază ale casei.

Folosind toate trucurile posibile, am încercat să obţin măcar un indiciu de la îngrijitori şi chiar de la automat. N-am reuşit.

Se scurse o săptămînă. Zilele începuseră să se desfăşoare după tipicul obişnuit. De fiecare dată cînd medicul şef venea la mine speram să aud de la el cuvîntul izbăvitor. Am aşteptat zadarnic. Părea că uitase de mult aluzia pe care o făcuse.

Într-o zi, înainte de prînz, am constatat că servoautomatul meu opera prin cameră cu un zel neobişnuit, îmi curăţa hainele şi le împacheta.

— Ce înseamnă asta ? am întrebat eu mirat.

— Împachetat geamantan.

— Încetează imediat cu această operaţiune ! Dacă medicul şef va observa ce faci, voi fi iarăşi „tratat". Îmi ajunge.

— Nu tratat. Eliberare.

— Nu vorbi prostii !

— Ba da, eliberare !

Sosi un îngrijitor.

— Scapă-mă de idiotul ăsta, i-am cerut eu. Are un defect. Trăncăneşte mereu despre eliberarea mea.

— Poate că are dreptate, monsieur, replică omul. Şeful vă roagă să poftiţi la el.

La medicul şef mă aşteptau Maktabi, Hayl şi Shelder.

— Parcă aţi forma o delegaţie, am constatat eu ironic.

— Asta şi e, spuse Maktabi. Avem sarcina de a vă transmite cele mai cordiale salutări din partea Consiliului mondial al cercetării şi a Academiei arabe.

Am văzut negru în faţa ochilor.

— Asta înseamnă că...

Shelder îmi strînse mîna.

— Da, Will. Poţi dispune din nou de tine, aşa cum vrei. Şi eu trebuie să-mi cer scuze, chiar dacă după felul în care arătau lucrurile atunci, nu puteam să trag altă concluzie decît că... Poţi oare să mă ierţi ?

— Nu vă turnaţi prea multă cenuşă în cap, colega, spuse medicul-şef. Terapia noastră i-a făcut bine. Era cu nervii la pămînt.

— Nu-mi vine să cred, am bîiguit eu. Dar ce s-a întîmplat ? Cu cîteva zile în urmă mi s-a părut suspect că...

Medicul șef rîse.

— Șmechere ! A fost o emisiune specială a postului mondial. M-am temut că o să vă pierdeți iarăși busola dacă veți afla ce s-a spus. Acum puteți suporta noutatea.

— Pregătește-te să auzi ceva nemaipomenit, Will, spuse Maktabi. Deci, semnalele radio recepționate de curînd din cosmos și pe care le-ai înregistrat în Antelias, erau semnale ale unui emițător meiuan. Apoi a urmat emisiunea propriu-zisă, răspunsul mult așteptat la apelurile noastre. A trebuit să străbată peste unsprezece ani-lumină pentru a ajunge pe Pămînt.

Prima surpriză : emisiunea s-a desfășurat în limba arabă. Deși este limba mea maternă, trebuie să recunosc că am fost surprins. Dar, așa cum a ieșit de curînd la iveală, exista un motiv pentru asta. Mai departe, s-a dovedit că meiuanii erau uimitor de bine informați în legătură cu stadiul nostru de dezvoltare.

Pentru a putea însă cunoaște și noi viața de pe îndepărtata planetă, am fost anunțați că vor urma în curînd emisiuni în imagini. Dacă recepția va funcționa la fel, asta este o altă problemă. În domeniul televiziunii cosmice în culori, nu sîntem încă prea avansați. În orice caz, aceasta a fost a doua surpriză. Apoi însă...

— O clipă, te rog ! Noutățile mă copleșeau pur și simplu. Spui că s-a transmis în arabă ? Că erau perfect informați despre condițiile terestre ?

— Toți își pun aceste întrebări, continuă Maktabi. Meiuanii au prevăzut asta. În locul unor lungi explicații ne-au dat un sfat. Și aceasta s-a dovedit a fi cea de-a treia și cea mai mare surpriză ! Ține-te bine, Will ! Sfatul suna astfel : adresați-vă adaptorului nostru Nabou Molinar ! Scurt pe doi !

— Nabou... adaptor ! Am simțit că mă cuprinde amețeala.

— Încet, prietene ! Cine este acest Nabou Molinar ? Alte amănunte lipseau. Trebuia să fie vorba de cineva care trăia ca om, printre oameni. Dar unde ? În această privință, am fost în mod evident supraapreciați. Totuși, numele și utilizarea limbii arabe de către meiuani ofereau un indi-

ciu. Dacă însă nu am fi obținut de la tine și de la Yamina anumite elemente de relație, ar fi trebuit să căutăm acul în carul cu fin.

— Ai plecat la Antelias ?

— Firește. L-am întrebat pe Nabou, direct, ce legătură are cu numele de Molinar.

— Și care a fost răspunsul lui ?

— N-o să crezi. Ne-a spus că Molinar este chiar el.

— Cliff, cicatricea ! N-ai vrut să crezi !

— La obiecția mea că se numește Tebar, ei susținu că nu știe nimic despre Tebar.

— Pe mine însă m-ați trimis la... păi sigur ! L-am privit cu repros pe Shelder.

— Nici un om cu mintea întreagă — iartă-mă ! — nu ar fi presupus că două persoane care seamănă între ele în toate privințele, nu sînt identice, spuse el.

— Cu prima ocazie, lucrul acesta ar fi trebuit să devină limpede, datorită numelui, am ripostat eu.

Hayl mă contrazise.

— Dar de ce ? Oricine are dreptul să-și schimbe numele și își poate spune cum vrea. Dacă Nabou ne-ar fi declarat într-o bună zi că nu se mai numește Tebar, ci Molinar, nici măcar nu am fi clipit. El ne-a spus însă că nu îl cunoaște pe Tebar și, în ceea ce mă privește, îl cred.

Consternat de adevărul cu care eram brusc confruntat, l-am întrebat pe Maktabi :

— Ce a spus cînd a aflat că meiuanii ne-au împărtășit secretul ?

— Ne-a explicat indiferent că se va pune la dispoziția Consiliului mondial al cercetării. Probabil că avea o indicație pentru cazul acesta. La alte întrebări nu ne-a mai răspuns.

— Nimic în legătură cu terasa ?

— Nici o silabă. Pare că nu știe nimic în legătură cu proveniența sa. Nici natura sa adevărată nu îi este cunoscută. Investigațiile de sub terasă au fost imediat reluate. Pînă acum fără nici un succes. Cu siguranță însă că vom descoperi acolo o centrală din care ies de milenii creaturi biomatice.

— Îmi închipui cam cum trebuie să arate, spuse Hayl.

Eu am sărit în sus furios.

— Acum îți este totul clar. Ai putea să-ți închipui și ce s-ar fi întîmplat cu mine dacă apelul de pe Meiu nu ar fi ajuns la noi ?

— Liniștește-te ! Serviciul de siguranță și Consiliul cercetării ar fi aflat pînă la urmă că acest Nabou nu este cel vechi.

— Cumva, cîndva ! Ce să spun, ai haz, Oswin ! Așa de ușor nu se lăsa el demascat. Cum te-ai apropiat prea mult de el, se apără prin sugestie. Eu a trebuit s-o constat pe propria mea piele.

— Nabou este o creație a unor ființe extraterestre. Probabil că meiuanii sînt imuni la astfel de influențe. Și de acum înainte, nu mai are nevoie să se folosească pe Pămînt de acest mijloc de apărare.

Shelder rămase pierdut în gînduri. Mîinile sale înguste tresăreau nervos.

— Biomate... murmură el. Începutul sfîrșitului !

— Absurd ! Asta e măreț. Un simulacru perfect, acomodare absolută la mediul înconjurător ! Nu e nici o problemă — Hayl își schimonosi gura — dacă sîntem stăpîni pe ei. Eu îmi imaginez astfel lucrul acesta : un automat central complex, cu o capacitate uriașă, după opinia mea un supercreier, dezvoltă, după un program de bază unic, la anumite intervale, biomate care rămîn pe tot timpul „vieții“ lor în legătură cu centrala, căreia îi transmit informații. La rîndul ei, centrala este în legătură cu Meiu, probabil prin intermediul unor stații-releu aflate în afara sistemului nostru solar.

În felul acesta se obține o informație continuă în legătură cu evenimentele terestre. Meiuanii au putut urmări, fără să intervină direct, fazele evoluției noastre, pînă ce am ajuns în stadiul care să ne permită să stabilim noi înșine un contact cosmic.

— Lucrul acesta ar mai fi putut dura mult timp, spuse medicul șef. Eventual, chiar mai mult decît este asigurată capacitatea de funcționare a acestei centrale.

— Nu cred asta. Aici este vorba de un calcul al probabilităților. În definitiv, ce mai contează cîteva milenii în plus sau în minus. Eu presupun că niște radionuclizi cu o

perioadă foarte lungă de înjumătățire asigură capacitatea de funcționare.

— De unde își procură însă automatul central materialul pentru producția sa ?

— Cu siguranță că de fiecare dată de la penultimul biomat. În natură nu se pierde nici o cuantă. De ce ar fi altfel în cazul acesta ?

— E de presupus că de fiecare dată nu a existat decît un singur biomat, spuse Maktabi.

— Asta ajunge pentru a recolta informații.

— Dar dacă biomatul acesta iese pe neașteptate din funcțiune ? Poate în urma unui accident. Gîndiți-vă la Sindbad. Ce s-ar fi întîmplat dacă am fi avut ghinion ?

— Asta e o chestiune de siguranță a automatelor. Biomatul este dotat cu aptitudini care asigură pe deplin conservarea sa. Ne-am dat seama de asta la bordul navei. Dacă s-ar ajunge totuși la un accident, atunci ar intra în joc succesorul.

— Și atunci am avea o întrerupere, asta e clar. De cel puțin douăzeci și cinci de ani, după părerea mea. Dar ce importanță are asta ? În acest interval de timp lumea n-o să fie dată peste cap.

— Apreciezi deci durata dezvoltării ca fiind de douăzeci și cinci de ani ?

— Poate ceva mai mult. Dar face, nu ? Lucrul esențial este încărcarea acumulatorului de informații. Cunoștințele pe care le-a acumulat în memorie predecesorul, sînt transferate asupra succesorului. Firește, cu această ocazie ceea ce este nefolositor este șters. Chiar de-a lungul existenței sale de două sute de ani lucrul acesta se întîmplă de mai multe ori, pentru că altfel un creier nu ar fi în stare să înmagazineze tot ceea ce cunoaște într-un interval de timp atît de lung.

— Lacunele de memorie ale lui Nabou !

— În această privință, biomatele ne sînt mult superioare nouă, oamenilor. Noi păstrăm în cap, de-a lungul întregii vieți, cele mai ridicole amănunte, care nu ne mai sînt de nici un folos. Vechi amintiri !

Shelder observă visător :

— Cine ar fi însă de acord să se despartă de mulțimea amintirilor mici și neimportante ? Tocmai ele indică retrospectiv amploarea personalității noastre.

— Biomatul nu este om și nici nu are personalitate. El trăiește doar conform cu scopul pentru care a fost creat. În orice caz, cu ocazia „schimbului", el va prelua de la predecesorul său toate informațiile din ultimul timp, pentru ca în felul acesta să fie realizată o continuitate perfectă.

I-am dat dreptate lui Hayl.

— Tocmai asta m-a intrigat la Nabou atunci cînd l-am pus la încercare.

— Asta trebuie interpretat ca o măsură necesară pentru siguranța centralei, explică Hayl. Secretul întregului sistem trebuia să rămînă intact, ceea ce s-a și întîmplat pînă ce tu, Will, ai început să devii bănuitor.

— Cel mai mult mi-a atras atenția comportarea lui Nabou față de Yamina. De aici a început totul.

— El a simțit și a reacționat imediat. Yamina îi era indispensabilă pentru ceea ce avea de realizat. În ea nu a văzut decît un om de contact cu mediul înconjurător, nimic mai mult ; dar tocmai de aceea nu a vrut să renunțe la ea.

— Nu ar fi fost mai util pentru misiunea lui să trăiască pe Pămînt ca un observator liniștit, în loc să ia mereu parte activ la problemele noastre ?, întrebă Shelder.

— Nu, pentru o ființă cu o inteligență atît de dezvoltată, activitatea este o necesitate.

Un îngrijitor îi transmise lui Maktabi o comunicare.

— Yamina te așteaptă în Baalbek, Will, spuse Maktabi. A trimis un avion după tine.

Yamina îmi ieşi în întîmpinare. Ne-am dat mîna. Cuvintele erau de prisos. Arăta istovită, dar ochii îi străluceau.

— Să mergem, Will.

— Unde ?

— Spre terasă.

Am ales mica potecă de lîngă zidul vestic. Aurite de soarele care apunea, ruinele templelor se conturau în aerul de munte liniştit şi limpede ca sticla.

— Se mai lucrează sub terasă ?, am întrebat eu.

— Astăzi nu.

— Nu se vede nici un om.

— Este o zonă închisă ! Interzisă celor neautorizaţi. Ea zîmbi. Dar tu cred că eşti autorizat.

În faţa încăperilor meiuane se opri.

M-am mirat.

— Ai descoperit ceva aici ?

Nu îmi răspunse şi mă trase mai departe. Păşea încet, aproape solemn.

Am traversat prima încăpere. Deasupra capului se întindeau vălurile violete ale amurgului. M-am gîndit la seara aceea în care venisem pentru prima dată aici. Cu Yamina. Trebuie să fi fost aceeaşi oră.

— Îţi mai aminteşti, Yamina ?

— Da, Will. Atunci...

În faţa noastră se înălţa peretele cu cercurile luminoase : la dreapta, orbitele planetare al sistemului nostru solar, la stînga, sistemul solar al planetei Meiu. Nu mă mai îndoiam. Mîini străine au înălţat pe Pămînt acest ciudat monument.

M-am oprit.

— Mai e ceva ?

— Vino !

Am traversat peretele pe care se aflau cercurile, ca și cum am fi trecut printr-o perdea. Și ne-am trezit în sala cu modele rombice.

Încăperea era luminată de o lampă. Peste tot se vedeau răspîndite aparate. Pe podea se răsuceau ca niște șerpi cabluri care se pierdeau într-un coridor.

Surprins, m-am uitat de jur-împrejur, m-am mai apropiat o dată de peretele prin care venisem.

— Aceasta este intrarea propriu-zisă spre centrală, spuse Yamina. Deoarece a fost mult timp astupată, s-a folosit gangul dinspre colină.

— Romburile !

— Da, ele ascund tot secretul. Seamănă cu niște fațete și sub influența unei radiații cu o anumită frecvență provoacă efectul de descompunere. După un principiu asemănător, dar în sens invers, celelalte încăperi, în afara camerelor cunoscute, sînt ecranate, așa încît sondele noastre nu le-au putut înregistra !

— Maktabi nu mi-a spus decît că lucrările vor fi din nou reluate.

— Nici eu nu am descoperit decît abia astăzi lucrul acesta. Și tu trebuia să fii primul care s-o afle.

Yamina cuplă curentul. Încăperea se umplu de un zumzet intens. Tonul se ridică pînă ce se pierdu într-un sunet înalt de sirenă.

Din direcția romburilor de pe peretele care se afla față în față cu gangul se împrăștia o strălucire stinsă. În spate se distingeau niște contururi nucleare.

Yamina îmi făcu semn cu mîna.

Și peretele acesta putea fi traversat.

O a doua sală de dimensiuni considerabile !

O lumină verde spălăcită făcea să poată fi recunoscute toate detaliile. O învălmășeală de tuburi, conducte, recipienți, aparate și alte instalații. Ceea ce se vedea nu făcea o impresie prea ciudată. Totul semăna cu un laborator de chimie, încremenit dintr-o dată.

Am dat cu piciorul peste niște cioburi. Erau fragmentele unui balon confecționat dintr-un material transpa-

rent. N-am îndrăznit să le ating. Zăceau împrejurul unei mase gri-roșcate, care pulsa abia vizibil.

— Moare, șopti Yamina, continuă să moară !

Pentru a se sustrage priveliștii apăsătoare, se întoarse repede spre latura stîngă a sălii. Acolo se afla o altă încăpere, umplută cu dulapuri de metal.

— Instalații de transmisie ! îmi explică ea. Totul e fără viață.

— Radiații periculoase ?, am întrebat eu îngrijorat.

— Nicăieri.

— Ai fost pînă la capătul sălii ?

Ea clătină din cap. Privirea îi rătăcea speriată de colo-colo.

Am cuprins-o cu brațul. Am trecut pe lîngă misterioasele instalații.

— Ce va spune Oswin Hayl cînd va vedea toate astea? M-am speriat. Exista oare în spatele nostru un ecou stins ? Se auzea ca o șoaptă.

Partea din spate a vastei încăperi cuprindea un soclu neted. Pe el se odihnea un dulap mare, lunguieț. Mănunchiuri de cabluri și de țevi pătrundeau în interior.

Cînd am ajuns în dreptul lui am încremenit.

Era un sarcofag de sticlă, umplut cu un gaz lăptos. În interior se distingea un contur. O figură omenească. O față palidă cu trăsături regulate. Ochii larg deschiși priveau pierduți în depărtare.

— Nabou ! Yamina se clătină.

Am părăsit sala în vîrful picioarelor.

După ce peretele cu cercuri luminoase a rămas în spatele nostru, Yamina mă întrebă :

— Știi ce înseamnă numele Molinar ?

— Cel de al treizeci și unu-lea, presupun.

Ea nu răspunse. Abia după un timp spuse :

— E de neînțeles de ce a fost distrus totul.

— Și-a îndeplinit misiunea. Biomatele au întins puntea peste spații și au realizat contactul dintre două lumi.

— Cu toate astea distrugerea e de neînțeles.

— Poate că străinilor le lipsește încrederea în omenire. Ar fi de mirare ? Ei ne cunosc istoria. Gîndește-te numai

la ceea ce a trebuit să vadă doar Nabou în cei două sute de ani ai vieții sale pe Pămînt ! A făcut o dată aluzie la asta, atunci cînd am vorbit despre dragoste, despre credință și despre noblețea sufletească.

— Asta a trecut de mult, Will.

— De mult ? Timpul este relativ.

Ea rămase pe loc și mă privi în ochi.

— Oare Nabou ne-a judecat și pe noi rău ?

— Gelos n-a fost.

— Ar fi avut vreun motiv, *mon ami* ?

Ne apropiam de hotel. Casa era puternic luminată și ferestrele erau deschise. Vîntul purta spre noi cuvinte rostite cu emoție. Ele veneau dintr-un difuzor. Meiu continua să emită.

CUPRINS

PARTEA INTÎI : YAMINA

Sosirea la Beirut 7
Incidentul 12
Abdul Maktabi 18
Casa din Antelias 26
Şeherezada 39
Semne ale zeilor 45
Doctorul Shelder 52

PARTEA A DOUA : EXPEDIŢIA SINDBAD

Nava 61
Plecarea 65
Conversaţie la masă 70
În adîncuri 76
La faţa locului 87
Antilumea 96
Minunea 106
La ţintă 115
Catastrofa 125
Lacul de foc 132
Ancheta 146
Bănuiala 153
Stelele strălucesc din nou 156
Spre Beirut 160

PARTEA A TREIA : SCHIMBUL

Contradicții 169
Un bărbat cu numele Nabou 183
O vizită în Antelias 188
Biomate 198
Chemare din depărtări 206
Kapella 216
Vocea 225
Transă 233
Cercetare la fața locului 241
Cel de al treizecilea 252
Vă mai aduceți aminte, Nabou ? 258
Întorsătura 264
Sarcofagul 273

Lector : LUCIAN HANU
Tehnoredactor : MARIANA PUȘCAȘU

Bun de tipar 25.VI.1979. Apărut 1979. Comanda nr. 1061. Tiraj : 30.000 ex. broșate. Coli de tipar : 17,5.

Comanda nr. 90 169
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
București — Piața Scînteii nr. 1
Republica Socialistă România